

අරුන්දිකා - සංජීවනී අටලුගම

මිඳුලේ අඹ ගහ යට ලී බංකුව උඩට වී මම පාර දෙස නෙක් දල්වා බලා සිටියෙමි. ඇතින් ගුරු පාර කෙළවර දිස්වේ. මිනිසුන් එකා දෙන්නා ඉඳහිට පාරේ යයි. ගුරු පාරේ කෙළවරින් කාර පාර දිවේ. කාර පාරේ වාහන ගමන් කරන ශබ්දය ඇසුනද ඇතින් ඇති පොල් රූප්පාව නිසා පාරේ යන වාහන නොපෙනේ. ගුරු පාරෙන් මැක්වූ මා නෙතු දිව ගියේ කඩුල්ල වෙතය. හෙන්දිරික්කා මල් වැට පාළුවට ගොස්ය. මේ මල් පිපෙනා වාරය නොවේ. මල් පිපෙනා වාරයට නම් එහි කොළයක්වත් නොපෙනෙන සේ මල් වලින් වැසී යයි. මා උදේ සවස හෙන්දිරික්කා මල් වැටට වතුර දැමීමේ ඉක්මනින් මල් පිපෙනැයි බලාපොරොත්තුවෙති. එය එසේ වුවද මේ අවාරයේ මා එකදු මලක් හෝ බලාපොරොත්තු වන්නේ කෙසේද?

මා පාර දෙස නෙක් යොමාගෙන සිටියේ නංගිලා දෙදෙනා එනතෙක්ය. වෙලාව සවස දෙකට ආසන්නව ඇත. මේ ඔවුන් එන වෙලාවයි. උදෑසන මා ගිය ගමන පිළිබඳව ඔහුනට පැවසීමට මට ඇත්තේ නොඉවසිල්ලකි. අප්පව්ව් පිලේ වැල් ඇදට වී කහින ශබ්දය ඇසේ. ඔහු දහවලට බෙහෙත් බී එතරම් වෙලාවක් නොවේ. නොඑසේ නම් ඔහුට නින්ද ගොස් තිබිය යුතුය. මම යළිත් ගුරු පාර දෙස බලා උන්නෙමි. ගුරු පාර දිගේ ලොකු නංගීන් , වූට් නංගීන් එනවා එවර මගේ දෑසට හසුවිය. මම ලී බංකුවෙන් නැගී සිටියෙමි.

ලොකු නංගීන්, වූට් නංගීන් මා දැක ඉක්මන් ගමනින් දිව එන්නට වූහ. ගිනි ගහන අව්වේ පිව්වෙමින් එන ඔවුන් දකින මසිත හීල්ලිනි. ලොකු නංගීට නම් එය ඒ තරම් ගාණක් නැත. ඒත් වූට් නංගී තවමත් නොදරුවෙකු මෙන්ය. ඇය සැමදා රැයේ මා ලවා හිසට තෙල් දමා ගත්තේ හිද රිදෙනවා යැයි පවසමින්ය. ඔවුන් දෙදෙනා පැමිණීමට පෙර මම කඩුල්ලේ උණ ලිය පැත්තුවෙමි. ලොකු නංගී මා දෙසම බලා සිටී. ඒ දෙනෙත්වල ඇත්තේ බලාපොරොත්තුවක සේයාවකි. කඩුල්ල පැන ඔවුන් දෙදෙනා මා අසලට ළං වූහ.

“මොකද අක්කෙ වුණේ..?”

ලොකු නංගී නොඉවසිලිමත්ය.

“ගිය වැඩේ නම් හරි ලොකු නංගී..”

“ඉතිං හොඳ එකක්ද..?”

ඇ විමසන්නේ මා අද ගිය සම්මුඛ පරීක්ෂණයේදී මගේ සුදුසුකම්වලට අනුව රැකියාවක් ලැබුණා ද යන්නයි. මා ඇ දෙස බැලුවේ පෙර පරිසි සිතා මුවින් නොවේ. ඒ වෙනස ඇ තේරුම් ගන්නට ඇත.

“නෑ නංගී.. ෆැක්ටරියෙ වැඩ..”

ඇගේ මුවේ සිනහව අතුරුදන් විය. මම සුසුමක් හෙලිම්.

“ඒකට කමක් නෑ.. එහෙම එකක්වත් හම්බුන එක හොඳයි..”

මට අවශ්‍යක වූයේ ඇගේ සිත සනසන්නටය.

“ඉතිං කවදද වැඩට යන්නේ..?”

“හෙට ඉඳං..”

“හෙට..?”

“ඔව්.. ඒ මිනිස්සු කැමතියි අදම උනත් එනවට.. එයාලට ඕන වැඩ.. යමු ගෙට.. වුට්ටිට බඩගිනිත් ඇතිනේ..”

අප තිදෙනාගේ ශබ්දයට අප්පච්චි දෑස් හැරියේය. ලොකු නංගීත් , වූටි නංගීත් අප්පච්චිගේ වැල් ඇදට වී බත් කනන්ට වූහ. ඉස්තෝප්පුවේ ලී කණුවට හේත්තු වූ මම අප්පච්චි දෙස බැලුවෙමි. ඔහුගේ දෙනෙතේ ඇත්තේ වේදනාවයි. ලොවක් කඩා වැටුණා සේ ඔහු හුල්ලයි. වරෙක බලාගත් අත බලා හිඳී. අම්මා අප හැරදා ගිය පටන් අප තිදෙනා රැකීමට දිවා රැයේ දුක් විඳි ඔහුට හිටිවන වූ මේ විපත අප තිදෙනාට මෙන්ම

ඔහුටද අදහාගත නොහැකි නමුත් සිදුවිය යුත්ත සිදුවිය. එය වෙනස් කළ නොහැක. ගල්වලක ගල් කඩන්නෙකු වූ අප්පච්චිගේ එක් අතක් ගල් වෙඩිල්ලක් මැදීම නිසා කපා දමන්නට සිදුවිය. ගල්වල අයිතිකතාරයා ඒ සඳහා වන්දියක් ලෙස ඉතා සුළු මුදලක් දී ඇඟ බේරා ගත්තේය. ඔහුට අප්පච්චි නැතැයි කියා පාඩුවක් වූයේ නැත. එතන වැඩ කිරීමට යාමට අවශ්‍යතා තරම් මිනිසුන් මේ දුප්පත් ගම්මානයේ ඇත. එහි පාඩුව දැනුණේ අපට පමණකි.

“මොකද ලොකු පුතේ දැන් කරන්නේ..?”

මෙපමණ වේලා නියොල්මන්ව සිටි අප්පච්චි මදෙස බැලුවේය. ඔහු විමසනවා ඇත්තේ මා රැකියාවට යාම පිළිබඳවය.

“හෙට ඉඳන් වැඩට යන්නම් අප්පච්චි.. තවත් ගෙදරට වෙලා ඉන්න එකේ තේරුමක් නැතො.. ගුණදාස මුදලාලි, අප්පච්චිට දුන්න සල්ලිත් ඉවරයිනේ..”

ඔහු ඊට කිසිවක් පැවසුවේ නැත. ඒ වෙනුවට හදවත පිවිසී ගෙන යන තරම් සුසුමක් පිට කළේය. ඉන් රිදුනේ මටය. අප්පච්චි මගේ දෑස් පැදුවේ සියල්ලන්ගේ ගැලවුම්කාරයා මා කරගන්නටය. ඔහු ඒ වෙනුවෙන් අපමණ දුක් වින්දේය. ඒ දුක් කඳුළුවල ජරුතිවල දකින්නට බලා සිටි මොහොතක අප්පච්චි අසරණ විය. අප්පච්චිගේ අසරණකමින් වඩාත් අසරණ වූයේ අපය. නමුදු ඒ වෙනුවෙන් හඬා වැළපෙන්නට කාලයක් නැත.

“අක්කේ.. අප්පච්චි තනියම නේද ගෙදර..?”

“මට තනියක් නැහැ පුතේ.. ඒත් උඹලට කියලා හම්බ කරවගෙන කන්න මම හිතන් හිටියෙ නෑ.. මේක මගේ පුරුවෙ කරුමයක්”.

අවසන් වචන කිහිපය පවසන විට ඔහුගේ හඬ බිඳී ගියේය. කිසිදින හඬා නොවැටී අප්පච්චිගේ ඇස්වල කඳුළු දිලිසෙයි. අපි තිදෙනාම මොහොතක් ගොළු වීමු. අප්පච්චිගේ නෙත්වල කඳුළු දකින මසිත ජීවිතයට කෙසේ හෝ මුහුණ දෙමිසි යන අධිශ්ඨානය ඇතිවෙයි.

අප්පච්චිගෙත්, නංගිලා දෙදෙනාගේත් ජීවිත දුකින් මුදවා ගැනීමට මගේ ජීවිතය වුවද කැප කිරීමට මා සූදානම්ය.

“අප්පච්චි ඒ ගැන හිතන්න එපා.. මම ගෙන ගත්ත මේ හොඳටම ඇති.. අනික කවද හරි රස්සාවක් කරන්න වෙනවනේ..”

ඔහු අස්වසන්නට මට බොහෝ දේවල් කියන්නට සිතිවිය. ඒත් මට කියා ගතහැකි වූයේ එපමණකි. තව තවත් කතා කිරීමෙන් සිදුවනුයේ අප සිත් රිදවා ගැනීම පමණි.

බීමට කළුවර වැටෙන විට මම පහන දැල්වීමට අඹ ගහ යට වූ පහන් පැළ අසළට ගියෙමි. වතුසුද්ද ගහෙන් මල් කඩාගත් මම වෙනදාටත් වැඩිය උනන්දුවෙන් බුදු පහන ද දැල්වීමට සැරසුණෙමි. සමහර විට මින් ඉදිරියට මට ජීවිතය ජය ගැනීමට ශක්තියක් , ධෛර්යයක් දෙවියන්ගෙන්, බුදුන්ගෙන් අයැදින්නට සිදුවනු ඇත. අප අපේ බලාපොරොත්තු ජරානර්ථනා එසේත් නොමැති නම් දුක් වේදනා පැවසුවේ දෙවියන්ටය , බුදුන්ටය ඔවුන්ගේ පිහිට අපට නිබ්බේද ලැබෙතැයි අපි යටි සිතින් විශ්වාස කළෙමු. ජීවිත අපේ වුවද ජීවිතය ජීවත් කරවීමට උත්සාහ ගත යුත්තේ අප වුවද නොපෙනෙන බලවේග මගින් අපේ ජීවිත මෙහෙයවතැයි අප සිතන වාර අනන්තය. එය සත්යක් හෝ අසත්යයක් වන්නට ඇත. නමුදු අපි ඊට ගැතිව සිටියෙමු.

දෙවියන් බුදුන් පිළිබඳ අන්ධ භක්තියක් මසිත නොවුවද මම දෙවියන් පිදිමි. උන් වහන්සේලාගේ පිහිට පැතිමි. බුදු පහන දැල්වූ මම හඳුන්කුරු පත්තු කළෙමි. එහි සුවදින් වටපිටාව සුවඳවත් විය. හිත තුළ පහන් ගැඹුම් ඇති කිරීමට ඒ සුවඳට ඇත්තේ විශාල බලවේගයකි. ගාථා කියා අවසානයේ අතේ තැවරුණු තෙල් මම හිස මත තැවරිමි. එය සැමදා එකසේ සිදුවන්නේ පුරුද්දක් නිසාම ද කුඩා කළ පන්සල් ගිය විට බුදුන් වැඳ අවසානයේ අම්මා අප තිදෙනාගේ හිස් මත තෙල් ගෑ නිසාදැයි මට නොවැටහුණි. බුදු පහන වෙතින් ඉවතට ගිය නෙත් නතර වූයේ කඩුල්ල අසළය. කඩුල්ලේ ලී කණුවට බයිසිකලය හේත්තු කළ ජනක කඩුල්ල පැන මා අසළට පැමිණියේය. ඔහුගේ මුහුණේ පැවතියේ මඳ සිනාවකි. ඒ සිනහව යම් පමණක් මසිත සුවපත්

කළේය. නොදකින විට දකින්නටත්, නොසිතන විට සිතන්නටත් මට අවැසි වූයේ ඒ සිතහවෙත් නැගෙන ලෙන්ගතු බවයි.

“උපාසකම්මා මල් පූජා කළාද?”

ඒ සැහැල්ලුවට මා ඇලුම් කළ වග මට මතකය.

“උපාසක මහත්තයා මොකද මෙහේ?”

“පිං ටිකක් ඉල්ලගන්න ආවෙ..”

“පිං කියෙන්නෙ මෙහෙයැ.. පන්සලේනේ..”

“නපුරු වෙන්න එපා.. රැස් කරගත්ත පිං ටික වාශ්ප වෙලා යයි”.

ඔහුටත්, මටත් එක්වර සිනා නැඟුණි.

මම සිනාසුනෙමි.. නමුදු හඬ නොනගා සිනාසෙන්නට ජර්වෙසම් විය. එතරම් සැහැල්ලුවෙන් සිනාසීමට තරම් මා පින්කර නොතිබුණි. සිතහවක් බොහෝ විට අවසන් වූයේ කඳුළුකට අතවනමිත්ය.

“මොකද අරුණි කල්පනා කරන්නෙ..?”

“මුතුක් නෑ..”

මා ඔහු දෙස බැලුවේ සුසුමක් හෙළමිනි.

“මොකද ගිය වැඩට උනේ..? මම ආවෙ බලලා යන්න.. යමු ගෙට.. අප්පච්චි නිදිද..?”

එවර ඔහු අප්පච්චි දෙස බැලුවේය.

“මෙතන ඉඳගෙනම විස්තරේ කියන්නම් ජනක.. අප්පච්චිගෙ හිත තවත් පාරන්න බෑ..”

මා ඔහුට එලෙස කීවේ තව තවත් මේ ගැන කතා කිරීම අප්පච්චිට වේදනාවක් වන නිසාය. ඔහුගේ සිතට තව තවත් දුක්දීම නොකළ

යුක්තකි. ගහක් ගලක් සේ සිටි අප්පච්චි එක් අතක්ද අනිමිව ගනින විඩාපත්ව එක්තැන්ව සිටී. එසේ සිටින ඔහුගේ සිත රිදවා ඔහු තව තවත් පෙළෙන්නේ ඇයිදැයි මම සිතුවෙමි.

ටවුමේ තිබුණු අලුතින් ආරම්භ කරන ලද සෙල්ලම් බඩු සාදන ෆැක්ටරියට මසිත දිවගියාය. මා එහි ගියේ සුදුසුකම් මත නොව කුමන හෝ රැකියාවක් ලබා ගැනීමේ බලාපොරොත්තුවෙනි. උදෑසන නවයට පමණ එහි පැමිණි සේවකයෙකු මා එහි ප්රධානියා වෙත කැඳවාගෙන ගියේය. මා පැමිණි කාරණය ඔහුට කලින් පවසා තිබීම ඒ අවස්ථාවට මුහුණ දීමට පහසුවක් විය. වායු සමනය කරන ලද විසල් කාමරය තුළ තේජවත්ත විලාශයෙන් සිටි පුද්ගලයා දකින විට මසිත බියක් ඇති නොවුණාම නොවේ. පාසලේදී ලද ඉගෙනුමෙන් ජීවිතේ අනේකවිධ දුක්ඛ දෝමනස්සයන්ට මුහුණ දී ලබාගත් අත්දැකීම් තුළින් මම ආත්ම විශ්වාසයක් ළඟා කරගෙන සිටිමි. නොසැලී සියලු දේට මුහුණ දීමට තරම් පන්තරයක් ලබා සිටියෙමි. ඔහු මුවහ සිනාවක් හෝ තෙත්බ වක් නම් නොවීය. එහි තිබුණේ ගරු ගාම්භීර බව පමණි..

“මේ ළමයගෙ නම මොකක්ද.?”

ඔහු පෙන්වූ ආසනයේ හිඳ ගත් මම ඔහුගේ පැණයට පිළිතුරු දීමට සූදානම් විය.

“අරුනිදිකා මුතුබණ්ඩාර..”

“සහතික දෙන්න බලන්න..”

මම නිල් පැහැති කඩදාසි ෆයිල් කවරය ඔහු වෙත පෑවේය. මම බලා සිටියේ ඔහුගේ මුහුණ දෙසය. එහි ඇතිවන හැඟීම් නිරීක්ෂණය කිරීමේ යම්කිසි ආශාවක් මසිත පැන නැගුණි. ඔහු පළමුව නොසැලකිලිමත් විලාශයෙන් ඒවා පෙරලා බැලුවද ටික වේලාවකින් මුහුණේ බැරෑරුම් බවක් ආරූඪ කරගත්තේය. එකිනෙක පෙරලා බැලූ ඔහු නළල අතගාමින් මදෙස බැලීය.

“ඔය ළමයගෙ සුදුසුකම් අනුව දෙන්න තරම් රැකියාවක් දැනට නැහැ..
ෆැක්ටරියෙ වැඩ විතරයි තියෙන්නෙ.”

ඒ වදන් වලින් මසිත ගිනිගත් බව දන්නේ මා පමණකි. ඔහුට ඒවා ඉතා
සැහැල්ලුවෙන් පැවසිය හැකි වුවද මගේ කන්වලට ඒ හඬ යවුල්
පහරවල් මෙන් දැනුණි. වැල් ඇඳට වී සුසුම්ලන අප්පච්චි මට සිහිවිය.
ලොකු නංගිත්, වූටි නංගිත් සිහිවිය. ඔවුන්ගේ එකම බලාපොරොත්තුව
මා පමණක්ය.

“ඔය ළමයගෙ ගෙදර කවුද ඉන්නෙ.?”

“අප්පච්චියි, මමයි, නංගිලා දෙන්නයි..”

“අම්මා..”

“අම්මා මියැදිලා..”

“අප්පච්චි මොකද කරන්නෙ.?”

“අප්පච්චි ගල් වැඩපළක වැඩ කළේ.. ගල් වෙඩිල්ලක් පත්තු වෙලා
අත කපන්න වුණා.. දැන් ගෙදර ඉන්නෙ..”

“ඔය ළමයා කැමති නම් මට ෆැක්ටරියෙ වැඩට ගන්න පුළුවන්.. දැනට
වෙන ඇබැර්තු නෑ..”

ඔහුගේ අන්තිම වදන් මසිත බලාපොරොත්තු නැවතත් දැල්විය. ඉතින්
කිසිවක් සිතන්නට අවශ්‍යත නැත. මේ ජීවිතයේ මා ලද දෙයින් සතුටු
වූවා පමණි. ඉන් එහාට සිතීම මට සුදුසු නොවිය. මම මා ගැන නොව
අප්පච්චි හා නංගිලා දෙදෙනා ගැන සිතිය යුතුව ඇත.

“මම කැමතියි සර්..”

“එහෙනම් හෙට ඉඳන් වැඩට එන්න පුළුවන්..”

මා ජනකගේ මුහුණ බැලුවේ සියල්ල පවසා අවසානයේය.

“ඒක හරි අසාධාරණයිනේ.. වාණිජ වලින් කැමිපස් යන්න පාස්වෙලක් ෆැක්ටරියේ වැඩට යන්න පුළුවන්ද..?”

“සාධාරණ උනත්, අසාධාරණ උනත් දැන් කරන්න දෙයක් නෑ..”

“ඒ කියන්නෙ ඔයා යනවා..?”

“ඔව්.. වෙන මොනවා කරන්නද..?”

“තව ටිකක් ඉවසන්න අරුණි..”

“මට ඉවසන්න පුළුවන්.. ඒත් අප්පච්චියි නංගිලා දෙන්නයි බඩගින්නෙ ඉන්න එක ඉවසන්න බෑ.. ඕකට ගියොත් තුන්වෙලම නැතත් එක වෙලක් හරි කාලා පොඩ්වුන් දෙන්නව ඉස්කෝලෙ යවන්න පුළුවන්.. අප්පච්චිගෙ අතේ තුවාලෙ තාම හොඳ නෑ.. බෙහෙත් දාන්න ඕන.. බෙහෙත් ගන්න ඕන.. හැමදාම අනුන් දෙනකම් බලන් ඉන්න පුළුවන්ද..?”

ඔහු අසා සිටියේ කිසියම්ම හැඟීමක් නැත්තෙකු සේය. ඔහු දුක් වූවාදැයි මම නොදනිමි. නමුදු මා ඔහුගෙන් එවැන්නක් බලාපොරොත්තු වූයේ නැත.

“යමු ගෙට.. අප්පච්චි බලයි මොකද කියලා..”

මා ජනක පසුපස ගොස් කුස්සියට වැදුනේ කේතලය ලිප තබන්නට සිතාගෙනය. අප්පච්චි ජනක සමඟ කතා කරනවා ඇසුණද ඒ මොනවාදැයි යන්න අපහැදිලි විය. ඒ අසලට යාමේ අවශ්‍යතාවක් නොවුණ නිසා මම කේතලය රත්වෙනතුරු ලිප ළඟට වී සිටියෙමි. තේ කෝප්ප දෙකක් පිළියෙල කළ මා එකක් ජනකටද , අනෙක අප්පච්චිටද දුනිමි. උළුවස්සට හේත්තු වූ මම යමක් දැන ගැනීමේ හෝ යමක් දෙසීමේ ආශාවෙන් ඔවුන් දෙස බැලුවෙමි. තේ බිඳක් තොල ගෑ ජනක, අප්පච්චි දෙස බැලීය.

“අරුණි වැඩට ගියාම මාමා තනියෙමනේ..”

අප්පච්චි අසරණ කරන්නට මට නොසිතුවේ. එසේම ජනක සුදානම් වන්නේ මා මේ රැකියාවට යාම නුසුදුසු බව කෙසේ හෝ හඟවන්නටය. ඔහු ආත්මාර්ථකාමී ලෙස එදෙස බලතැයි මට සිතුවේ.

“අප්පච්චිට කැම ලැස්ති කරලා බේත් හදල තියලා යනවා.. නංගිල ඉක්මනට එනවනේ..”

“මට තනියක් නෑ ළමයෝ.. ඒත් මේ කෙල්ල ඔය රස්සාවට යවන්න මට හිත් දෙන්නෙ නෑ..”

“එහෙම කියලා බෑ අප්පච්චි.. ටික දවසක් යනකොට මට ගාණක් නෑ.. අනික මම වැරදි වැඩක් කරනවා නෙමෙයිනේ.. මුකුත් හිතන්නෙ ඇයි..?”

තවදුරටත් ඒ පිළිබඳව කතා කිරීමට මසිත අකමැති විය. මා රැකියාවට යාමට සිත හදාගත්තේ කැමැත්තෙන්ය. මට අවශ්‍ය. වූයේ එහි තත්වය නොව ජීවත් වීමට මහක් සලසා ගැනීමටය.

හෙට දින ජීවිතයේ මුහුණ දෙන මේ නවමු අත්දැකීම ගැන සිත සිතා සිටියා මිස මා වෙත රැයේ නින්දක් ළඟා නොවීය. බිත්තියේ වූ කුප්පි ලාම්පුවේ ආලෝකයෙන් මම වූටි නංගි දෙස බැලුවෙමි. ඇගේ මුවේ සිහින් සිනහවකි. ඒ නැවුම් බලාපොරොත්තුවක සේයාවක් හැදින සිත තුළ නැගී සිනහවක් දැයි මම නොහැඳින්නෙමි.

පසුවදා උදෑසන අටට පෙර මම ෆැක්ටරියට ළඟා වීමි. පළමු දවස නිසා වේලාසනින් යාමට මම සිතා උන්නෙමි. මුරකරුවා විසින් මා කාර්යාලය වෙත යොමු කළේය. ෆැක්ටරිය තුළ වැඩ කළේ ගැහැනු ළමුන් පමනි. රෙදි හා වූල් වලින් නිෂ්පාදනය කරන ලද සෙල්ලම් බඩු විශාල වශයෙන් දක්නට ලැබුණි. එහි පාලිකාව විසින් මා නිෂ්පාදන අංශය තුළට කැඳවාගෙන යන ලදී. මා අලුතින් පැමිණ නිසා අනෙක් ළමුන් මදෙස උනන්දුවෙන් බලන්නට විය. ඉන් මසිත ලැජ්ජාවක් මෙන්ම අවිනිශ්චිත බියක්ද ඇති කළේය. ජීවිතයේ පළමුවරට තනිකම පිළිබඳ හැඟීම මට දැනෙන්නට විය.

“මොකක්ද ඔයාගෙ නම?”

ජේරිමාන පාලිකාව යන අතරමගදී මගෙන් විමසීය.

“අරුන්දිකා..”

ඇගේ සිනා නොමැති මුහුණ දෙස බලා මම පැවසුවෙමි.

“කොහෙද ඉන්නෙ?”

“දෙනියකුඹුරෙ..”

එක් එක් මේසය මත සතුන්ගේ ශරීර කොටස් කැපු රෙදි විය. එක් එක් අංශයට පැවරී තිබුණ කාර්යයන් විවිධ විය. සමහර තැනක සතුන් මැසූ අතර තවත් තැනක ඇස්, නාසය හා කට ඇල්ලීම, පැඩින් පිරවීම සිදු කළහ. ඇය ඒ සෑම ස්ථානයකටම මා කැඳවාගෙන ගියාය.

“මේ හැමදෙයක් ගැනම ඔයා ඉගෙන ගන්න ඕන.. ඒ නිසා අද හැමදේම හොඳට බලාගන්න.. හෙට ඉඳන් එක තැනක වැඩ කරමු.”

ඇය සියල්ල පැහැදිලි කළ අතර මම ඊට උනන්දුවෙන් කන් දුනිමි. ජීවිතයේ පළමු වරට කරන රැකියාව නිසාදෝ මම කුතුහලයෙන් හා උනන්දුවෙන් සියල්ල නිරීක්ෂණය කළෙමි. උදෑසන තේ වේලාව පැමිණෙන විට මා සිටියේ මසා නිම කරන ලද සතුන්ගේ ඇතුළට පැඩින් පුරවන අංශයේය. අනෙක් ළමුන් කරන දේ බලා හිඳ මමද ඔවුන් අනුව ක්‍රියා කරන්නට විමි. මා අසිලි යුවතිය මදෙස බලා මද සිනහවක් පෑවාය. මම ද ඇයට සිනාසිමි. ඇගේ සිනහව තනිවූකතරක නවාතැන් පළක් හමුවුවාසේ මට දැනුණි. උදෑසන තේ වේලාව දැනුම දුන් පසු ඇ මදෙස බැලුවාය.

“යමු තේ බොන්න..”

මම ඇ පසුපස ඇදුනෙමි. අනෙක් ළමුන් මදෙස බලනවාක් එකිනෙකා රහසින් මා ගැන දොඩනවාක් මගේ දෑසට හසුවිය. තේ බීම සඳහා

තිබුණු විශාල කාමරයේ මේස හා බංකු දමා තිබුණි. මා සමඟ සිනාසුණු යුවතියත් සමඟ මම එහි ගොස් හිඳගතිමි.

“ඉන්න මම ඔයාටත් එක්ක තේ ගේන්නමි..”

මා ඇ දෙස බැලුවේ දයාබර හැඟීමෙනි. ඇ මෙසේ මා සමඟ නොදෙඩුවේ නම් මා තනිවෙන්නට ඉඩ තිබුණි. ඇ මා අසලට ලංවෙන තෙක්ම මා සිටියේ බිම බලාගනෙය.

“ආ.. ගීතිකා... ආව ගමන් ආගන්තුක සත්කාර කරනවද.. ? එයාටත් ඕවා පුරුදු වෙන්න කියපන්..”

අප අසල සිටි ළමයෙක් ගීතිකාත් මා දෙසත් බලමින් එසේ කීවාය. මගේ සියොළඟම හිරිවැටුණි. බියක් වැනි හැඟීමක් මසිනේ ඇතිවිය. ඔවුන් මට බැණවදිතැයි මට සිතුවිණි. මා ගීතිකා දෙස බලා සිටියේ අසරණ හැඟීමෙනි. ඇ මසිත හැඳින්නාය.

“ගණන් ගන්න එපා. මුලදි ඔහොම තමයි.. මොකක්ද ඔයාගෙ නම?”

මට තේ කෝප්පයක් දෙමින් ඇ විමසියාය.

“අරුන්දිකා..”

“කොහෙ ඉඳන්ද එන්නෙ..?”

“දෙනියකුඹුරෙ ඉඳන්..”

“පළවෙනි රස්සාවද..?”

“ඔව්..”

ඇයත්, මමත් මොහොතකින් සමීප වීමු. එදා දවස තුළම ඇ මා සමීපයට වී උන්නාය. අනෙක් ළමුන් ද එකා දෙන්නා මා සමඟ වචන කිහිපයක් දෙඩුහ.

සවස වැඩ ඉවරවී දෙනියකුඹුර හන්දියෙන් මම බසයෙන් බැසිමි.
 හාත්පසින්ම අඳුර පැතිර යමින් තිබුණි. නංගිලා මොනවා කරනවාදැයි
 මම සිතුවෙමි. දෙපා ඉක්මන් කළ මම ගුරු පාරට හැරුණෙමි. වැල්
 ඇඳට වී අප්පව්වී දවස ගත කරන්නේ කම්මැලිකමෙනි. ඊටත් වඩා ඔහු
 සිත රිදවා ගනී. අප තිදෙනා ගැන සිතමින් ඔහු දුක්වන බව මම දනිමි.
 ඔහුට දුකක් නොදැනෙන්නට මා ඔවුන්ව බලාගත යුතුය යන හැඟීම
 මසිතට වඩාත් දැනුණි. කල්පනා කරමින් පැමිණ මම දකුණු පැත්තෙන්
 වේගයෙන් විත් නතර කළ බයිසිකලය දැක තිගැස්සුණෙමි.

“මං බයවුණ තරමක්..”

“මොන ලෝකෙද හිටියෙ.. බෙල් කළා ඇහුණෙත් නෑ..”

ජනක බයිසිකලයෙන් බැස මට එකතුවිය.

“කොහොමද රස්සාව..?”

“වරදක් නෑ..”

“ඔයා හදන්නෙ ඔයාගෙ ජීවිතේ ෆැක්ටරියක් ඇතුළට දිය කරන්නද?”

“මම වෙන මොනවා කරන්නද..?”

“මට ඔයා ගැන දුකයි අරුණි..”

“මං ගැන දුක හිතෙන්නෙ ඇයි..?”

“ඔයා දුක විඳලා ඉගෙන ගත්තෙ ඕකටද..?”

“ජනක මොකක් හරි දෙයක් කරන්න සිද්ධවෙලා තියෙනවා නම් ඒක
 කරන්නෙ නැතුව වෙන මොනවා කරන්නද.. ? මම ඉගෙන ගත්තා
 කියලා, මට රස්සාව ගැලපෙන්නෙ නැහැ කියලා මම ගෙදර ඉඳලා
 හරියනවද..?”

“කතා කරලා ඔයා හැමදාම දිනුමි.. මම පරාදයි..”

ඔහුගේ වදන්වලට මම තිගැස්සුනෙමි. ඒ ඔහුගේ වදන්වල නිසරු බවට නොව ඔහු එය කී ආකාරයටය. ඔහුගේ හිත රිදුනේදැයි මම සංකාපවිමි.

“ඇයි ඔයාට දිනන්න බැරිද..? ගුරුවරයෙක් වුණහම කතා කරන්නත් දැනගන්න ඕනනේ..”

මට අවැසි වූයේ විහිළුවක් කර ඔහුගේ රිදුණ හිත සැනසවීමටය.

“ළමයි එක්ක කතා කරන්න පුළුවන් වුණාට ඔයා එක්ක කතා කරන්න තවම ඉගෙන ගන්න බැරිවුණා..”

ඔහු සිනාසී මදෙස බැලීය.

ජනක, අප්පච්චිගේ එකම සහෝදරියගේ පුතාය. ඔහු පවුලේ එකම ළමයාය. ඔහු අපට වඩා වත් පොහොසත්කමින් ඉහළය. මාමා රජයේ රැකියාවක් කර විශ්වා ම බලා සිටී. ජනක උපාධිය ගෙන ගුරු වෘත්තිය රැකියාව ලෙස කරයි. ඔහුත් , අපත් කුඩා කළ හැදුනේ වැඩුණේ එකටය. අප ඉගෙන ගත්තේ එකම පාසලේය. වූටි නංගී ලැබෙන්නට ගොස් අම්මා මියගිය පසුව අපි නැන්දාට මවකට මෙන් ළංවිමු. අම්මා නොමැතිව අප බලාගත්තේ ඇයයි. මාමා තරමක් සිත සැඩ පරුෂ ගති ඇතිවුවද අපට අනුකම්පා කරයි. නැතිබැරි බොහෝ අවස්ථාවල අපට උදව් උපකාර කරයි. ජනක මට වඩා වසර කිහිපයකින් වැඩිමල්ය. තරුණ වයසට එළඹෙත්ම අප අතර තිබුණු බැඳීම වඩාත් දැඩිවිය. ඔහු මෙන්ම මම ද එකිනෙකාට ලොංගතු විමු. අප හදවතින් එකිනෙකාට ආදරය කළෙමු. අපේ ගෙදරට මෙන්ම ඔහුගේ ගෙදරට ද අපේ සම්බන්ධය නොරහසකි.

“ඒ ගමන මොනවද කල්පනා කරන්නේ..?”

ඔහුගේ හඬින් මම පියවි ලොවට පැමිණියෙමි.

“එතන කොහොම තැනක්ද අරුණි..?”

“ඒ කිව්වෙ..?”

“මොනවද ඔයාට කරන්න තියෙන්නෙ.?”

මම එහි සිදුවන හැම දෙයක්ම දන්නා තරමින් ඔහුට පැවසුවෙමි.
සියල්ල ඔහු නිහඬව අසා සිටියේය. මම ගීතිකා ගැනද ඔහුට
පැවසුවෙමි. ඒ ඇය ගැන මසිත ඇතිවූ දයාබර හැඟීම නිසා වන්නට
ඇත.

“පරිස්සමින් ඉන්න.. ගේ ඇතුළෙහිටිය ඔයා සමාජෙට ගියා විතරනේ..
අපි හිතන තරම් සුන්දර දේවල් ඒවයි නැහැ..”

“ඔයා මොනවා ගැනද හිතන්නෙ.?”

මා ඔහුගෙන් එසේ ඇසුවේ ඇයිදැයි මම නොදනිමි. නමුදු ඉන් ඔහු
අදහස් කරන්නේ මොනවාදැයි දැන ගැනීමට මට අවැසි විය.

“ඔයා නොදන්න දේවල් ගොඩක් තියෙනවා අරුණි.. මිනිස්සු ආශ්ර ය
කරනකොට ප්රදේශයමෙන් ඉන්න ඕනි..

“ඔයා බයවෙලා.. ඔයා බයවෙන්න එපා.. මේ ලෝකෙ එහා කෙළවරේ
හිටියත් මේ අරුණි අරුණිමයි..”

මම සිනාසුණෙමි. ඔහු මුවග අමනාපයක් විය. ඊට හේතුව මම
නොදනිමි.

“ඔයා මහ පණ්ඩිතයෙක්නේ.. ඔයාලගෙ අප්පච්චි තමයි ඔයාව නරක්
කරන්නෙ පුතේ කියලා කතා කරලා..”

“අම්මෝ.. ඔයාට තරහ යනවනේ.. වයසට යයි ඉක්මනින්ම..”

“ඉතින් එතකොට තමුසෙට කොල්ලෙක් හොයාගන්න බැරියැ..”

“ජනක..”

විහිළුව අමනාපයට මුලපුරාවී යැයි මම නොසිතුවෙමි. ඔහුට ද
සැබැවින්ම තරහ ගොස් ඇති බව දැනී මසිත බියවිය. දෙමංසල හමු
වූ තැන අප දෙදෙනාම නතර වීමු.

“මං යනවා..”

“ගෙදර එන්නැ..?”

“බැහැ.. රැවුණා.. අම්මා බලන් ඇති..”

ඔහු බයිසිකලයේ නැගී මද දුරක් ගියේය.

“ජනක..”

“ඇයි..?”

“තරහද..?”

“නැ..”

ඔහුගේ සිනහව මසිත සුවපත් කළේය. අඳුර අතරින් ඔහු නොපෙනී යනතුරුම මම බලා සිටියෙමි.

පසුවදා මම සුපුරුදු ලෙස රැකියාවට ගියෙමි. පෙරදින සිට පැවති නොසන්සුන්කම මෙදින මදක් බැහැරව තිබුණි. මම අනෙක් අය සමග සිනහවී සුහද වන්නට උත්සාහ කළෙමි. ඔවුන්ගෙන් ඇතැමෙක් මාහා පෙරළා සිනාසුන අතර සමහරෙක් මදෙස බලා ඉවත බලාගත්හ. ඉන් මසිත යන්තමින් හෝ පැරුනද ගීතිකා මා සමීපයේ සිටි නිසා සිතට අස්වැසිල්ලක් ලැබුණි. වැඩ කරන අතරතුර කතාබහ අපට තහනම් විය.

උදෑසන පෙර පරිදිම වැඩ ආරම්භ විය. මා ඉගෙන ගතයුතු දේ බොහෝ බැවින් උන්තදුවෙන් වැඩ කරන්නට සිදුවිය. වැඩ පටන් ගෙන ටික වේලාවකින් අප සිටි තැනට තරුණයෙක් පැමිණියේය. මම වැඩ කරමින් සිටි නිසා ඔහු කොහේ සිට පැමිණියාදැයි නොදුටුවෙමි. ඔහු මා සිටි තැනට විත් නතර විය.

“ඔයාද අලුතින් ආවා කිව්වෙ.?”

“ඔව්..”

“වැඩ කරන හැටි අහගත්තද.?”

“ඔව්..”

“දන්නෙ නැති දෙයක් කියෙනවා නම් අහගන්න..”

එසේ කී ඔහු අනෙක් මේසය අසලට ගොස් මසා තිබුණ රෙදි කැබලි පරීක්ෂා කරන්නට විය. මා ගීටීකා දෙස බැලුවේ කුතුහලයෙනි. ඔහු ඊයේ දකින්නට නොවීය. ඇය මා හඳුනා ගත්තා සේ මදෙස බලා සිනාසීය.

“අපේ සුපවයිසර්.. ඊයෙ ආවෙ නෑ..”

මට වඩාත් ළංවී ඔ රහසින් මෙන් පැවසීය. ඔහු යළිත් අපේ මේසය පැත්තට හැරුණ නිසා ගීතිකාත් , මමත් දෙපසට විමු. නිල් පැහැති කලිසමකින් හා කහ පැහැති කමිසයකින් සැරසී සිටි ඔහු මුවග නිතර සිනහවක් විය. බොහෝ සුහැල්ලුවෙන් සිටින බවක් හා දහකාරී බවක් ඔහුගෙන් දිස්විය. පැරණි යුවතියන් ඔහු හා කතා කළේ සුහදවය. ඔහු වැඩ පරීක්ෂකවරයෙකු වුවද සැර පරුෂ කෙනෙක් නොවන්නට ඇත.

හැරිස් විජේමාන්න මෙම ෆැක්ටරියේ අයිතිකාරුවා විය. මා ඉන්ටර්විව් කළේ ඔහුය. දිනපතා ඔහු ෆැක්ටරියට පැමිණෙයි. අවුරුදු පනහක් පමණ වයස්ගත බවක් ඔහුගෙන් දිස්විය. කිසිවිට සිනා නොවුණ ඔහු ෆැක්ටරිය පුරා එක් වරක් ඇවිදීය. පසුව ඔහුගේ කාමරයට වැදෙයි. අප වැඩ අවනස්ව යනතුරුද ඔහු එහි සිටියි. ඔහු ඉන්පසුව මා සමඟ නොදෙඩුවද මානෙල් මිස්ගෙන් මා පිළිබඳව විමසා ඇත. ජරඩ්ශ්නයක් තිබේ නම් ඔහුට පවසන්නටද කියා තිබුණි. අප ගැන බොහෝ විට සොයා බැලුවේ මානෙල් මිස්ය. ඇය කරුණාවන්තය. එසේ නොවන්නේද යන්න දැනගත නොහැකිවූයේ , ඇය බොහෝ විට ළමුන්ට බැණ වද්‍යාද යළිත් සිනාසෙමින් කතා කරන නිසාය. නමුත් සමහර ළමයි ඇය එනවිට සෙමින් කොළුරන හඬ වරෙක මට ඇසිණ.

“ඔන්න බෝම්බෙ එනවා..”

ඔවුන්ගේ වදන් වලින් මා ඇය ගැන එලෙස නොසිතන්නට හේතුවූයේ ඇය කෙබඳු තැනැත්තියක්දැයි නොදැන උන් නිසාය. මම ගීතිකාගෙන් ඇය පිළිබඳව විමසිමි.

“මුලදි ඔහොම තමයි.. හොදට කතා කරනවා.. ටිකක් පරණ උනහම ඇහට කඩාගෙන පණිනවා.. කා ඒක්කවත් හිනාවෙන්න බෑ.. කතා කරන්න බෑ..”

“අපි අපේ වැඩ හරියට කරනවා නම් බයවෙන්න දෙයක් නැහැනේ”.

මම ඇය හා පැවසිමි.

“ඒක නම් එහෙම තමයි.. ඒත් බොරුවට කෑගහන එක තමයි ජේන්න බැරි.. මොකද අපි වැඩ නොකර නිකන් ඉන්නවයැ”.

කෙසේ වුවද මට මීටත් වඩා සැලකිල්ලෙන් වැඩ කළ යුතු බව තේරුම් ගනිමි. එවිට කිසිවෙකුගෙන් බැන්මි ඇසීමට අවශ්‍යර නැත. ඔවුන් නිකරුනේ දොස් පවරන්නේ නම් එය අසාධාරණ ක්‍රීඩාවකි. නමුත් අසාධාරණ හෝ සාධාරණ යැයි කියා ඔවුන් සමඟ තර්ක කිරීමට අපට අකැප දෙයකි. ඒ සියල්ලක්ම විඳ දරාගත යුතු තත්වයට අප පත්ව ඇත.

දිවා ආහාර පැයේදී ගීතිකාත් මමත් එකට හිඳ කෑම කෑවෙමු. පෙරදිනට වඩා ඇය මට වඩාත් සමීප විය. ඇයත්, මාත් අතර පැවතියේ සාමාන්‍යයා ගතිගුණ වුවද ඇය මා මෙන් කිසි දෙයකට බිය නොවේ.

“අරුන්දිකා දන්නවද..? අපේ සුපවයිසර් මහේෂ් සර් හරි කුකුළා.. පරිස්සමින් හිටපන් ටිකක්.. උඹ දිහා ඇස් කරකව කවා බැලුවා”.

ඇය කී දෙයින් මම අනවශ්‍ය ලෙස බිය නොවුණෙමි. ඔහු වැනි කෙනෙකුට මා නොමැති වුවද ඕන තරම් ගැහැනු ළමයි ඇතැයි සිතුවද ගීතිකා කරන ලද අනතුරු ඇවීම මම සිත්හී තබා ගත්තෙමි. ඔහුගේ

හැසිරීමෙන් මට යන්නමින් ඔහු ගැන එසේ සිතුවේ. ඔහුගේ ගමන බිමන, කතාබහ කෙනෙක් තුළ එසේ සිතන්නට ඉඩකඩ වැඩිවිය.

සුපුරුදු ලෙස පාන්දර අවදිවන මම ආහාර පිස නංගිලාට හා මටද බත්මුල් බැ අප්පච්චිටත් පිගානකට බත් බෙදා තබා නංගිලාත් සමනිවසින් පිටත් වන්නෙමි. අප තිදෙනා අප්පච්චිගේ දෙපා නමදින විට ඔහු වේදනාවෙන් සුසුම් ලන්නේය. නංගිලා දෙදෙනා නොදුටුවද ඔහුගේ නෙත්වල කදුළු මම බොහෝ විට අවස්ථාවල දකිමි. ගහක් ගලක් සේ දුව පැන වැඩ කළ අප්පච්චි එක්තැන්ව මේ ගෙවන ජීවිතය කටුක බව මම දනිමි. ඔහුට එසේ සිදුවූයේ අපේ කරුමයට යැයි මට සිතේ. අම්මා නැති කළ අප ජීවත් කරන්නට අප්පච්චි දුක් වින්දේය. ඔහු අපට පියෙකුගේ සෙනෙහස පමණක් නොව මවකගේ සෙනෙහසද ලබා දුන්නේය. අම්මා නැති අඩුව අපට නොදැනුණේ ඔහුගේ කරුණාව නිසාය. අප්පච්චි හා නංගිලා දෙදෙනා වෙනුවෙන් ජීවිතේ සියලු දුක්ඛ දෝමනස්සයන් ඉවසීමට මම පුරුදු වූයෙමි.

රාත්රී කාලයේ මම නංගිලා දෙදෙනාගේ පාසල් වැඩ කටයුතු සොයා බැලුවෙමි. මට ජය ගන්නට නොහැකි වූ ලෝකය ඔවුන් දෙදෙනාටවත් ළගා කර දීම මගේ අපේක්ෂාව විය. ඔවුන් දෙදෙනාට මැදිව මම මේසයට ළංවිමි. කුප්පි ලාම්පුවේ එළිය මලානිකය. තෙල් තිබෙන්තේ කුප්පි ලාම්පුවේ අඩියේය. කුප්පියේ තොන්ඩුවෙන් ඇල්ලූ මම එහි දැල්ල ඇද එළිය වැඩි කළෙමි.

“ලොකු අක්කේ.. මගේ ගණන් පොත ඉවර වෙන්න ළගයි”.

වුට්ටි පොතෙන් නෙත් ඉවතට ගෙන මදෙස බැලීය.

“වෙන කොල නැද්ද වුට්ටියෙ..?”

“තව කොල දෙකයි..”

“මම අරන් දෙන්නම් මේ දවස් දෙක පහුවෙලා..”

මා එසේ කීවේ කිව හැකි දෙයක් නොවූ නිසාය. ගේ ඇතුලේ සතයකුදු හෝ නැත. එසේ වූ විට මා වුට්ටි නංගිට කෙසේ හෝ පොතක් අරන්

දෙන්නද..? ලොකු නංගීට ද බොහෝ සේ අඩුපාඩු තිබෙන්නට ඇත. නමුත් ඇය කිසිවිටෙක ඇසුවද කිසිවක් කියන්නේ නැත. ලොකු නංගී ගෙදර අඩුපාඩුකම් තේරුම් යන වයසේය. වූවි නංගීට එසේ නොවේ. ඇයට අපේ අසරණ තත්වට නොවැටගේ.. ඇයට එය තේරුම් ගැනීමට තරම් වයසක් නැත. මසිත දුකක් උපදියි. අප්පව්වී වැඩට ගිය දවස්වල අපට මෙතරම් අඩුපාඩු නොවීය. ඔහු කෙසේ හෝ අපගේ උවමනා එපාකම් පිරිමැසුවේය.

“කවදද ලොකු අක්කෙ අරන් දෙන්නෙ..?”

ලොකු නංගීද එවර මදෙස බැලුවේය. අපේ සිව්නෙන් එකට හමුවන මොහොතේ ඇ බිම බලා ගත්තාය.

“කෑ ගහන්න එපා වුවටි.. සල්ලි ලැබුණම අරන් දෙයි.. එතකම් මගේ පොතෙක් කොළ ටිකක් කඩල දෙන්නම්..”

ලොකු නංගී දෙස බලා සිටි වුවටි නිහඩව යළිත් ලියන්නට විය. ඔවුන් වෙතින් මිදුණු මා දොර ඇරගෙන ඉස්තෝප්පුවට පැමිණියේ අපේ කතාබහ අප්පව්වීට ඇසුනේදැයි දැනගැනීමටය. ඔහු සිටියේ තද නින්දේය. එය සිතට අස්වැසිල්ලක් විය. කොතරම් ගේ ඇතුළට කතා කළද අප්පව්වී නිදියන්නේ ඉස්තෝප්පුවේ වැල් ඇදේය. එය පෙර සිට සිදුවූ දෙයක් වුවද අසනීප වූවායින් පසුවවත් ඔහු ගෙ තුළ නිදියන්නේ නම් මැනවැයි මම සිතුවෙමි. කෙතරම් කීවද ඔහු නිදියන්නේ පෙර පුරුදු ලෙසටය. දොර වැසුමම නැවත නංගීලා අසලට ගියෙමි.

සති කිහිපයක් යන විට ෆැක්ටරිය මට පුරුදු තැනක් විය. ගීතිකාත් , මමත් මේ කාලය තුළ එකිනෙකාට බොහෝ සේ සමීප විමු. මගේ පෞද්ගලික දේද ඇගේ තොරතුරුද මේ වනවිට අප දෙදෙනා දැන උන්නෙමු. මම තනි නොවිමි යන හැඟීම මට දැනෙන්නට වූයේ ඇය නිසාය. දිනක් උදෑසන මා වැඩ කරන අසලට මහේෂ් වනිගසූරිය පැමිණියේය. මම ඔහු දෙස නොබලාම මගේ කාර්යයේ යෙදී උන්නෙමි.

“දැන් වැඩ පුළුවන්ද..?”

මම ඔහු දෙස මද සිනාවක් පෑවේය. ඔහු පිළිබඳව මා කෙසේ අසා තිබුණද සේවා ස්ථානයෙහි අසනා දෙයට පිළිතුරු දීමත්. ඔහු කියනා දේ ඇසීමත් මගේ යුතුමය. මා පමණක් නොව අනෙක් ළමුන්ද එසේමය.

“පුළුවන් සර්..”

“අරුන්දිකා කොහෙ ඉඳන්ද එන්නෙ..?”

මා අසළ සිටි නිර්මලා මදෙස බලා සිනාසුණාය. ඇයටද ඔහු අසනා දේ හොඳින් ඇසෙන්නට විය.

“දෙනියකුඹුරෙ..”

නොසැලකිල්ලෙන් මෙන් මම ඔහු දෙස නොබලාම පිළිතුරු දුනිමි. මසිත නොසන්සුන් වූයේ මහේෂ් වනිගසූරිය පිළිබඳව අනෙක් ළමුන් දරන ආකල්පය නිසාය. ඔවුන් මා පිළිබඳව කෙසේ සිතාපිදැයි මසිතට බියක් එක් කළේය.

“අරුන්දිකාලගෙ ගෙදර කවුද ඉන්නෙ..?”

ඔහු සැහීමකට පත් නොවුණා සේය. මසිත නොසන්සුන්කම වඩාත් දැනෙන්නට විය. මහේෂ් වනිගසූරිය යනු හැරිස් විජේමාන්නගේ නෑදෑයෙක් බව පෙරදා ගීටිකා මට පවසා තිබුණි. මා ඔහු නොසලකා හැරියොත් මේ රැකියාවෙන් සමුගෙන ගෙදර යාමට සිදුවෙතැයි මට සිතූණි. මම හිස ඔසවා වටපිට බැලිමි. අනෙක් ළමුන් ඔවුනොවුන්ට කොළුරමින් සිනාසෙනවා මම නෙත් කොනින් දුටුවෙමි. එහා මේසයේ සිටි ගීතිකා මදෙස බලා ඔහුට රැව්වාය. එවර මට සිනා පහළ විය. නමුත් ඔහුට නොපෙනෙන්නට මම මුහුණ බිමට නැඹුරු කරගනිමි. ඔහු පිළිතුරු අපේක්ෂාවෙන් මදෙස බලා සිටියි. මා හිස ඔසවා ඔහු දෙස බැලුවේ එය ඔහුගේ අවසන් ජරමඟ්නය නම් එයට පිළිතුරු දී ඉක්මනින් ගැලවීමටය.

“අප්පච්චිසි, නංගිලා දෙන්නයි..”

“අම්මා..?”

මසිත කෝපය යටපත් වී වේදනාවක් දැනෙන්නට විය.

පෞද්ගලිකත්වය දෙඩීම විටෙක වේදනාවක් ගෙන දෙන්නකි. මතකය අලුත් වීමකි. දුක් වේදනා පැරවීමකි.

“අම්මා මියැදිලා..”

මම හිස නොඔසවාම පිළිතුරු දුනිමි.

“සොරි අරුන්දිකා ඔයාගෙ හිත රිදුනා නම්..”

එවර ඔහුගේ ස්වරය බොහෝ සන්සුන් විය. එම ජරතශ්නය නැගීම පිළිබඳව සමහර විට ඔහු කණගාටු වන්නට ඇත.

“අරුන්දිකා අනිත් ළමයින්ට වැඩිය වෙනස්..”

අපගේ සිව්නෙන් හමුවුනා මට මතකය. ඔහු එලෙස පැවසුවේ ඔහුගේ තවත් එක් රැවටිලි වදනක්ද , නොඑසේ නම් සැබැවින්මදැයි මම නොදනිමි. මා වෙනස් යැයි ඔහු අදහස් කළේ මා තුළ පැවති අසරණ විලාසයද, මා අනුකම්පාවට ලක්විය යුතු තැනැත්තියක යැයි සිතන නිසාදැයි මම නොදනිමි. නොඑසේ නම් අනෙක් ගැහැනු ළමුන් හා මා අතර වෙනස්කමක් මට නොදැනුණි. තවත් මොහොතක් මා අසළ සිටි ඔහු එතැනින් ඉවත්විය. මහා සුසුමක් ලෙස මම හිත සැහැල්ලු කර ගනිමි. කරදරයකින් නිදහස් වූවා වැනි හැඟීමක් මට දැනුණි. එසේ වුවද අනෙක් ළමුන් මා පිළිබඳව කෙසේ කතාබහ කරයිද යන්න පිළිබඳව මසිත නොසන්සුන් විය. හැමවිටම වතුර ගලා ගියේ පහත් තැනින්ය.

“පරිස්සම් වෙයන්.. මම දැක්කා උඹ දිහා ඇස් කරකව කව බලනවා”.

මට ගීතිකා කී දෙය සිහිපත් විය. මසිතට අසරණ හැඟීමක් ඇතිවිය. ඔහු මා පිළිබඳව මෙසේ විමසිලමත් වූ පමණින් මා බිය විය යුතු නැත. එකම සේවා ස්ථානයේ සිටිනව විට ඔවුනොවුන් පිළිබඳ තොරතුරු

අසා දැනගැනීමේ සාමාන්‍යයන දෙයකි. නමුත් මහේෂ් වනිගසූරිය වැනි පුද්ගලයෙකු සමග ඕනවට වඩා දෙඩීම කතාවක් සෑදීමට මුල පුරන්නකි. මට ජනක සිහිවිය. ඔහුගේ වදන් සිහිවිය. ජනක සිහිවීමත් සමගම මහේෂ් කෙරෙහි සිත තුළපැවති නොසන්සුන් බව නිමාවිය. මා බියට පත්ව ඇත්තේ සුළු සිදුවීමකටය. සියල්ල අමතක කර දමා මම සුපුරුදු කාර්යයෙහි නිරත වීමි.

කැම පැය දැනුම් දුන් විට ගීටිකා මා සොයා ආවාය. සුදුපාට පුසකුගේ ඇස් අලල්මින් සිටි මම එය නිමා කර ඇය දෙසට දිගු කලෙමි.

“ලස්සනද..?”

“ලස්සනයි.. ඒත් බය හිතෙනවා..”

“ඇයි..?”

“උපාසක බලලෙක්ද දන්නෙ නෑනෙ..”

ඇයත්, මමත් එකවර සිනාසුණෙමු. අප දෙදෙනාම විවේකාගාරයට ගොස් හිඳ ගතිමි.

“උපාසක බලලා මොනවද කියන්නෙ..?”

“කවුද..?”

“මහේෂ් වනිගසූරිය..”

ඇගේ වදන් මා මුවහට සිනා නැංවීය. මම සියල්ල ඇයට පැවසුවෙමි. ඇය සියල්ල නිහඬව අසා සිටියාය.

“අපි බලමුකො එයා මොකාටද එන්නෙ කියලා.. උඹ පාඩුවෙ හිටපං.. නිකන් කලබල වෙන්න ඕනෙ නැහැනෙ..”

ඇගේ වදන් මසිත නිවීය.

“මට බය අනෙත් ළමයි මං ගැන මොනවා කතා කරයිද කියලා..”

“හැම අතටම නැමෙන දිවක් කියෙන නිසා එහෙම තමයි බං.. අපි හරි නම් බයවෙන්නෙ මොකටද.. ? උඹෙන් ඇහුවොත් කියපං උඹට කෙනෙක් ඉන්නවා කියලා..”

සවස මා නිවසට යන විට නැන්දා ඇවිත් උණන්ය. මා නිවසට ඇතුළු වූයේ සිතාසෙමිත්ය. නංගිලා අප්පච්චිගේ වැල් ඇදට වී නැන්දා සමඟ කතා කරමින් උන්නාය.

“නැන්දා දැන්ද ආවෙ..?”

“මම ඇවිත් ටිකක් වෙලා.. උඹවත් බලලා යන්න හිටියෙ.. හුඟ දවසකින් මේ පැත්තෙ එන්න බැරි උනානේ..”

බැගය පසෙකින් තැබූ මම උළුවස්සට හේත්තු වුණෙමි.

“උඹ රස්සාවකට යනවා කිව්වෙ පුතේ.. හොඳද?”

“නරකක් නෑ නැන්දෙ..”

“අනේ මංදා.. උඹ ඉගෙන ගත්ත එකත් අතරමග.. ඒත් මොනවා කරන්නද..?”

“නැන්දා තේ ටික්ක බිච්චද..?”

මම නංගිලා දෙස බැලුවෙමි. මට අවශ්‍ය” වූයේ මේ කතා බහ ඔස්සේ වැඩිදුර නොයන්නටය.

“ඔව්.. ඔව්.. මම බිච්චා..”

“අක්කට රු වෙනවා..”

අප්පච්චි අඳුර දෙසට නෙත් හෙළිය. භාත්පස මද අඳුර පැතිර යමින් තිබුණි.

“ඔව්.. මම ගිහිල්ලා එන්නං.. මම උඹ එනකම් හිටියෙ..”

ඇ ලී පුටුවෙන් නැගිට්ටාය.

“පරිස්සමින් වැඩ කරගෙන පලයං.. උඹ විතරනේ දැන් මේවා බලන්න ඉන්නෙ..”

මම ඇය දෙස බලා මද සිනාවක් පෑවෙමි. ඇ සැමදා මවක මෙන් අපට දයාබරය.

“මම යනවා එහෙනං..”

ඇ අප දෙස බලා ඉස්තෝජ්ජුවේ පඩියෙන් එළියට බැස්සාය. මම කඩුල්ල දක්වා ඇය සමග ගියෙමි. අඳුර අතරින් නැන්දා ඉක්මන් ගමනින් නොපෙනෙහි ගියාය. කඩුල්ලේ උණ ලිය හරස් කළ මම ගෙට ඇතුලු වීමි.

සතුව යනු කුමක්දැයි මා හැඳින්වේ අනුන්ගේ සිනහුවෙනි. මා වටා සිටියවුන් සතුව කර මම අපමණ සැනසිල්ලක් ලදිමි. ඔවුන්ගේ සතුව මගේ සතුව විය. ඒ මේ ජීවිතයේ මා ලද භාග්‍යය.කි. කඳුලු අතරින් නැගෙන සිනහව වඩාත් වටින්නේ යයි මම සිතමි. ඉතින් කඳුළු අතරින් සිනාසෙන්නට මම උත්සාහ කළෙමි. මා රැකියාවට ගොස් මාසයක් ඉක්ම ගියේ නොදැනීමය. මේ වනවිට රැකියා ස්ථානය මට හුරු පුරුදු තැනක් විය. එහි සිටි අය අතර මමද පැරණි තැනැත්තියක් විය. ගිනිකා තරමට සමීප නොවුණද බොහෝ දෙනා මට හිතවත් විය. මාසයක් ඉක්ම යනවිට මමද අනෙක් ළමුන් මෙන් වැඩ කිරීමට පුහුණුව ලැබුවෙනමි. එය සිතට අස්වැසිල්ලක් විය. කා සමගත් සුභදව සිටීමට මට පුළුවන් විය.

අද පඩි දිනයයි. සිත තුළ සතුවක් මොදු විය. ඒ ජීවිතයේ ප්රථම වරට මා දුක් මහන්සියෙන් යමක් උපයා ගැනීම නිසාය. එසේම අප්පවිච්ඡිත්ත , නංගිලා දෙදෙනාත් රැක ගැනීමට තරම් ශක්තියක් ලැබීමත්ය. සවස කාර්යාලයෙහි දිසානායක මහතා අතින් පළමු පඩි පැකැට්ටුව මා දෝතට ගනිමි. ගෙදර යාමට ප්ර ථම ගිනිකාත් සමග ටවුමට ගොස් ගෙදර සියලු දෙනාටම අවශ්යක දේ මිලට ගනිමි. මගේ පඩිපත සුළු මුදලක් වුවද එය මට බොහෝ වටින්නක් විය. ඉන් සියලු අවශ්යතාවයන් සම්පූර්ණ

කළ නොහැකි වුවද මම අවශ්‍යයට දේ මිලට ගනිමි. ඒ අතර ජනකට පැනක්ද මිලට ගනිමි. ඒ හිතේ සතුටටය. එය දුන් විට සමහර විට ඔහු දොස් පවරනු ඇත. එසේ වුවද මසිත සතුටක් උපදියි. ඔහු රැකියාවට ගොස් ලබාගත් ජරමථම වැටුපෙන් මට ගවුම් රෙද්දක් ගෙනත් දුන්නේය. එදින ඔහු මුවග තිබු සතුට මට සිහිවිය. එවැනි අභිංසක සතුටක් ලැබීමට මමද ආශා කළෙමි. ගීතිකාගෙන් සමුගත් මා බස් නැවතුම වෙත ඇඳුනේ ඉක්මනින් ගෙදර යාමටය.

මා එනතුරු නංගිලා දෙන්නා කඩුල්ල අසළට වී බලා උන්හ. ඒ මුහුණුවල සිනහව දකිනවිට මට ඇතිවූ සතුට අපමණය. මා වෙනදාට වඩා ජරලමාද වූ නිසා ඔවුන් විමසිලිමත් වන්නට ඇත. කඩුල්ලෙන් පැන්න මම අතරැදි බැක් දෙක එවුන් දෙදෙනාවෙතට පැවෙමි.

“මොනවද අක්කෙ මේ..? හරි බරයි..”

ලොකු නංගී බැගය අතට ගත්තේ පුදුමයෙන් මදෙස බලමින්ය.

“යමුකො ගෙට..”

මම ඔවුන් දෙදෙනා පිටුපසින් ගෙට ඇතුළු වුණෙමි. වැල් ඇදේ දිගාවී සිටි අප්පච්චි ඇඳ මත හිඳ ගත්තේය.

“ඇයි පුතේ පරක්කු වුණේ..?”

“අද පඩි හම්බවුණා අප්පච්චි.. එන ගමන් කඩට ගියා”

“මං රත්වෙලා හිටියෙ.. කෙල්ලො දෙන්නව පාරට යවන්නත් බැ.. ඒකයි කඩුල්ල ළගටවත් ගිහින් බලන්න කිව්වෙ”

මම අතරැදි බැගය විවර කර බරබවුන්පේපර් කවරය අප්පච්චි අත තැබුවෙමි.

“මොනවද පුතේ..?”

“බලන්නකො අප්පච්චි..”

ඔහු කවරය විවර කළේ අපහසුවෙනි. එක් අතකින් වැඩ කිරීම තවත් ඔහුට නුහුරු දෙයකි. අනෙක් අතේ වැලමිට දක්වා තිබුණද එහි තුවාලය තවම සුව වී නැත. කවරයේ තිබුණු කමිසය හා සරම දැක ඔහු සිනාසුනේය. නමුදු ඒ සිනහව එකවර අතුරුදහන් විය. ඒ සමගම මහා සුසුමක් හෙළිය. ඔහු මදෙස බැලුවේ අසරණ විලාසයෙනි. මසිත පිටිවී ගියේ ඔහුගේ දුක්බර නෙත් දැකීමෙනි. දන්නා කියන කාලයක ඔහු ඇදුමක් මිලදී ගත්තේ නැත. රැකියාවෙන් ලද වැටුපෙන් ඔහු අපේ ඕනෑ එපාකම් සොයා බැලුවා මිස අදින්නට තරම් දෙයක්වත් නොගත්තේය.

“මට මොකටද පුතේ මේවා.. උඹටයි නංගිලා දෙන්නටයි මොනව හරි ගන්න එපැය..”

“නංගිලාට ගත්තා අප්පච්චි..”

ලොකු නංගිටත්, වූටි නංගිටත් පොත්ද, මල් වැටුණු කුඩයක්ද, වූට්ටිට බෑගයක්ද මම මිලට ගනිමි. වූටි නංගි පාසලට ගෙන යන්නේ ලොකු නංගිගේ පරණ බෑගයයි. එහි මහන්නට තැනක් නොමැති තරම් මසා ඇත. මම එකින් එක ගෙන ඔවුන් වෙත පෑවෙමි. ඔවුන් දෙදෙනා ඉතා ආසාවෙන් එවා අත පත ගෑහ.

“කෝ අක්කට..?”

මා කිසිවක් මා සඳහා මිලට ගත්තේ නැත. මට අවැසි වූයේ ඔවුන් වෙනුවෙන් බොහෝ දේ කරන්නටය. ඔවුන්ගේ සතුට අඛණ්ඩ සිනාසීමට පමණක් මම ජීරාට්ටනා කළෙමි.

“මට මොනවත් ඕන නෑ ලොකු නංගි..”

“අක්කට වැඩට අදින්න හරියට ගවුමක්වත් නැහැනේ?”

“ඔය තියෙන ඒවා ඇති.. පස්සෙ ගන්න බැරියැ?”

වූටි නංගී නම් ඇයට ලැබුණ දේ බලා සතුටු වෙයි. ඒත් ලොකු නංගීගේ සිත මා වෙනුවෙන් නැගුණ දුක් මුහුණේ පෙනෙන්නට විය. මම ඇයට සිනාසුණෙමි. ඒ මසිත තුළපැවති සැහැල්ලුව පෙන්වීමටය.

“යමු.. මොනවා හරි උයන්න ඕනි..”

මා ඔවුන් සමග කුස්සියට ඇඳුනේ රාත්රීන ආහාරයට පිළියෙල කිරීමටය. ජනක එනතුරු මා සිටියේ නොඉවසිල්ලෙනි. බුදු පහන දල්වා අවනස්වන තුරුද ඔහු නොපැමිණියේය. රාත්රිය ආහාර පිළියෙල කළ මම ඉස්තෝජ්ජුවට වී බලා සිටියෙමි. නංගීලා ගෙතුළ පාසල් වැඩ කටයුතු කරති. හෙන්දිරික්කා මල් වැටිය ළගට කළුවර ලංවන විට ජනක පැමිණියේය.

“මොකද පාර බලාගෙන..?”

ඔහු සිනාසෙමින් ගෙට ඇතුළු විය.

“මාමා නිදිද..?”

අප්පච්චි සිටියේ බිත්තිය දෙසට මුහුණ හරවාගෙනය.

“නෑ පුතේ..”

සිහින් කෙදිරියක් නගමින් ඔහු අනෙක් පසට හැරුණේය.

“මට එපාවෙලා පුතේ මෙහෙම ඉඳලා.. කොන්දත් රිදෙනවා?”

ඔහු කතා කරන්නේ වේදනාවෙනි.

“තුවාලෙ හොඳද මාමේ..?”

“තව ටිකක් තියෙනවා.. දොස්තර මහත්තයා කිව්වා තව බේත් ටිකක් බිච්චාම සම්පූර්ණයෙන්ම වේලෙයි කියලා..”

ජනකත්, අප්පච්චිත් කතා බහ කරන අතරතුර මම කාමරයට ගොස් බරතවුන් ජේපර් කවරයේවටා තිබුණු පෑන රැගෙන ඉස්තෝජ්ජුවට පැමිණියෙමි. ඔහුට පිටුපසින් හිටගත් මමඅත රැඳි පෑන ඔහුට දුණෙමි.

“ජනක...”

ඔහුගේ මුහුණේ පැතිර ගියේ කුතුහලයකි.

“මොනවද..?”

“බලන්නකො..”

ඔහු බැගය විවර කර එහි වූ පෙට්ටිය එළියට ගත්තේය. ඔහු යළිත් මදෙස බැලුවේ විමතියෙනි.

“කාටද මේ..?”

“ඔයාට..”

“ඒ මොකටද..?”

මම සිනාසුනෙමි. ජර්ශ්නාර්ථයක් රැඳුණු බැල්මෙන් ඔහු මදෙස බැලීය.

“අද පඩි හම්බවුණා..”

“ඔයාට පිස්සුද..?”

මසිත රිදිනි. වඩාත් රිදිනි. ඔහු ඊට අකමැති නම් මගේ සතුට මට අහිමිවේ. මනෙතු කඳුළු නැගුණේ ඇයිදැයි මම නොදනිමි.

“ඔන්න ඉතින් එල්ල ගත්තා.. මම අකමැතිව නෙමෙයි අරුණි.. ඔයා දුක් විඳලා භොයාගන්න එක නාස්ති කරන්න එපා.”

ඔහු පැවසුවේ ලෙංගතු හඬින්ය. ඔහු එසේ පවසන බව මම දැන උන්නෙමි. මසිතේ සතුටක් ඇතිවිය. එය මේ යැයි කියා ගැනීමට නුපුළුවන.

මා රැකියාවට ගියද, අපේ ජීවිත සම්පූර්ණයෙන්ම වෙනස් වනු වුවද ලද වැටුපෙන් යන්තමින් හෝ ජීවිතය ගැටගසා ගන්නට පුළුවන් විය. අප්පච්චිට බෙහෙත් ගැනීමට , නංගිලා දෙදෙනාගේ පාසල් ගමනටද අවශ්‍ය දේ ගැනීමට මෙන්ම ගෙදර අඩුපාඩු සම්පූර්ණ කිරීමටද මම අපමණ වෙහෙසක් දරුවෙමි. කොතරම් දුක්බ දෝමනස්සයන් දැනුනද අප්පච්චිට හෝ නංගිලාට වෙනසක් නොදැනෙන ලෙස කටයුතු කරන්නට මම පුරුදු වුණෙමි. ෆැක්ටරිය මගේ ජීවිතයේ කොටසක් විය. එය මට මාහැඟි තැනක් විය. මගේ තත්වය තුළ සිටි කෙනෙකුට මීට වඩා දෙයක් බලාපොරොත්තු වීම නිෂ්ඵල දෙයක් හෝ එය පළ නොදරන බලාපොරොත්තුවක් වීම අසත්‍යයක් නොවේ. මා ජීවිතයේ සිහින නොදැක්කා නොවේ. එය රාත්රියේ දුටු සිහිනයක් වුවා මිස සැබෑ සිහිනයක් නොවීය. ඉතින් බලාපොරොත්තු හෝ ප්රාර්ථනා තුළ තව තවත් ජීවිතය මුලා නොකර සත්‍යයට මුහුණීමට සූදානම් විය යුතුය. ලද දෙයින් සතුටු වීමට මම කුඩා කළ සිටම පුරුදු වුණෙමි.

දිවා ආහාරයෙන් පසු මාත්‍ර ගිනිකාත් මිදුලේ ගල් බංකුව මත හිඳ ගනිමි. බොහෝ දිනවල මෙතැනට වී අප දෙදෙනා අප ගැන කතා කළෙමු. ගිනිකා මගේ සොයුරියක් මෙන් මටසමීප විය.

“අලුත් ආරංචියක් තියෙනවා අරුණි..”

ඉදිරි මිදුලේ ගේට්ටුව දෙස නෙත් යොමා සිටි ඇය මා දෙස බැලුවේ විමසිල්ලෙනි.

“මොකක්ද ගීතී..?”

“අපේ ලොකු මහත්තයා අයින් වෙලා වෙන කෙනෙක් එනවලු..”

“ඇයි ඒ..?”

“එයා රට යනවලු බිස්නස් වලට. එයාගෙ නෑ කෙනෙක් එනවලු රට ඉඳන්..”

“උඹට කවුද කීව්වෙ..?”

“මානෙල් මිස්..”

“අලුත් කෙනා කොහොම වෙයිද දන්නෙ නෑ..”

ගීතීකා පැවසුවේ ඉවත බලාගෙනය.

“දැන් ඉන්න ලොකු මහත්තයා වරදක් නෑනෙ..”

ඇ මදෙස බැලුවේ කී දෙය එතරම් ගණන් නොගත්තා සේය.

“හොඳයි නම් තමයි.. බටර් ගාගෙන ඉන්නවා වැඩ ටික කරගන්න.. අරුත් උඹට කරපු අසාධාරණේ මැදැයි..”

“ඒක මගෙ වෙලාව..”

“මොන වෙලාවද බං.. ඒ මිනිස්සු කැමති නෑ අපි වගේ පුංචි උන් හොඳ තැනකට එනවට.. දුප්පත් මිනිහා දුප්පත් වෙලාම ඉන්න ඕන.. අපි කරන්න දෙයක් නැතිකමට එනවානමයි..”

ඇය කතා කරන්නේ කලකිරීමෙනි. එහි අසාධාරණ බවක් නැතිවා නොවේ.

“අනේ මංදා.. මට මේකවත් නැති වුණා නම් පිස්සු හැදෙන්න තිබුණා..”

මා පැවසුවේ සත්‍යලයකි. වතුරේ ගසාගෙන යන මිනිසාට පිදුරු ගසද සම්පතකි.

“මට උඹ ගැන දුකයි අරුණි..”

මම සිනාසී ඇය දෙස බැලුවෙමි. ඒ ලෙන්ගතු සිත මට සොයුරියක් සේ යෙහෙළියක් සිටින බව කියයි.

“ඒක නෙමෙයි.. ඉස්කෝලේ මහත්තයට කියපන්නො රස්සාවක් හොයල දෙන්න කියලා..”

ඇ ඉස්කෝලේ මහත්තයා යැයි පවසන්නේ ජනකටය.

“එයත් කොහෙන් හොයන්නද..? ඇරත් ජනක කැමති නෑ මං මෙහෙ එනවට..”

“උඹ රස්සාවක් නොකර කොහොමද..?”

“ඒකනේ මාත් කියන්නෙ.. මට රස්සාවක් කරන්න පිට පළාතකට යන්න බැහැනේ ගිනි.. ගෙදර අප්පච්චිලා දාලා.. ඒකයි මම මෙහෙ ආවේ..”

“ජනකලගෙ ගෙදරින් දන්තවද්දල ගැන..?”

ඇ එලෙස පැවසුවේ ඇයිදැයි මම නොදනිමි. නමුත් මසිත මදක් කිහිපයක් බව සැබෑය. ඒ මන්දැයි මට නොවැටහේ. කෙනෙකු එවැනි දෙයක් විමසූ ජරමථම වතාව නිසා එසේ වන්නට ඇත. ජනකත් මාත් හඳුනාන්නේ නොදරුවන් කළ සිටය. නැන්දාට හෝ මාමාට එය රහසක් නොවේ. අපේ අප්පච්චිට හා නංගිලාටද එසේමය. කිසිවෙකු කිසිදින ඒ ජේරේනකුගෙවේ නැත. ඉතින් අපට විරුද්ධ වන්නට කිසිවෙකු හෝ ඇතැයි මම විශ්වාස නොකරමි.

“මොකද උඹ කල්පනා කරන්නෙ..?”

“නෑ..”

“නැන්දලා දන්නවා.. අපේ අප්පච්චිලත් දන්නවා..”

“එහෙනම් කමක් නෑ.. කොහොමත් උඹලා දෙන්නා ඉන්න තත්වේ අනුව ඒ වගේ කෙනෙක් නැතුව බැහැනේ. හදිසියකට දැන් අප්පච්චිට දුව පනින්න බැහැනේ..”

මා තනිවී නැතැයි යන සිතුවිල්ල මට බොහෝ විට දැනුණේ ජනක සිහිවීමෙනි. අප්පච්චිටද, නංගිලාටද එසේම වන්නට ඇත. දුකේදී සැපේදී ඔහු මා ළඟින් සිටිවී යැයි දැඩි බලාපොරොත්තුවක් මසිත තුළ විය.

සවස වැඩ ඉවර වී මා ගිනිකාක් සමඟ බස් නැවතුමට ගියෙමි. පහේ බසය පැමිණීමට තවත් විනාඩි දහයක් පමණ ඇත. දෙනියකුඹුරට යාමට අපේ ෆැක්ටරියේ සිටියේ මා පමණකි. ගිනිකා හැමදාම බස් නැවතුම දක්වා මා සමඟ පැමිණ දකුණු පැත්තේ වූ පාර දිගේ නිවසට

යයි. ඇගේ නිවස පිහිටා තිබුණේ ඇවිද යන දුරකය. බස් නැවතුම තුළ ගැහැනුන් හා මිනිසුන් කිහිප දෙනෙක් විය.

“මම යන්නම් අරුණි..”

ඇය අතබැඳි ඔරලෝසුව දෙස නෙත් යොමු කරමින් පැවසීය.

“තව ටිකකින් බස් එක එයි.. උඹ පලයං..”

මම සිතාසි ඇයට සමුදුනෙමි. ඉක්මනින් බසය පැමිණෙන්නේ නම් මැනවැයි මට සිතූණේ ඊ වීමට පෙර ගෙදර යාමට අවශ්‍යම නිසාය. ගිනිකා නොපෙනී ගිය පසු මගේ නෙත් දිව ගියේ ඉදිරි මාවත දෙසටය. පාරෙන් එහා පැත්තේ සිටි රුව දැකීමෙන් මසිත තිගැස්සුණේය. ඔහු නොදැක්කා සේ මම ඉක්මනින් ඉවත බලා ගත්තෙමි. ෆැක්ටරිය තුළදී ඔහු දින කිහිපයක්ම මා හා කතා කරන්නට උත්සාහ කළද මම ඔහුව මග හැරියෙමි. බසය එන්නේදැයි මම අනෙක් පසට හැරී බලා සිටියෙමි. මොහොතකින් මා පසුපසින් ඇසුණු හඬනිසා මසිත වේවලා ගියේය.

“අරුන්දිකා..”

වෙනසක් නොපෙන්වා මා ඔහු දෙස බැලුවේ අවට සිටි මිනිසුන් මා ගැන කුමක් සිතාදැයි යන බියෙනි.

“සර්..”

“බස් එක නැද්ද තාම..?”

“දැන් එනවා ඇති..”

ඔහු මට වඩාත් ලංවන විට මම මදක් පසුපසට ගියෙමි. බසය එන මග
මා බලා සිටියේ ඔහුගෙන් ගැලවෙන්නට අන් මගක් නොවුණිසාය.

“අරුන්දිකා..”

අද නම් ඔහුගෙන් මිදී පලායාමක් නොමැතිසේය. ෆැක්ටරියේ කවුරුන්
හෝ මෙය දකී නම් හෙට දින විසුමක් නොවනු ඇත. මේ කරදරයෙන්
මිදීමට මගක් සොයමින් මම ලැබුණෙමි.

“මං අරුන්දිකා එක්ක කතා කරන්න බලන් ඉන්නෙ හුඟ දවසක
ඉඳන්..”

ඔහු සැහැල්ලුවෙන් කියවාගෙන ගියද මා සිටියේ උන් හිටි තැන්
අමතකවය.

“ඇයි ඔයා බයවෙලා වගේ..?”

මම ඔහුගෙන් දෙනෙත් ඉවතට ගනිමි. මා අසළ සිටි ගැහැනිය මදෙස
බලනවා මම නෙත් කොණින් දුටුවෙමි. ඔහු දෙස නොබලා ඉන්නට මා
උත්සාහ කළද මා ඉදිරියටම වී ඔහු සිටියේය. ඇතින් එන බසය
දැකීමෙන් මගේ සිත මදකට සැහැල්ලු විය.

“බස් එක එනවා.. මම යන්නම් සර්..”

එපමණකින් ඔහුගෙන් ගැලවී මම බස් නැවතුමෙන් පිටතට
පැමිණියෙමි..

“අපි පස්සෙ කතා කරමු අරුන්දිකා..”

ඔහු මා පසුපස ඇවිත් බව මා දැනගත්තේ එවිටය. ඔහු දෙස වරක් බැලූ

මම ඉක්මනින් ඉවත බලා ගනිමි. බසයේ එනතුරු මා කල්පනා කළේ මහේෂ් වනිගසූරියගෙන් ගැලවීමක් ගැනය. ඔහු දිගින් දිගටම මෙසේ මා සමග කතා කරන්නට ගත්තොත් එය ඇත්තටම පුරා පැතිර යනු ඇත. යළිත් ඔහු කතා කිරීමට පැමිණියහොත් ජනක ගැන පවසා මේ කතාබහ නැවැත්විය යුතු යැයි මම සිතුවෙමි.

රාත්රි යේ මා වෙත නින්දක් ළඟා නොවීය. පැදුරේ එහාටත් මෙහාටත් පෙරළෙමින් සිටියා මිස නින්ද අහලකටවත් ළං නොවීය. ලොකු නංගී ළග එන අ.පො.ස සාමාන්යයහ පෙළිභාගයට පාඩම් කරයි. ඇය දිවා රෑ වෙහෙස වී වැඩ කරයි. එය අප හැමදෙනාටම සතුටකි. මා වෙත ළඟා නොවූ ජයග්‍රහණයක් කරා මා ඇ ලංකර යුතුය.

“අක්කට නින්ද යන්න නැද්ද?”

ඇ මදෙස බලමින් විමසීය.

“නෑ.. ලොකු නංගී පාඩම් කරන්න.. මට නිදිමත නෑ.”

“කුප්පි ලාම්පුවෙ එළිය නිසාද?”

“නෑ.. නෑ.. ඔයා පාඩම් කරන්න.”

මා අනෙක් පසට හැරුණේ ඇයට කරදරයක් වේ යැයි සිතූණ නිසාය. කුප්පි ලාම්පුවෙ එළිය නිසා මට නින්ද නොයනවා යැයි ඇය සිතති. මගේ සිත කියවන්නට ඇයට හැකි නම් මා පෙලන වේදනාවට පිළිසරණ වෙනු ඇත. මා කල්පනා කරමින් උන්නේ මහේෂ් වනිගසූරියගෙන් ගැලවෙන ක්‍ර.මයයි.

ජීවිතය මේ යැයි මා හැඳින්වේ නොදැරුවකු දා පටන්ය. අනේක විධ දුක්බ දෝමනස්සයන්ගෙන් මා පෙළුවද කිසිදින සතුටක් සොයා යාමේ අවශ්‍යයතාවක් මවෙතනොවීය. දුක හෝ සතුට සමසිතින් විඳ දරා ජීවිතය දෙස උපේක්ෂාවෙන් බැලිය යුතු බව මම පසක් කරගෙන

සිටියෙමි. නමුදු නෙතට හොරා ගලන කඳුළුට මා අසරණ නොවුණා නොවේ. කෙසේ වුවද අප එක්තැන්ව සිටි කාලය අපටත් හොර රහස් ගලා යයි.

පසුවදා මා රැකියාවට ගියේ ඔද්දල් වූ සිතෙනි. ගේට්ටුවෙන් ෆැක්ටරියට ඇතුල් වූ මොහොතේ සිට මසිත පැවතියේ නොසන්සුන් බවකි. හිස ඔසවා වටපිට බැලීමේ ශක්තියක් මවෙන නොවීය. මැද මිදුලේ කොනක ගීතිකා සිටිනු දැකීමෙන් සිත මදක් සැහැල්ලු විය. මම ඉදිරියට හමු වූ ළමුන්ට සිනාසෙමින් ගීතිකා අසලට ගියෙමි.

“ගුඩි මොර්නින්”

ඇ සිනාසුනද සිනාසෙන්නට තරම් සැහැල්ලු මනසක් මවෙන නොවීය.

“මොකද මේ උදෙන්ම එල්ලගෙන.?”

“නෑ.. මොකුත් නෑ..”

අප අසල ළමුන් සිටි නිසා මම ඇයට කිසිවක් කීමට නොසිතුවෙමි. ගීතිකා මගේ වෙනස හොඳින්ම හඳුනාගෙන උන්නාය. ඇ මදෙස බලා සිටියේ විමසිල්ලෙනි. වැඩ පටන් ගැනීමට තවයත් විනාඩි කිහිපයක් විය. ඒ නිසා ළමුන් තැනින් තැනට වී කතාබහ කරමින් සිටියි. එය සෝෂාවක් සේ ඇතට ඇසෙන්නට විය. කතාබහ සිනා හඬ මුළු මිදුලම වසාගෙන පැතිර ගියේය.

“මෙහෙ වරෙන්..”

ගීතිකා මාවත් ඇදගෙන ළමුන්ගෙන් මිදී ඇතට ගියාය. මා ඇ පසුපස ඇඳුණේ ඕනාවට එපාවට මෙනි.

“මොකද උඹට වෙලා තියෙන්නෙ.?”

මා ඇ දෙස බැලුවේ අන් පිළිසරණයක් නොවූ නිසාය. මසිත දවන මේ පැනයට විසඳුම් ලබාගත හැකි තැනැත්තිය ඇයම පමණක් වූ නිසාය. මම සෙමෙන් කටහඬ අවදි කළෙමි.
ඇ නිහඬව අසා උන්නාය.

“උඹ කිනක් කලබල වෙලා.. ආයෙ කතා කළොත් කියපං උඹට කෙනෙක් ඉන්නවා කියලා..ෆැක්ටරිය ඇතුළෙදි කතාවට යන්න එපා.. දන්නවනේ මෙකෙ ඉන්න උන්ගෙ හැටි.. මග ඇරලඉදපං..”

වෙනස් විසඳුමක් නොවූන නිසා මම එසේ කීමට සිතා ගත්තෙමි.
ඉන්පසුවත් මහේෂ් වනිගසූරියගෙන් කරදරයක් ඇති නොවේ යැයි මම සිතුවෙමි.

දිවා ආහාරය පැයේදී අපේ පාලිකාව වූ මානෙල් මිස් විවේකාගාරයට ඇතුළු වූයේ අලුත් තොරතුරක් රැගෙනය. එනම් ඊළඟ සතියේ හැරිස් විජේමාන්න ෆැක්ටරියෙන් ඉවත්වන බවත් , ඒ වෙනුවෙන් පුංචි උත්සවයක් පවත්වන බවත්ය. ළමුන් සියලු දෙනාගේම කැමැත්තෙන් හරිස් විජේමාන්න වෙනුවෙන් සමරු තිළිණයක් පිළිගැන්වීමට කතා කර ගත්තෙමු. එසේම මින් පසුව ෆැක්ටරිය පාලනය කරන පුද්ගලයාද එදිනට පැමිනෙන බව ඇය දැනුම් දුන්නාය. සෙනසුරාදා උත්සවය පවත්වන නිසා එදින අපට නිවාඩු දිනයක් ලෙසනම් කර තිබුණි.

සවස වැඩ නිමකර ගුරු පාර දිගේ යන මට ජනක මුණගැසුණි.. දින කිහිපයකින්ම ඔහු අපේ ගෙදර නොආ නිසා ඔහු දැකීම මට සතුටක් විය.

“මොකද හුඟ දවසකින් ඒ පැත්තෙ නාවෙ.?”

ඔහු ගමන් කලේ හිස බිමට නැඹුරු කරගෙනය. ඒ මුහුණේ මොකක්දෝ දොම්නස් බවක් ඇතැයි මට සිතුණි..

“වැඩ වගයක් තිබුණා..”

“ජනක අපේ ෆැක්ටරියේ ලොකු මහත්තයා අයින් වුණා.. වෙන කෙනෙක් එනවලු ලබන සතියේ..”

ඔහු මා කියනා දෙය අසා උන්නා මිස කිසිවක් නොපැවසුවේය. මද දුරක් එනතුරු ද අප දෙදෙනා අතර කතාවක් නොවීය. එය මට වදයක් වූයේ වෙනදාට වඩා ඔහු කෙරෙන් වෙසසක්දක්නට ලැබුණ නිසාය.

“ඇයි ජනක..?”

ඔහු හිස ඔසවා මදෙස බැලුවේ සිහිනයෙන් අවදි වූවෙකු ලෙසය.

“මුකුත් ප්රදශ්නයක්දී මුණත් අමුතු වෙලා..”

“නෑ.. මුකුත් නෑ අරුණි.. මම ඉරිදට එහෙ එන්නම්..”

දෙමංසලේදී ඔහු සුපුරුදු සිනහුවෙන් මට සමුදුන්නද ඔහු සිත පෙලන යම් දෙයක් වේ යැයි මම අනුමාන කළෙමි. ඊට හේතුව සොයාගත නොහැකි වුවද මා අතින් ඔහුට වරදක් වී ඇයි මම කල්පනා කළෙමි. ඔහුගේ සිත රිදෙන්නට තරම් මා කළ වරදක් නොවුණ නිසා මා තව තවයත් පැටලෙන්නට වූයේ ඊට හේතුව සොයා ගැනීමට යාමෙනි.

සිකුරාදා අපට පඩි ලැබුණි. අපි එයින් රුපියල් සියය බැගින් ලොකු මහතාගේ ත්යාගයට වෙන් කළෙමු. සවස වැඩ නිමවීමට ආසන්නයේදී මානෙල් මිස් මා සොයා ආවේය.

“අරුන්දිකා..”

“මිස්..”

ඇ වෙනදාට වඩා ලෙංගතුකමින් ඇමතීම ගැන මම මදක් පුදුම උනෙමි.

“අරුන්දිකා අපි කතා කරගෙන තියෙනවා ලොකු මහත්තයට තැග්ග ඔයා අතින් දෙන්න. මොකද අපට වඩා ඔයාලා වගේ අයටනේ මේ ෆැක්ටරිය දැමීම වැදගත් වෙලා තියෙන්නේ.”

මා මේ සියල්ල අසා සිටියේ පුදුමයෙනි.

“අනේ මිස්.. තව පරණ අය ඉන්නවනේ.”

“නෑ ළමයෝ.. අනිත් අයට වැඩිය ලස්සන නිසයි අපි ඔයාව තෝරගත්තේ.”

ඇ සිනාසුණද ඊට සිනාසෙන්නට තරම් හැකියාවක් මවෙත නොවීය. ඇ පිටව යන දෙස බලා සිටියේ මා ගල් ගැසිගෙනය. ගීතිකා මට ළංවෙමින් සිනාසුණාය..

“මේ.. ලස්සනයි කිව්වා කියලා ආඩම්බර වෙන්න එපා.”

“විකාර..”

මා එලෙස පැවසුවේ නොරිස්සුමෙනි. සැබැවින්ම අනෙක් ළමුන් මේ පිළිබඳව කෙසේ සිතාපිදැයි මම සිතුවෙමි. මා මේ ෆැක්ටරියට පැමිණි අලුත්ම ළමයාය. එය එසේතිබියදී මෙවැනි දෙයකට මා තෝරා ගැනීම ගැන අනෙක් ළමුන්ගේ සිත නොපහන් බවක් ඇති නොවීය හැකිදැයි මට සිතුණි.

“උඹ ඕනවට වැඩිය හිතනවා වැඩියි අරුණි.. මොකද උඹ කියල ඉල්ලගත්ත දෙයක්ද මේක..?”

“අනේ මංදා..”

“අනේ මංදා නෙමෙයි බං.. හිනාවෙලා හිටපං.. හැමදේටම එල්ලගන්නෙ නැතුව..”

ඇ සැහැල්ලුවෙන් පැවසුවද මසිත පැවතියේ නොසන්සුන් බවකි. වැඩ අවසන් වූ පසු බොහෝ ළමයින් මා අසලට පැමිණියේය.

“අරුන්දිකාලු නේද හෙට සර්ට තෑග්ග දෙන්නෙ?!”

ඔවුන් විමසන කළ මම නිහඬවම සිටියා මිස මුකුත්ම නොකිව්වෙමි.

“මීට පස්සෙ අරුන්දිකා අපිත් එක්ක කතා කරයිද දන්නෑ?!”

රසිකා අනෙක් ළමයින් සමඟ එසේ කියා සිනාසුණාය. මම අසරණව ගිනිකා දෙස බැලුවෙමි.

“මොකද රසිකා එහෙම කියන්නෙ?!”

“නෑ ඉතිං.. තටු එන්න ගත්තොත්..”

“අනේ පලයං රසිකා.. උඹගෙ ඉරිසියාව.. වෙන මොකුත් නෙමෙයි”.

“ඔව් ඉතිං.. උඹත් ආව ගමන් පාවඩ දාලා පිළිගත්තනේ”.

“මේ.. කට තිබුණ පළියට කතා කරන්න එපා..”

ගිනිකාගේ වේගවත් ස්වරය දැක මම බියවිමි.

“අනේ ගිනි.. මොකුත් කියන්න එපා.. අපි යමු”.

මා බියවූයේ මේ කතාබහ තවත් දුර යා වි යැයි සිතාය. මා නිසා ඇයද නිකරුණේ රණ්ඩුවට පැටලිණි..

“උඹේ ඔය ඕනවට වැඩිය අහිංසකකම තමයි වැරද්ද.. උඹත් මොනවා හරි කියනවානං උන් එන්නෙ නෑ ඔය තරම් කියවන්න.. හැමදේම අහගෙන ඔලුව නවාගෙන හිටපං..”

ඇ මවෙත දොස් පැවරුවාය. ඉතින් මින්පසු මට ඔවුන්ගෙන් ගැලවීමක් නැතැයි මට සිතූණි.

අසරණ මට මොවුන් හිරිහැර කරන්නේ මන්දැයි මම සිතුවෙමි. ඉතා සුළු දෙයින් පවා පැරුණු මසිත මේ සිදුවීම නිසා බොහෝ නොසන්සුන් විය.

පසුවදා ෆැක්ටරියට යාමට මා සතුටුහොඳම ඇඳුමකින් සැරසුණෙමි. ඒ මා සඳහා නොව අන්ය යන්ගේ ඉල්ලීම සඳහායි. හැරිස් විජේමාන්නගේ සමුගැනීමේ උත්සවය ඉතා වාමිව සංවිධානය කර තිබුණි. ෆැක්ටරියේ වැඩ කළ සියලු දෙනාම ඊට සහභාගි විය. සියලු දෙනාගේම මුහුණුවල යම් ගෝකි බවක් දිස්විය. හැරිස් විජේමාන්නද , ඔහුගේ බිරිඳද, දුවද උත්සවයට පැමිණ සිටියහ. ඒ අතර ෆැක්ටරියේ මිලභ පාලකයා වූ අප කවුරුත් දැක බලා ගැනීමට නොඉවසිලිමත් වූ තැනැත්තාද විය. පෙනුමෙන් අවුරුදු විසි පහක් පමණ ඇතැයි සිතෙන ඔහුගේ මුහුණේ තිබුණේ නපුරු පෙනුමකි. ඔහු කිසිවිටෙක සිනාසෙනවා මම නුදුටුවෙමි.

“එයත් අරයා වගේමද කොහෙද..”

මම ගීතිකාට ළංව සෙමෙන් පැවසුවෙමි. ඇ සිනාසී ඔහු දෙස බැලීය. හැරිස් විජේමාන්න විසින් සියලු දෙනාටම තේ පැන් සංග්රසනයක් පවත්වන ලදී. අනතුරුව ඔහු සැවොම අමතා පුංචි කතාවක් කළේය. එහිදී ඔහු ෆැක්ටරිය දැමීමේ අරමුණ පැහැදිලි කළේය. ඒ අතර දුප්පත්

ළමුන් සඳහා සේවයක් කිරීමේ අරමුණෙන් බව පැවසීය. එසේම ඉදිරියේදී අපට වැඩ කළ යුතු වන කාංචන මුදන්තායකගේ පාලනයට යටත්ව තව තවත් මෙය දියුණු කිරීමට සහයෝගය දෙන මෙන් ඉල්ලා සිටියේය.

“අපිට ආදර්ශ තමයි මේක දාලා තියෙන්නේ.”

ගීතිකා මට ලංව සිනාසෙමින් පැවසීය. මමද එයට සිනාසුණෙමි. ඉන්පසුව කාර්යාලයේ සේවය කළ සිදානායක මහතා , හැරිස් විජේමාන්නගේ ගුණ ගයමින් කතාවක් කළේය. සියලු කතාබහ අවසානයේ මට නියමිත වූ කාර්යයට ලංවිය. දිසානායක මහතාගේ ආරාධනයෙන් මම ත්‍යාග ගය රැගෙන ඔහු අසලට ගියෙමි. සියලු දෙනාගේම දැස් මවෙන යොමු වී ඇතැයි මසිතේ තිගැස්මක් ඇතිවිය. ත්‍යාගගය දෙඅතින් හැරිස් විජේමාන්නට පිළිගැන්වූ මම සම්ප්‍රදායික ලෙස ඔහුට දණ නමා වැන්දේය. පළමු වරට ඔහු මා හා සිනාසුණේය. මා ගීතිකා අසලට ගොස් හිඳ ගත්තේ මහා බරකින් නිදහස් වූවා වැනි හැඟීමෙනි. උස්තවයේ වැඩ කටයුතු අවසන් වූ පසු හැරිස් විජේමාන්න සියලු සේවකයින් අසලට විත් සමුගත්තේය. ඒ සමුගැන්ම බෙහෙවින්ම සියලු දෙනාගේම සිත තුළ සංවේගයක් ඇති කළේය. සතියක් පුරා රැකියාවට ගොස් ඉරිදා දවස උදාවෙනතුරු මා ඉන්නේ නොඉවසිල්ලෙනි. හරියාකාරව ගෙදර වැඩක් කිරීමට නිදහසක් ලැබෙන්නේ එදිනට පමණි. මා උදෑසනින්ම අවදිව ගේ අස්පස් කර නංගිලාගේත්, මගෙන් රෙදි සෝදා දමමි. අස්පවිච්ඡි ඇඳෙන් නැගිට ටිකක්වත් ඇවිදින්නේ ඉරිදායට. ඇඳටම වී එකම ඉරියව්වෙන් සිටින්න එපා යැයි දොස්තර මහතා කිව්වද කම්මැලිකමට අස්පවිච්ඡි ඇඳටම ගුලිවී සිටියි. නංගිලා දෙදෙනා දහම් පාසලට පිටත්ව ගියට පසු මම රෙදි ගොන්නත් රැගෙන ලීඳ අසලට ගියෙමි. අස්පවිච්ඡිලේ ලී බංකුව මත හිඳගෙන උන්නා මට මතකය. රෙදි සෝදමින් සිටි මම වියළි කොල පෑගෙන ශබ්දයක් ඇදුන නිසා ලිං බැම්මට උඩින් හිස ඔසවා බැලුවෙමි. ලීඳ අසලට එමින් උන්නේ ජනකය. ඔහු පැමිණීමේ අපේක්ෂාවක් මසිත වූයේ පෙරදින ඔහු දැවූ පැනය අසා ගැනීමට නොඉවසිලිමත්ව සිටි නිසාය.

“උදෙන්ම වැඩද..?”

ඔහු මුඛ සිනාවක් දැකීම මසිතට යම් අස්වැසිල්ලක් විය.

“අපිට කොහෙද ඉතිං ඔයාලට වගේ නිවාඩු.. අද විතරතේ වැඩක් කරගන්නවත් නිදහස තියෙන්නෙ..”

ඔහු සිනාසෙමින් ළිං බැමීම මත හිඳ ගත්තේය. මම ඉක්මනින් රෙදි සෝදන්නට සැරසුණෙමි. ළිං බැමීම මත වූගල් ගැට ගෙන ජනක ඒවා ළිඳ තුළට දමන්නට විය. නොනවත්වා කරන ඒ ක්‍රීඩාව දෙස මා බලා සිටියේ විමසිල්ලෙනි. ඔහුගේ නිහඬ බව මසිත තුළ ඇති කළේ නොසන්සුන්කමකි.

“නැන්දල ගෙදරද ජනක..?”

ඔහු කතාවට එකතු කරගැනීමේ අදහසින් මම ඇසුවෙමි.

“ඔය හිටියෙ..”

ඕනාවට එපාවට මෙන් ඔහු ඉවත බලාගෙන පැවසුවේය.

“ඔයා අද හරි වෙනස්.. එදත් හරියට කතා කළේ නැ.. මාත් එක්ක තරහා වෙලාද..?”

එවර ඔහු මා දෙස බැලුවේය.

“ඔයත් එක්ක මොනවට තරහා වෙන්නද..?”

“එහෙනං..”

“මං දන්නෑ අරුණි..”

එසේ කී ඔහු ඉවත බලා ගත්තේය.

“ලොකු නංගිට විභාග ළඟයි නේද..?”

“ඔව් ජනක.. මට හරියට වෙලාවක් නෑ ඒ ගැන බලන්නවත්”.

“මම පරණ ජේපර්ස් ටිකක් භොයලා ගෙනත් දෙන්නම්”.

මා යළිත් රෙදි සෝදන්නට පටන් ගත්තේ ඔහු ජර්කාශයෙන් බැහැරව ගිය නිසාය. මට කිව යුතු දෙයක් නම් ඔහු මෙතරම් කල්ගන්නේ නැත. නොකියා හිඳින්නට තරම් බැරෑරුම් ජර්නාශ්නයක් ඔහුට ඇතැයි මම නොසිතමි. පාසලේ යම් ජර්නාශ්නයක් වන්නට ඇතැයි මට සිතුවේ. නිසි බිමට නැඹුරු කරගෙනම රෙදි සෝදමින් සිටි මම ජනකගේ සුසුමකින් තිගැස්සුණෙමි. ඒ තරම් අමාරුවෙන් හුස්ම ගැනීමට තරම් ඔහු රිදවන මේ පැනය කුමක්දැයි මම සිතුවෙමි.

“ඔයාට ජර්නාශ්නයක් නම් මට කියන්න පුළුවන් දෙයක් නම් කියන්න ජනක.. විසඳුමක් භොයලා දෙන්න පුළුවන් නම් මම උත්සාහ කරලා බලන්නම්..”

ඔහු මදෙස බලා සිටියේ දුක්මුසු බැල්මෙනි. මහා දුකකින් ඔහු සිත පෙලනා බව මට පසක් වුණිද ඒ කුමක් නිසාදැයි යන්න මට නොවැටහුණි.

“මේක විසඳුමක් භොයාගන්න බැරි ජර්නාශ්නයක්”.

බොහෝ වෙලාවකට පසු සුසුමක් හෙලමින් ඔහු පැවසුවේය. මසිත පිටිවී ගියේ කවදාවත් නොමැති සේ ඔහුගේ විලාශය දැකීමෙනි.

“මට කියන්න බැරි දෙයක්ද..?”

මසිත නොසන්සුන් වූවා සේම නොඉවසිලිමත්ය.

“කියන්න පුළුවන්.. ඒත් ඔයාට තේරුම් ගන්න පුළුවන් නම් විතරයි”.

මසිත තිගැස්සිණි. ඒ ඇයිදැයි මම නොදනිමි.

“කියන්න ජනක.. මට තේරුම් ගන්න බැරි ජර්නාශ්නයක් නම් මේ ජීවිතේ ඇතිවෙලා නෑ. අනික ජර්නාශ්නවලට මම බය නෑ.. මට දැන් හැම දෙයක්ම

පුරුදුයි.. ඔයාට සැනසීමක් ලැබෙන දෙයක් නම් මම කොහොම හරි තේරුම් ගන්න උත්සාහ කරන්නම්..”

ඉන්පසු අප අතර යළිත් නිහඬියාව රජවිය. ඔහු තවත් නිහඬ මන්දැයි මට නොවැටහේ. මේ ජ්රරශ්නය මෙතරම් බරපතල දෙයක් යැයි මම නොසිතුවෙමි. කවදාවත් නොමැතිව ඔහු බොහෝ සේ නොසන්සුන්ව උන්නේය.

“ඇයි ජනක..?”

ඉවසාගත නොහැකි තැන මම ඔහුට කතා කළෙමි.

“මම කොහොමද ඔයාට මේක කියන්නේ..?”

ඔහු මදෙස බැලුවේ අසරණ විලාසයෙනි. මුළුත් නොකී වේදනාව දැස් මත රැඳී තිබුණද ඒ එක්කවත් තෝරා බේරා ගැනීමට මට ශක්තියක් නොවීය. ඔහුගේ සිතට වඩා මසිත කැළඹී තිබුණි. බිමට නැඹුරු කරගෙන සිටි හිස ඔසවා ඔහු මදෙස බැලුවේය. විශ්වාස කරන්න. කිසිදින කඳුළක් නොදුටු නෙත් අඟ කඳුළු බිඳ දිලිසෙමින් තිබුණි.

“ජනක..”

හිඳගෙන සිටි තැනින් නැගීසිටි මම මඳක් ඔහුට ළංවිමි. ඔහු සිටියේ බිම බලාගෙනය. මා ළංවෙත්ම ඔහු හිස ඔසවා මදෙස බැලීය.

“ඔයා දැම්මම බයවෙලා අරුණි..”

මගේ විලාසය දැක ඔහුට එලෙස සිතෙන්නට ඇත.

“සත්තකින්ම මම බයයි ජනක..”

“එහෙනම් මම කොහොමද මේවා ඔයාට කියන්නේ..?”

ඔහු මදෙස බලා ඇසුවේ අසරණ හඬිණි. අප සිව්නෙත් බොහෝ වේලා එක්ව තිබුණි. පෙරදිනක සෙනෙහස ගලා ගිය නෙත් අතර වේදනාවක් විය. මම නොහඬා සිටින්නට උත්සාහ කළෙමි.

“අරුණි කලබල වෙන්නෙ නෑ කියලා පොරොන්දු වෙන්න..”

ඒ බැගෑපත් ඉල්ලීමට මම එකඟ වුණෙමි. මා සිතින් විඳවූ තරම් දන්නේ මා පමණි. නෙතු පුරා නැගී කඳුළු මම නෙතු තුළම සිර කරගනිමි.

“තාත්තා මට යෝජනාවක් ගෙනැල්ලා..”

“මොකක් ගැනද..?”

මසිත තිගැස්සුණද සන්සුන් වන්නට උත්සාහ කළෙමි.

“මට කසාද බඳන්නලු..”

මගේ දෙතොල් වෙවිලා ගියේය.

“එයාගෙ යාළුවෙක්ගෙ දුවෙක්..”

සියල්ල ගලා ආවේ සිහින ලොවකිනි. මම සිටිවනම සිටියෙමි. ඔහු මදෙස බලා සිටියේය. නෙතු අතර වියළි ගිය එකම කඳුළක් හෝ යළි නොආවේය. කම්මුල් මතවූ කඳුළුල් මම දැනින් පිසදමා ගනිමි. මසිත එක් ගැටළුවක් වූයේ මෙපමණ කලක් අප පිළිබඳව කිසිම ජරමශ්ණයක් නොනැගූ මාමා හිටිවනම මෙසේ වෙනස් වූයේ ඇයිදැයි යන්නය.

“ඇයි ජනක හදිසියෙම..?”

මගේ නොසන්සුන්කම ඔහු පුදුම කරන්නට ඇත.

“මටත් හිතාගන්න බෑ අරුණි. අපි ගැන දැනගෙන සඳ්ද නැතුව හිටිය තාත්තා වෙනස් වුණේ ඇයි කියලා මටත් තේරුම් ගන්න බෑ”.

“ඔයා මොකද කිව්වෙ..?”

මසිත යම් බලාපොරොත්තුවක් තිබුණේ නම් ඒ ඔහුගේ පිළිතුර මත පමණි. මා ඔහු දෙස බැලුවේ ඒ පිළිතුර මත මගේ ඉරණම විසඳේ යැයි විශ්වාසයෙනි.

“මම කොහොමද අරුණි කැමති වෙනනෙ.. මම ඔයාට ආදරේ කළේ සෙල්ලමට නෙමෙයිනේ.. ඔයාලා ළඟින් ඉන්න ඕන කාලෙ මම කොහොමද ඇත් වෙන්නේ.? මාමා මං ගැන මොනවා හිතයිද.?”

“නැන්දා මොකද කිව්වේ.?”

“ඔයා දන්නවනේ තාත්තගෙ හැටි.. අම්මත් අසරණයි.”

තවත් කිසිවක් කතා කළ නොහැකිවා සේ අප දෙදෙනා ගොළු වී උන්නෙමු. ඔහු යමක් කියාපි යැයි බලා උන්නදු ඔහු නිහඬය. කීමට දෙයක් සොයාගත නොහැකිව මමද බලා සිටියෙමි. ජීවිතයේ ජරඩ්ම වතාවට මා තනිවූයේ යැයි හැඟීමක් මට දැනුණි.

“ඔයා මොනවද කියන්නෙ අරුණි.?”

විසඳුමක් සොයා දෙන්නේ යැයි පොරොන්දු වූවද මා කෙසේ විසඳුමක් ලබාදෙන්නද..?

“මාව දාලා යන්න එපා කියන්න යුතුකමක්වත් , අයිතියක්වත් මට නෑ ජනක.. ඒ වගේම මාමාට කැමතිවෙන්න කියලා කියන්න තරම් ශක්තියක් මට නෑ..”

“ඔයා කිව්වොත් මට පුළුවන් වෙයි ඔයාව දාලා යන්නෙ නැතුව ඉන්න..”

විසඳුම මා අසළ ඇත්තා සේ ඔහු මගේ හිස මත විශාල වගකීමක් පැවරුවේය. මා අසරණ වූයේ එතනයි. මට සිතිය යුතු දේ බොහෝ විය. එක් පාර්ශ්වයක් නොව මා දෙපැත්තකින් සිතිය යුතුය. කුඩා කළ සිට අප බලා ගත් නැන්දා, දුක් කරදරවලදී අපට උදව් කළ මාමා එක් පසෙකිනුත්, මගේ ආදරය, මගේ බලාපොරොත්තුව තවත් පසෙකිනුත් විය. මින් කුමන පැත්තක් තෝරාගන්නදැයි සිතීම දුෂ්කර විය. ජීවිතය

මෙතරම් සරදම් කරාවි යැයි මම කිසිවිටක නොසිතුවෙමි. සියල්ල උඩු යටිකුරු වී ඇත. විසඳුමක් නැති ගැටළු වලින් අප සිත් ඔද්දල් කරමින් ජීවිතයේ දුක් කම්කටොලු හිස මත රඳවමින් ජීවිතය අපෙන් කුමක් බලාපොරොත්තු වන්නේ දැයි මම සිතුවෙමි.

“මොනවා හරි කියන්න අරුණි..”

හහ ඔහුගේ පිහිටද, ඔහු මගේ පිහිටද පැතුවෙමු. නමුදු අප දෙදෙනාටම අපිට පිහිටවිය නොහැකි බව මම තේරුම් ගතිමි.

“මට හිතන්න ඕන ජනක.. ඔයා යන්න.. මට තනියම ඉන්න ඕනි”.

මම ඔහුට ආයාචනා කළෙමි.

“මට පොරොන්දු වෙන්න කළබල වෙන්නෙ නෑ කියලා..”

“මම උත්සාහ කරන්නමි..”

මට කිව හැකි වෙන කිසිවක් නොවීය. ඔහු පිටුපා යන දෙස මා බලා සිටියේ කිසියම්ම හැඟීමකින් තොරවය. ඔහු නෙත් මානයෙන් ඉවත්ව ගිය පසු සදහටම ඔහු මා හැරගියේ යැයි මට සිතුණි.

මම පිටුපසින් ගෙට ඇතුළු වී ඉස්තෝජ්ජුවට ගියෙමි. අප්පච්චි මිදුල දෙස බලාගෙන පඩිය මත හිඳගෙන උන්නේය. මා එනවා ඔහුට නෑසුනා සේය. අප්පච්චි දුටු විට මසිත පිච්චි ගියේය. දුක් කරදර අප වෙල ගලා එන්නේ හිටිවනමය. නොසිතන වේලාවලය. එක් ජර ශ්‍රීතයකට විසඳුමක් ලබාගත් පසු තවත් ජරලශ්‍රීතයක් ගලා එයි. මට සියල්ල උහුලාගත හැක. අසරණ අප්පච්චි මේ පිළිබඳව දැනගත් පසු කෙසේ උහුලාවිද.. ? ජනක පිළිබඳ විශාල බලාපොරොත්තුවක් , විශ්වාසයක් අප්පච්චි සතු විය. පිරිමි සහෝදරයෙකු නැති ගෙදරට ජනකගේ සෙවනැල්ල වැටී තිබීම ගැන ඔහු සතුටු විය. ඔහුගේ තවත් බලාපොරොත්තුවක් ඔහු වෙතින් ඉවත්වන්නට සූදානම් වන්නේ යැයි දැනගත් පසු ඔහු තවත් වේදනා විදින්නට ඇත. මනෙතු මා වෙනුවෙන් නොව අප්පච්චි වෙනුවෙන් හඬා වැටෙන්නට විය. ඔහුගේ රළු දෙපා බදාගෙන මහ හයියෙන් හඬා වැළපෙන්නට තරම් වේදනාවක් මසිත

විය. මුවග නැගී ඉකිය දෝතින් තද කරගත් මම කාමරයට ගොස් ඉකිගසා හැඩුවෙමි. අප්පච්චිගේ දවල් බත් පිගාන අතට ගත් මම වතුර වීදුරුවද රැගෙන ඔහු අසලට ගියෙමි.

“අර ළමයා ආපු ගමන් ගියේ මොකද පුතේ.? ගෙට වත් ආවෙ නෑ..”

ඔහු මදෙස බලා අසන කල මම බිම බලා ගතිමි. ඔහු ජනක ගැන කතා නොකරන්නේ නම් මැනවයි මට සිතුවිණි.

“ගමනක් යන්න ඕන කියලා ගියා..”

මම සන්සුන් හඬින් පැවසුවෙමි. මගේ හඬ බිඳේවි යැයි මම බියවිමි.

රාත්රීසයේ නංගිලා පොත් පාඩම් කරනවිට මම කුස්සියට වැසිටියෙමි. ආහාර පිස අවසන් වුවද මට බංකුවෙන් නැගී සිටීමට සිත් නොවුණි. සන්සුන් වන්නට උත්සාහ කළද සිත බොහෝ සේ නොසන්සුන් විය. ඉවසාගෙන සිටිමිසි සිතුවද මටත් හොරා කඳුළු එබුණාය. මගේ ඉරණම කෙසේ වියදේ දැයි මම සිතුවෙමි. මා වෙනුවෙන් තවත් කලක් බලා සිටීමට ජනකට පුළුවන්කමක් ඇතිවේ යැයි මම නොසිතුවෙමි. මාමා සමහර විට සියල්ල තීරණය කර ඇත. ඔහු දැඩි ගති ඇත්තෙකි. අපට අනුකම්පා කළද, මේ ප්රයශ්නයෙදී ඔහුගෙන් අනුකම්පාවක් ලැබේවි යැයි මම නොසිතුවෙමි. ජනක පවුලේ එකම ළමයා නිසා ඔහුට හිතුවක්කාරවීමට නොහැකිය. ඒ නිසා ඔහු අසරණව ඇති බව මට වැටහේ. විවාහයක් පිළිබඳව දැන්මම මට සිතිය නොහැක. මා ඉටු කළ යුතු යුතුකම් බොහොමයක් ඇත. මා මා ගැන සිතුවොත් අප්පච්චිට හා නංගිලාට කුමක් සිදුවේද..? එය සිතීම පවා පවිකාර. සියල්ල විඳ දරා ගනු හැර මට කළ හැකි කිසිවක් නොමැති බව මම තේරුම් ගතිමි.

“අක්කා...”

ලොකු නංගී එන බවක් මට නොදැනුණි. කම්මුල් තෙමා ගිය කඳුළු මම දැතින් පිස දැමුවෙමි.

“අක්කා.. ඇයි මේ..?”

ඇ, මා අසලට ලංවිය.

“නෑ නංගි.. මේ ලිපට පිඹලා අළු ගියා..”

මම දැකින් දැස් පිරිමැදිමි.

“අක්කා බොරු කියනවා.. ඔයා මොනවද හංගනවා..”

මට කෑගසා හඬන්නට සිත්වෙයි. නමුදු එය මට අහිමි සිතුවිල්ලකි.

“නෑ ලොකු නංගි.. යමු.. ඔයාට මුකුත් අහගන්න තියෙනවද?”

මම ඇයට පෙර කාමරයට ගියෙමි. ඇ මදෙස බලා උන්නේ විමසිල්ලෙනි. ඒ නෙත් මග හරින්නට මම උත්සාහ කළෙමි. ලොකු නංගිට කියා මසිත දවන සිතුවිලි නිවා ගන්නට සිත් වුවද ළඟ එන විභාගයට සූදානම් වන ඇගේ සිත තැලීමේ උවමනාවක් මවෙත නොවීය. මේ සියල්ල දරාගත යුතුව ඇත්තේ මා විසින්මය. ඉතින් මා ඇගේ අවිහිංසක සිත පාරන්නට සූදානම් විය යුතු නැත.

මසිත දුක පවසා සිත මදක් නිවාගත හැකි කෙනෙක් වූයේ නම් ඒ ගීතිකා පමණි. නිදහසේ කතා කරන්නටත් , නිදහසේ කළුළු සලන්නටත් ඇ මට අවසර දුන්නාය. ඇ මා කී දේ අසා සිටියේ ඉවසිල්ලෙනි.

“අපිට ඕන විදියට හැමදේම සිද්ධ වෙන්නෙ නෑ අරුණි.. උඹ මෙව්වර කාලයක් ජරනශ්ඨ වලට මුණ දුන්නා වගේ මේ ජර ශ්ඨෙ දිහාත් උපේක්ෂාවෙන් බලපන්. නැත්නම් අර පොඩි උන්ට යන කල මොකක්ද..? අප්පව්වී ලෙඩෙක්.. උඹට කවදාවත් වරදින්නෑ අරුණි..”

මම ඊට සිනාසුනෙමි..

“මට කවදද හරි ගියේ..?”

“එහෙම කියන්න එපා.. කන්දක් නැග්ගොත් පල්ලමක් තියෙනවා..”

“කන්දක් නැග්ගම ජර.පාතයක් හම්බවුණොකි”..

“හැම දෙයක් ගැනම අසුබවාදී විදියට බලන්න එපා.. උඹට හැමදාම මම ඉන්නවා.. මට උඹ වෙනුවෙන් කරන්න පුළුවන් දේ ටිකයි.. ඒත් උඹ තනිවෙලා කියලා හිතන්න එපා..”

මසිත ඇය වෙනුවෙන් උපන්නේ දයාබර බවකි..

“උඹත් නොහිටියා නම් මට පිස්සු හැදෙයි..”

මා කීවේ සැබෑවකි. සිතේ දුක සඟවා දුක් විදිනවාට වඩා කාට හෝ පැවසුවහොත් සිතට අස්වැසිල්ලකි. වැඩ කරන අතරතුරද මම කිසිවක් නොසිතා ඉන්නට උත්සාහ කළෙමි. පෞද්ගලික ජීවිතයත් රැකියාවත් පටලවා ගැනීමෙන් නොයෙකුත් කරදර වන්නට පුළුවන. නමුදු තනිවන මොහොතක් මොහොතක් පාසා සිත නතරවුණේ එකම තැනයි. සිත නොයෙකුත් වර හඬා වැටුණි. සිත හැඩුවද නෙතු වැඩිය යුතු නැතැයි මම සිතුවෙමි. එය අනවශ්‍යක පරිශ්‍රවන වලට මුහුණ දීමකි. සිත තුළ පැවති මේ නොසන්සුන්කම නිසා මට සැම විටම අවශ්‍ය වූයේ තනිව හිඳින්නටය. ගෙදරදී ද නංගිලාගෙන් ඇත්ව හිඳින්නට මම උත්සාහ කළෙමි. මසිත නොසන්සුන්කම නොහඳුනන අය නිසා බොහෝ විට මට අසරණ වන්නට සිදුවිය.

“අපි කිව්වනේ අරුන්දිකාට තටු එයි කියලා.. බලපංකො දැන් කතා කරනව තියා හිනාවනේනෙවත් නෑ..”

සියලු දුක් කරදර මා වටා පෙළ ගැසෙන්නට විය. සියල්ලෙන් තැවුනේ මසිතයි. මා වරදක් නොකළද , නොකළ වරදකට වන්දි ගෙවන්නට සිදුවිය. නොහඬා සිටින්නට උත්සාහ කළද අනෙක් ළමුන්ගේ මේ වදන් විසා මනෙතු කඳුළින් තෙත්විය. ස හවා ගන්නට උත්සාහ කළද බොහෝ දෙනා එය දුටුවෝය.

“අපෝ යන්තම් ඇති.. ඒ ගමන අඬනවා..”

මා අසරණව බලා උන්නේ ගීතිකා දෙසයි.

“හිටපන් මම හොඳට කතා කරන්නම්..”

මම ගීතිකාගේ අතින් ඇද්දෙමි. තව තවත් මේ කතාබහ දුර දිග යාම අප සෑමදෙනා අතර සිත් රිදවා ගැනීමකි. මේ සියල්ල ඉවසා විඳ දරා ගනු හැර කළ හැකි කිසිවක් නොවේ.

“එපා ගීති.. අපි අපේ පාඩුවේ ඉමු.. රණ්ඩු කරගන්න යන්න එපා”.

ඇ මදෙස බලා සිටියේ දුකිනි. නමුදු මගේ අසරණකමට පිහිට විඹට ඇයට හැකියාවක් නැත. ළමුන් කුමක් කීවද මම ඒ සියල්ල නිහඬව අසා සිටියෙමි. ඔවුන් දන්නේ හැඩිමට සිටින කෙනාට ඇගිල්ලෙන් ඇනීම පමණි.. සේ සංසාරය පුරා මා බොහෝ සේ පවි පුරන්නට ඇත. නොඑසේ නම් මේ තරම් දුකකින් මා නෙපෙළෙනු ඇත.

කාන්තාවන් මුත්තනායක නම් වූ නව පාලකයා යටතේ අප පෙර මෙන් වැඩ කළෙමු. හැරිස් විජේමාන්න මෙන් නොව ඔහු හැමවිටම සෑම දෙයක් ගැනම දැඩි අවධානයෙන් සොයා බැලුවේය. සීතල කාමරය තුළට නොවැදී භක්ටරිය පුරා ඇවිදිමින් ඔහු කා සමගත් සුභදව කතාබහ කරමින් වැඩ කළේය. සියල්ල සොයා බැලුවේය. පෙරට වඩා ළමුන් යම් තරමට උන්නදුවක් ඇති වැඩ කිරීමට ඔහුගේ ක්‍රියාකාරීත්වයට හැකිවිය. ඔහු ළමුන් සමඟ කතාබහ කරමින් නිශ්පාදිත සෙල්ලම් බඩුවල අඩුපාඩු පෙන්වා දෙමින් වැරදි තැන් නිවැරදි කළේය. මේ නිසා සියලු දෙනාම පෙරට වඩා සැලකිල්ලෙන් වැඩ කිරීමට පෙළඹුණේ යැයි එය දකින ඕනෑම කෙනෙකුට සිතෙනු ඇත.

දින කිහිපයක් ගතවුණිද ජනක අපේ ගෙදර නොආවේය. ඊළඟ ඉරිදා නැන්දා ආවේ මා නොසිතූ වෙලාවකය. ඇ දෙස බැලීමේ හැකියාවක් නොවුණා සේ මම බිම බලා ගනිමි. නංගිලා දෙදෙනා නොවීඹ මගේ සතුටට හේතු විය. ඇය පැමිණෙන්නට ඇත්තේ මේ ජර්නාලය ගැන කතා කිරීමටය. නැන්දා, අප්පච්චි සමඟ කතා කරනතුරු මම කුස්සියට වී කේතලය ලිප තැබිමි. මේ කතාබහ කුමන විසඳුමක් බලාපොරොත්තුව දැයි මට නොවැටහුණි.

“මොකද ලොකු දුවේ කරන්නේ?”

මම හැරී බැලුවේ තිගැස්සෙමිනි. ඇ කුස්සියේ ලී බංකුව මත හිඳ ගත්තාය. මම ලිපට පිටුපා හිටගෙන ඇය දෙස බැලිමි. අප අතර කවදාවත් නොවූ ලෙස නිහඬ බවක් ඇතිවිය. ඒ නිහඬ බව අතර අප ඇත් වූ බවත් මට දැනුණි. ඇ සිටියේ ඉවත බලාගෙනය. මම ඒ මුහුණේ හැඟීම් නිරීක්ෂණය කිරීමේ අරමුණින් ඇ දෙසම බලා සිටියෙමි. කියාගත නොහැකි බොහෝ දේ ඒ දැස් අතර ලියවී තිබුණි. ඇය මහා හයියෙන් හුස්මක් ගත්තාය. ඇ සිත ස මසිත මෙන්ම දවනා බව ඒ සුසුම මට කියා පෑවේය. ඉවත බලා සිටි ඇය එකවරම හිස ඔසවා මදෙස බැලුවේය.

“පුතේ...”

ඒ හඬ එදා මෙන්ම දයාබරය. වෙනසකට ඇත්තේ වේදනාවක සේයාවක් ඉන් දිස්වීම පමණි.

“මං ආවෙ උඹෙන් ඉල්ලීමක් කරන්න..”

මසිත තිගැස්සුණි. ජීවිතේ පළමු වරට ඇ මගෙන් ඉල්ලන්නේ කුමක්දැයි නොදනිමි.

“අපේ පුතා කාරණාවක් කිව්වද?”

සිත නොසන්සුන් වුවද මම සන්සුන් වන්නට උත්සාහ කළෙමි.

“ඔව්..”

“මේවා මගේ උවමනාවට වෙන දේවල් නෙමෙයි. උඹ දන්නවනේ මාමගෙ හැටි.. මාත් අසරණයි..”

ඇ අවසන් වචන කිහිපය පැවසුවේ සුසුමක් හෙළමිනි.. ඇගේ ඉල්ලීම මට පැහැදිලිය. ඇ උත්සාහ කරන්නේ ඒ ඉල්ලීම කිරීමට මගක් සොයා ගැනීමටය. මම ඇයට අනුකම්පා කළෙමි. ඇ මට මවක් මෙන්ය. අප නොවැදූවද අපේ සැබෑ මව් වූයේ ඇයයි.

“කොල්ලා ගෙදරින් යන්න හදනවා.. ඊයෙ රෑ එකම යුද්ධෙ.. මං අඬලා අඬලම නවත්ත ගත්තා..”

“ඇයි නැන්දෙ..?”

මසිත ඇති වූයේ බියකි. ඔහු කුමක් කරන්නට සූදානම් වන්නේ දැයි මම නොදනිමි.

“පුතාට දුකයි උඹට මෙහෙම කරන්න..”

ඇගේ නෙත කඳුළක් දිලිසුණි.. ඒ මා වෙනුවෙන්ද ඇගේ ආදරණීය පුතු වෙනුවෙන්දැයි මම නොදනිමි. මා නෙතු මටත් හොරා හැඬුවේය. කඳුළු තව දුරටත් වසන්කර ගැනීමේ ඕනෑ කමක් මා සතු නොවීය. ඇ කඳුළු අතරින් කතා කළාය.

“මේක විසඳන්න පුළුවන් උඹට විතරයි පුතේ. මට ඉන්නෙ එක කොල්ලයි හැමදේටම.. මට උම ගැන දුකයි.. ඒත් උඹ මේ උදව්ව කරපන් පුතේ.. පින් සිද්ධ වෙනවා..”

ඇගේ දෙපාමුල වැටී ඇගේ කකුලේ හිස ගසාගෙන මම හැඬුවෙමි. ඇ සියල්ල ඉල්ලන්නේ මගෙන්ය. ඇගේ පුතු වෙනුවෙන් මගේ සතුට ඇ ඉල්ලයි. මසිත තලා පෙලා තරවටු කිරීමේ හැකියාවක් ඇසතු වුවත් ඇ මගෙන් සිහන්නියක සේ අයදීය. ඇය මවකි. ඇගේ දරු දුක මට වැටහේ. මේ සියල්ලේ ගැලවුම්කාරයා මමය. එක් වදනකින් ඇගේ සිතේ දුක්ගිනි නිවැරීමට මට හැකිය. නමුදු ඒ වදන මගේ මුළු ජීවිතයම හඬවන බව ඇයට නොවැටහේ. මසිත දුක් වුවද මසිත හැඬුවද ඇගේ සිත රිදවීමේ පාපයට ලක් වන්නට මට නොහැකිය. මම හිස ඔසවා ඇය දෙස බැලිමි.

“මම ජනකට කියන්නම් නැන්දෙ.. එයාට හොඳක් වෙනවා නම් ඇයි මම අකමැති වෙන්නෙ..”

මම දෝතින් කම්මුල් පිසදා ගනිමි.

“මං උඹලව අමතක කරන්නෙ නෑ පුතේ.. මට උඹලත් මගේම ළමයි..”

නැන්දා පිටව යනතුරු මම ඉස්තෝජ්ජුවේ උලුවස්සට හේත්තු වී බලා සිටියෙමි. ඇ පිටත්ව ගියේ සතුටිනි. දුකින් පැමිණි ඇ සතුටින් ගියාය. මසිත සතුට උදුරාගෙන ගියාය. මම මගේ සතුට ඇට දන් දුනෙමි. මා තිගැස්සී හිස බිමට නැඹුරු කරගෙන හඬා වැටෙයි. මගේ දෙපතුල් ඔහු දෙසට ඇඳී ගියේ නිරායාසයෙනි.

“අප්පව්වි.. අනේ ඇයි අප්පව්වි මේ..?”

“අපිට මොකද පුතේ මේ වෙන්නෙ..?”

“අනේ ඇයි අප්පව්වි එහෙම කියන්නෙ..? අපිට මොකක් වෙලා නෑ..”

“අපි තනිවුණා පුතේ..”

මසිත ඇවිලිණි.. කවදාවත් නොමැති ලෙස ඔහුගේ හැසිරීම ඉතා දුක්බරය. අතක් අහිමිව ගියද ඔහු මෙතරම් දුකින් සිටිනවා මම නොදුටුවෙමි. ඉවසාගත නොහැකි ලෙස ඔහු හඬා වැටුණි.

“නෑ.. අප්පව්වි.. මම ඉන්නකම් අප්පව්විලා තනි වෙන්නෙ නෑ.. අප්පව්වි ඒ ගැන හිතන්න එපා..”

මම තවත් බොහෝ දේ කියා ඔහු සිත සනසන්නට අවැසි වුවද මගේ හඬ පටලැවෙන්නට විය. ඔහු වෙතින් මිදුණු මම කාමරයට ගොස් හඬා වැටුණෙමි.

රැකියාවට ගියද මා සිටියේ සිතින් බොහෝ ඇතකය. මසිත මා පටලවා රිදවන්නට විය. මටත් අයත් නොවූ සිතට ඉඩදී මම බලා සිටියෙමි. මැෂිමේ ශබ්ද පරදා හදවත ගැහෙන රාවය මට ඇසුණි. කොතරම් සන්සුන් වන්නට උත්සාහ කරත් සිත නොසන්සුන් වූ තරමට දැන වෙච්ඳුවේය. මා ප්ර්මාද වූවා වැඩි බව මට දැනුණේ මැෂිමේ ඉදිකටුව

දෙනුන් වරක් දකුණෙන් මහපට ඇඟිල්ල හරහා දිව ගිය පසුවය.
ඉදිකටුව කැඩෙන ශබ්දයෙන් අසල සිටි දේවිකා මදෙස බැලීය.

“අරුන්දිකා..”

ඇ අසිල්ලකින් මවෙතට ළංවිය. සිදුවූයේ කුමක්දැයි මට නිනව්වක් නොවිය. ඇඟිල්ල පුරා වේදනාගෙන දෙන්නට විය. රත් පැහැ ලේ මැෂිම පුරා විහිදිණි.

“මහේෂ් සර්..”

ඇ මදක් ඇතින් සිටි මහේෂ් වනිගසුරියට අඬ ගැසීය. ළමයින් එකා දෙන්නා මා අසලට ලංවිය. ගීතිකා මදෙස බැලුවේ බියපත් නෙකිනි.

“මොකද වුණේ..?”

මහේෂ් වනිගසුරිය මගේ දකුණතින් අල්වා බැලීය.

“ඉක්මනින් යමු ඩොක්ටර් කෙනෙක් ළඟට.. කවුරු හරි එන්න අරුන්දිකත් එක්ක..”

ගීතිකා මගේ අතින් අල්ලා ගනිමින් ඉස්සර විය. මහේෂ් වනිගසුරිය හා ඉක්මනින් අප අසලට ආවේ කාංචන මුදන්නායකයි.

“මහේෂ්.. ඉක්මනට යන්න.. ගොඩක් ලේ එනවා වගේ..”

මහේෂ් වනිගසුරිය වෑන් රථයේ ඉදිරිපස දොර හැරදී අනෙක් පසින් ගොස් වෑන් රියට නැගුණි. ඔහු වේගයෙන් වෑන් රථය මාවතට ගනිද්දී මම ගීතිකාගේ උරහිසට වාරු උනෙමි.

“අරුණි.. අමාරුද ඔයාට..?”

“නෑ..”

වේදනාවක් දැනුණද මම සිත දැඩි කරගෙන සිටිමි. දැන පුරා ගලා යන ලේ දැකීමෙන් මගේ හිස කැරකෙන්නට විය. එක්වර හාත්පස අඳුරින් වැසී යනවා මට පෙනුනි.

“අරුණි..”

ගීතිකා මා සොලවනවා මට යාන්තමට දැනුණි.

“අනේ සර් ඉක්මනට යමු..”

ඒ හඬ පාවී ආවේ ඇත ලොවක සිටිය. සීතල වතුර බිඳු මුහුණ පුරා ගලා යනවා මට දැනුණි. මා දැස් හැරියේ අපහසුවෙනි.

“අරුණි..”

ගීතිකා දැස් විසල් කර මදෙස බලා උන්නාය. මා පසෙකින් මහේෂ් වනිගසූරිය විය.

“මොකද උනේ..?”

මා අපහසුවෙන් වචන ගලපා ගනිමි.

“ඔයාට කලන්තෙ හැඳුනා..”

“ඉක්මනට බහින්න..”

ගීතිකා මා වත්තන් කරගෙන වෑන් රථයෙන් බැස්සාය. ඩිස්පැන්සරිය තුළට ගිය මහේෂ් වනිගසූරිය අප අසලට ආවේ හෙදියක් සමගය.

“යමු ඇතුළට..”

හෙදිය මා අල්වා ගනිමින් ඇතුළට රැගෙන ගියාය.

“මොකද මේ..?”

කාමරය තුළ ඉඳගෙන සිටි වෛද්‍ය වරයා විමකියෙන් මා දෙස බැලුවේය.

“ඩොක්ටර් මෙයාගෙ අත මැෂිමට අහුවුණා..”

මහේෂ් වනිගසූරිය වෛද්‍ය වරයාට පැවසීය.

“අර ඇදට යන්න..”

ගීතිකාගේ උදව්වෙන් මම ඇදට නැගුණෙමි. ලේ ගලා යන ඇඟිල්ල ගෙන දොස්තරවරයා එය පරීක්ෂා කළේය.

“ඉඳිකටුවක කැල්ලක් ඇතුළට ගිහින්න..”

වේදනාව යටපත්ව මසිතට දැනුණේ බියකි.

“ඔය දෙන්නා මෙයාව ටිකක් අල්ල ගන්න..”

ගීතිකාත්, මහේෂ් වනිගසූරියත් මගේ දෙපසට විය.

“බයවෙන්න එපා ටිකක් ඉවසගෙන ඉන්න..”

වෛද්‍යයවරයා මගේ මාපට ඇඟිල්ලෙන් අල්ලා ගනිමින් මදෙස බලා සිනාසුණේය. මම තදින් දෑස් පියා ගනිමි. ඉන්පසුව දැනුණු වේදනාව ඉවසාගත නොහැකි තැන මම මහා හඬින් කැගැසුවෙමි.

“අනේ අප්පව්වි..”

මහේෂ් වනිගසූරියගෙන් මවක මුදවා ගැනීමට මම අසාර්ථක උත්සාහයක යෙදුණෙමි.

“ඉන්න අරුන්දිකා.. තව පොඩ්ඩයි..”

ඔහු දෙස බැලූ මට ඇතිවූයේ කෝපයකි. එය තරහක් නිසා නැගුණක් නොව වේදනාව නිසාම නැගුණ එකකි. මගේ අත අතාරින්න යැයි කියන්නට මට සිත්විය. පෙරදිනක මා ඔහුව පිළිකුල් කළද ඔහු කෙරෙන් දිස් වූ දයාබර බව මා අසරණ කළේය. වේදනාව ඉවසාගෙන මම දෑස් පියා ගනිමි.

“ඔන්න ඉවරයි.. දැන් හරි..”

වෛද්‍යනවරයා සිනාසෙමින් මදෙස බැලීය.

“දවස් හතරකින් එන්න මැහුම් කපන්න..”

මා අසලට ලංවූ ගීතිකා ලේන්සුවෙන් මගේ දෑස් හා කම්මුල් පිස දැමීය. මහේෂ් වනිගසූරිය, වෛද්‍යසවරයා සමග කතා කරන තුරු අප දෙදෙනා වෑන් රථයට නැගුණෙමු.

“රිදෙනවද අරුණි..?”

“හ්ම..”

“මොකද උනේ..?”

“මම දන්නෑ..”

“මම කිව්වනේ වැඩ කරන වෙලාවට ඕවා ගැන හිතන්න එපා කියලා..”

“මම මොකුත් හිතුවෙ නෑ..”

මගේ හඬ බිඳුණි. මම ගීතිකාගේ උරහිසට වාරු වී ඉකි බිත්දෙමි.

“අඬන්න එපා අරුණි..”

“මට ඉවසන්න බෑ ගීතිකා..”

“මට තේරෙනවා.. ඒත් ඉවසනවා ඇර වෙන මොනවා කරන්නද?”

“මාව මැරිලා යයි..”

“පිස්සු.. විකාර කියවන්න එපා..”

ඇසෙමෙන් මගේ හිස පිරිමැදීය. මම දෑස් පියා ගනිමි. ඒ සුවය මසින සුවපත් කළේය.

“ආ ගීතිකා.. මේ බේත් ටික ගන්න..”

මහේෂ් වනිගසූරිය පැමිණියෙන් මා හිස ඔසවා දැස් පිසදා ගනිමි.
රියදුරු අසුනේ හිඳගත් ඔහු මදෙස බැලීය.

“තාමත් රිදෙනවද..?”

“නෑ..”

“මොකද උනේ අරුන්දිකා..?”

රිය මාවතට ගනිමින් ඔහු එලෙස විමසුවේය. කිසිවක් නොදොඩා මම
බිම බලා ගනිමි. මද දුරක් පැමිණි ඔහු ෆාමසියක් අසල රිය නතර
කළේය.

“බේතක් ගන්න තියෙනවා.. මම අරගෙන එන්නම්..”

ෆාමසිය තුළට ගිය ඔහු පැමිණියේ බේත් වගයක් සමඟ සිසිල් පැන්
බෝතල් දෙකක්ද රැගෙනය. එකක් ගීතිකාට දුන් ඔහු අනෙක මා
වෙතට දිගු කළේය.

“ගන්න අරුන්දිකා..”

එය අතට ගන්නේදැයි නොගන්නේදැයි මම මොහොතක් සිතුවෙමි.
ඔහු අප වෙනුවෙන් මෙසේ වියදම් කිරීම හොඳ නැතැයි මට සිතුවිණි.
ඔහුගේ මේ හැසිරීම මා ද අපහසුතාවයට පත් කළේය. නමුදු ඔහු සිත
රිදවන්නට නොහැකිය.

“ඇයි කල්පනා කරන්නේ..?”

ඔහුගේ බැල්ම මසිත නොසන්සුන් කළේය.

“මාත් එක්ක තරඟා වුණාට කමක් නෑ.. මේක ගන්න..”

මට මා පිළිබඳව කලකිරීමක් ඇතිවෙයි. ඔහු ගැන උවමනාවටත් වඩා වැරදියට සිතීම නොවටින්නකි. සිසිල් පැන් බෝතලය අතට ගත් මා ඉන් භාගයක් පමණ බී ඉතිරිය ආපසු ඔහුට දුනිමි. ඔහු අප අසලින් ඉවත්ව ගිය පසු ගීතිකා මදෙස බැලීය.

“මොකද උඹ ගත්තෙ නැත්තෙ.?”

“ඔවා බීලා වමාරන්න වෙයිද දන්නෙ නෑ..”

“ඒක නම් එහෙම තමයි.. ඒත් ඒ මනුස්සයා කරන හැම දෙයක් ගැනම සැක හිතන්න එපා..”

ගීතිකා පැවසූ දෙය ගැන මම තවදුරටත් සිතා බැලුවෙමි. නමුදු විශ්වාසවන්තයින් අපෙන් ඇත් වුණ කළ අන් අය ගැන කෙලෙස විශ්වාස කරන්නදැයි මම නොදනිමි. මහේෂ් වනිගසූරියගේ පැමිණීමෙන් මගේ සිතුවිලි විසිරිනි. ෆැක්ටරිය අසලට එනතුරුද යළිත් අප අතර කතාබහක් නොවීය. වෑන් රථයේ නලා හඬින් ආරක්ෂක නිලධාරියා ගේට්ටුව විවර කළේය. මිදුලේ වෑන් රථය නතර වූ පසු මාත්, ගීතිකාත් ඉන් බැස ගතිමු. කාර්යාලය අසලදී කාංචන මුදන්තායක අප කරා පැමිණියේය.

“බේත් දැමමද..?”

“ඔව්.. මැහුම් හතරක් දැමමා..”

මහේෂ් වනිගසූරිය ඔහුට පිළිතුරු දුන්නේය. ඔහු මදෙස බැලීය. නොසැලකිල්ලෙන් වැඩ කරනවා යැයි ඔහු බැණ වැදෙතැයි මට සිතුණි. මා නෙතු බිමට නැඹුරු විය.

“එහෙම නම් මහේෂ් මෙයාව ගෙදරට දාලා එන්න. සතීප උනහම වැඩට එන්න..”

මම ඔහු දෙස බැලුවේ අසරණ නෙකිනි. අහේතුක බියකින් මා පෙළෙන්නට විය. මට බසයෙන් ගෙදර යාමට පුළුවන් බව කියන්නට

සිත් විය. ඇඟිල්ලේ වේදනාව දැන් අඩුය. මම ගීතිකා දෙස බැලුවෙමි. ඇය නිහඬය.

“ඉන්න මම බෑග් එක ගෙනත් දෙන්නම්..”

ගීතිකාද මා සමග එවන්නේ නම් මැනවැයි මට සිතූණි. නොඑසේ නම් මහේෂ් වනිගසූරිය නිදහසේ මා සමග කතා කරන්නට උත්සාහ කරනු ඇත. එය නොසන්සුන් මසිත තවත් පටලැවීමට මුල පිරීමකි. මට ඇති කරදර උවමනාවටත් වැඩිය තවත් කරදර දරාගැනීමේ ශක්තිය මවෙන නොවේ. ගීතිකා මගේ බෑගයත් රැගෙන අප අසලට පැමිණියාය.

“ඔයාට අරුන්දිකාව දාලා ආපහු එන්න පුළුවන්නේ?!”

එවදන් මා ගලවා ගැනීමට සමත් විය. ඔහු බලා සිටියදීම අප තිදෙනා වෑන් රථයට නැගුණෙමු. නංගිලා දෙදෙනා පාසල් යාමට සැරසෙන වේලේ මම කාමරය තුළට වැදුණෙමි. මේ මා නිවසට වී ගෙවන දෙවන දිනයයි. ඇඟිල්ලේ වේදනාව අඩු වුවද මැහුම් කපනතුරු වැඩට යාමට නොහැකිය. ඇඟිල්ලේ තුවාලය නිසා මේ දිනවල ගෙදර කටයුතු කිරීමට සිදුවූයේ නංගිලාටය. එය මට තවත් වේදනාවකි. මා ලොකු නංගි අසලට ළංවූයේ වූවි නංගි ඉස්කෝප්පුවට ගිය පසුවය. ඇය කණ්ණාඩිය ඉදිරිපිටට වී කොණ්ඩය පිරමින් උන්නාය.

“ලොකු නංගි..”

ඇය කණ්ණාඩියෙන් නෙතූ මැත් කර මදෙස බැලීය.

“කාටවත් කියන්න එපා මට තුවාල වුණා කියලා..”

මා කාටවත් කියන්නට එපා යැයි කීවේ නොකිව යුතු පුද්ගලයා ගැන කීමට නොහැකි වූ නිසාය. මා පැවසුවේ කවුරුත් ගැනදැයි ඇයට වැටහෙන්නට ඇත. මම නිහඬවම ඇය දෙස බලා සිටියෙමි.

“රියෙ අපි ඉස්කෝලෙ ගිහින් එනකොට ජනක අයියා හම්බවුණා..”

“ඔයා කිව්වද..?”

“නෑ අක්කෙ..”

මම සැනසුම් සුසුම් හෙළිමි. නොඑසේ නම් ඔහු මා බැලීමට එනු ඇත. එය අනවශ්‍ය බැඳීමකට මුළු පිරිමකි. ඔහුටත් මටත් අවශ්‍යතාව ඇත්තේ එකිනෙකා නොදැක සිටීමටය. එය කෙතරම් අසීරු වුවද අප ඊට එකඟ විය යුතුය. ඔහු මා පෙර දිනක යැවූ ලිපිය බලා හිත හදාගන්නට ඇත. නැන්දා මා හමුවීමට පැමිණ ගියායින් පසු මම ඔහුට ලිපියක් ලිවෙමි. එම ලිපිය ලිවීමට හැකියාවක් නොමැති වුවද අපහසුවෙන් හෝ ලිවිය යුතුව තිබුණි. ඉතින් ජනක යළිත් මා බලන්නට නොඑනු ඇත. ඔහු නොඑනවා නම් වඩා හොඳය. එවිට මට අපහසුවෙන් හෝ හිත හදා ගැනීමට පුළුවන. නිතර නිතර දකින්නට වුවහොත් යලිත් මසිත බිඳෙනු ඇත. නොදොඩා සිටීමට සිදුවීම සිත පාරවන්නකි.

නංගිලා දෙදෙනා පිටව ගිය පසු මම ජනේලයෙන් ගුරු පාර දෙසට නෙත් හෙළිමි. අපහසුවෙන් වුවද මම ගුරු පාරේ කෙළවර දකින්නට උත්සාහ කළෙමි. නෙත දකින්නට ලොබ වූ රුව ගුරු පාරේ නොවීය. ඔහු යන්නට ඇත. නෙත් මායිමෙන් පමණක් නොව සිත් මායිමෙන්ද පිටව යන්නට ඇත. මගේ ලිපිය ඔහුගේ සිතුවිලි දමනය කරන්නට ඇත. ඒත් වචන කිහිපයකට ආදරණීය වූ සිතකට මෙතරම් ඉක්මනින් වෙනස් වීමට පුළුවන්වේ යැයි මම නොසිතුවෙමි. එපමණකින් ඔහු හිස හදාගත්තද මසිත නිදහස් කර ගැනීමට මට නුපුලුවන් විය. මා ලියූ දේ සිහිකර ගැනීමට මම උත්සාහ කළෙමි. එය මා ලියුවක් නොව බලහත්කාරයෙන් කවුරුන් හෝ ලියුවක්ය.

ආදරණීය ජනක.

ජීවිතයේ පළමු වරටත් , අවසන් වරටත් මම ඔබට ලිපියක් ලියමි. කෙසේ ආරම්භ කර කෙසේ අවසන් කළ යුතුද නොදැන වුවද මා මෙය ලිවිය යුතත්කි. කීමට දහසක් දේ වුවද ඒ දේවල් කියා ගැනීමට තරම් ශක්තියක් මවෙන නොවේ. ඒ නිසා ලිවීමට සිතුවෙමි. කීමට නොහැකි බොහෝ දේ ලිවීමට ශක්තියක් ඇත. එසේම පැහැදිලිව පැවසීමටද පුළුවන.

අප ගැන, අපේ ජීවිත ගැන පවසා තව තවත් මට හඬන්නට බැරිවාක් මෙන්ම නුඹ රිදවන්නට මට නොහැකිය. මන්ද යත් මේ වනවිට කඳුළේ අගයක් නොමැති තරමට මම හඬා ඇත්තෙමි. අප නොසිතූ ආකාරයෙන් සියල්ල විසඳී ඇත. ඉතිකින් නුඹටවත් , මටවත් ඒවා වෙනස් කළ නොහැකිය. අවසන් කළ හැකිවුවද අප ගැන නොව අන් අය ගැන සිතිය යුතුව ඇත.

නුඹේ මවත්, පියාත් මට මගේ මව්පියන්ය. එසේ කළ ඔවුන්ව පැරිමේ ශක්තියක් මට නැත. එසේම මට මගේ ජීවිතයට වඩා අප්පච්චිලාත් නංගිලා දෙදෙනාත් ගැන සිතිය යුතුව ඇත. මේ සියල්ල නුඹට වැටහෙවි යැයි මම සිතමි. එසේම නුඹට යහපතක් වෙනවා නම් නුඹේ යහපත අගය කළ වූත් අතර මමද එක් තැනැත්තියක්මි.

ඉතින් අප වෙන්විය යුතුය. වෙන්වීමේ ආරම්භය හමුවීමය. හමු වූ කිසිවෙකුත් වෙන් නොවූවේ නැත. මම මගේ ආදරය නුඹේ මාපියන් වෙනුවෙන් පරීක්ශාවග කළෙමි. තව තවත් දේ ලියන්නට මට ශක්තියක් නැතිව සේම නුඹ වෙහෙසවන්නටද මම නොසිතමි. ජීවිතය පුරාවට මම නුඹට සොහොයුරෙකු සේ ආදරය කළෙමි. මෙතරම් කාලයක් මා අසලට වී මට දයාබර වූවාට නුඹට පින්පෙන් පතමි.

මං අරුන්දිකා..

නෙතු පලා කඳුළුල් ගලා ගියා මට මතකය. හදවතට දරාගත නොහැකි විය. කඳුළට ඉබාගාතේ ඇදෙන්නට ඉඩදීම බලා සිටියෙමි.

සෙනසුරාදා ඇඟිල්ලේ මැහුම් කැපීමට පුළුවන් විය. මම සඳුදා සිට වැඩට යාමට සිතුවෙමි. කුස්සියට වී ලිපි දල්වමින් සිටි මා ලොකු නංගිගේ කටහඬින් හිස හරවා බැලිමි.

“අක්කේ..”

ඇගේ නෙත්වල වූයේ කුතුහලයකි.

“කවුද ඇවිල්ලා..”

“කවුද..?”

ලොකු නංගී නාදුන්න කෙනෙක් අපේ නිවසට නොඑයි. එන්නේ නම් නැන්දලාගේ ගෙදරින් පමණි. එසේ කල මසිත ඇතිවූයේ කුතුහලයකි.

“අක්කා ඉන්නවද ඇහුවා.. මම කිව්වා ඉන්නවා කියලා..”

“කෝ..?”

“කඩුල්ල ළඟ..”

දැන පුරා තිබූ සබන් සෝදාගත් මම තෙත් දැකින් ගවුමේ පිසදමමින් නැගී සිටියෙමි.

“යමු බලන්න..”

කුතුහලය පිරුණු සිතින් මම ලොකු නංගීන් සමග ගෙදරට ගියෙමි. ඉස්තෝජ්ජුවේ සිටි අප්පච්චිද කඩුල්ල දෙස බලා සිටියේය.

“කවුද පුතේ..?”

“ඉන්න මම බලලා එන්නම්..”

මිදුලට බැස්ස මම කඩුල්ල දක්වා ගියෙමි. දෙවියනේ.. ඔහු මසිත බියක් ඇතිවිය. එසේම තිගැස්සුණි. ඔහු පැමිණියේ ඇයිදැයි මම සිතුවෙමි. ඔහු දැකීමෙන් සැබැවින්ම සිත තුළ පැන නැගියේ බියකි. එසේ වුවද මා ඔහු ගැන වැරදි ආකාරයට සිතීම නුසුදුසු යැයි මට සිතුණි. උවමනාවටත් වඩා මිනිසුන් සැන නොකළ යුතුය. ඕනෑම පුද්ගලයෙකු තුළ හොඳ කෙනෙකු ද ජීවත් වේ. තිගැස්සුණු සිතින් මම ඔහු අසලට ගියෙමි.

“සර්..”

ඔහු මුවග සිනාවක් වීද සිනාසීමට මට අමතක විය.

“අරුන්දිකා මං ආවෙ ඔයාව බලලා යන්න.. ඒත් ඔයා බයවෙලා වගේ ඇයි..?”

මගේ මුහුණේ කුමන විලාසයක් දිස්වූයේ දැයි මම නොදනිමි. නමුත් මම බියවී උන්නෙමි. ඔහු සැහැල්ලුවෙන් කතා කළද මා සිටියේ තිගැස්සුණු සිතිනි. මම සිනාසෙන්නට උත්සාහ කළෙමි. ඔහු පැමිණ ඇත්තේ අසනීප වූ මා බලා යාමටය. එසේ කළ ඔහු නොපිළිගැනීම නොවටිනා දෙයකි.

“දැන් සනීපද..?”

“ඔව් සර්.. උදේම මැහුම් කැපුවා..”

“කෝ ගෙදර කවුරුත් නැද්ද..?”

ඔහු නෙතු ඔසවා නිවස දෙස බැලුවේය.

“අප්පච්චිලා ඉන්නවා සර්..”

“මං හිතුවෙ නෑ කියලා.. අරුන්දිකා මට ගෙදරටවත් කතා කළේ නැහැනේ..”

මසිත පසුතැවීමක් ඇතිවිය. නමුත් යටි සිතේ පැවතියේ ආරාධනා කිරීමට නොහැකියාවකි. අමුත්තෙකු පිළිගැනීමට තරම් සුදුසු වටපිටාවක් අපේ ගෙදර නැත. හිඳ ගැනීමට ඇත්තේ ඉස්තෝප්පුවේ ඇති එකම ලෑලි පුවුවක් පමණි. නමුත් පෙර දිනක ඔහු නිවසට පැමිණි නිසා ඔහුගෙන් වසන් කිරීමට දෙයක් වේ යැයි මම නොසිතුවෙමි. එසේම මගේ දුප්පත්කම ලැජ්ජා වීමට තරම් දෙයක් නොවන බවද මම දනිමි. මා ඉපදුනේ දුප්පත් අප්පච්චිගේ පැලේ මිස මාළිගාවක නොවේ.

“ආයෙමත් කල්පනා කරනවා.. මං ආව එක කරදරයක්ද අරුන්දිකා..”

“අනේ නෑ සර්.. එන්න..”

ඔහු කඩුල්ල පැන මා පසුපසින් විත් ගෙට ඇතුළු විය.
අප්පච්චි, මහේෂ් වනිගසූරිය අමතක නොවන්නට ඇත.

“අප්පච්චි මේ එදා මාව එක්ක ආව සර්..”

මම නැවත ඔහුට මහේෂ් වනිගසූරිය හඳුන්වා දුනිමි.

“මට මතකයි.. ඉඳගන්න මහත්තයා..”

මම ලැලි පුටුව පිස දමා ඔහු අසලට ළං කළෙමි.

“මං ආවෙ අරුන්දිකාට සනීපද කියලා බලලා යන්න.. මේ දවස් වල
වැඩත් ටිකක් වැඩියෙන්.. හෙට වැඩට එන්න පුළුවන්ද කියලා
බලන්නත්...”

ඔහු අවසන් වදන් පැවසුවේ මදෙස බලමිනි..

“මං හෙට ඉඳන් එනවා සර්..”

ඔහු එලෙස සිටියදී මා කුස්සියට ඇඳුණේ බීමට යමක් දීමටය. මා
පසුපස ලොකු නංගිත් වුට්ටිත් විය.

“ඔයාගෙ වැඩපළේ කෙනෙක්ද අක්කෙ..?”

“ඔව්.. අපේ සුපවයිසර්..”

“එයා හොඳ කෙනෙක්ද..?”

ඇය එසේ ඇසුවේ ඇයිදැයි මම නොදනිමි. ඇයට දියහැකි පිළිතුරක්
සොයාගැනීමට මට නොහැකි විය.

“හ්ම..”

මම ඇය දෙස බලා නිහඬවිමි. කෙනෙකුගේ හොඳ නරක මැනීම අසීරු
දෙයකි. එක පැත්තකින් හොඳ කෙනෙකු තවත් පැත්තකින් නරකය.
එසේම ඕනෑම පුද්ගලයෙකු තුළම හොඳ නරක ගැබ්වී පවතී. මිනිසුන්

විෂමය. එකම මිනිසා එක් එක් අවස්ථාවල වෙනස්වේ. එසේ කළ
ඇගේ ජ්‍යෙෂ්ඨතාවට කෙසේ විසඳුම් දෙන්නදී..

“මොනවද ලොකු නංගි බොන්න හදන්නෙ?!”

“කැඹිලි නං තියෙනවා..”

කැඹිලි ගෙඩි කිහිපයක් කුස්සියේ තිබුණු බව මට සිහිවූයේ එවිටය.
කැඹිලි ගෙඩියක් කපා වීදුරුවකට දමා මම ඔහු වෙත රැගෙන ගියෙමි.

“බොන්න සර්..”

“අරුන්දිකා කරදර වෙලා..”

ඔහු මදෙස බලා සිනාසුනාය.

“ඕක මොකක්ද මහත්තයා.. මේ දුප්පත් ගෙදර මහත්තයාට සලකන්න
තරම් වෙන ක්‍රමයක් නෑ..”

මම ඉවත බලාගතිමි. අප්පච්චි එසේ නොකීවේ නම් මැනවැයි මට
සිතුවේ. දුප්පත්කම බැගෑපත්වීමට තරම් කාරණාවක් නොවේ. නමුදු
අප්පච්චිට එය නොතේරේ. ඒ ඔහු සිතන ආකාරයෙනි.

“එහෙනම් මම යනවා..”

ඔහු හිස් වීදුරුව මවෙත පෑවේය.

“ගොඩක් ස්තූතියි සර් මාව බලන්න ආවට..”

වෙන කිවයුතු දෙයක් නොමැති නිසාවෙන් මම පැවසුවෙමි. එසේම
ඔහුගේ පැමිණීම කුමන ආකාරයෙන් සිතිය යුතුදැයි මට නොවැටහුණි.
කෙසේ වුවද එය සාමාන්‍යන සිදුවීමක් කර ගැනීමට මට උවමනා විය.
ඔහුගේ පැමිණීම විශේෂත්වයකින් නොදකින්නට මම උත්සාහ
කළෙමි.

“මම යනවා අංකල්..”

“හොඳයි මහත්තයා.. පුතා හෙට වැඩට එයි.”

ඔහු මදෙස බැලුවාය.

“මේ නංගිලද..?”

මට මුවාවී සිටි ලොකු නංගීන් වූටි නංගීන් යන්නමින් සිනාසුණහ.

“ඔව් සර්..”

“මං යනවා..”

ලොකු නංගිට අත රැදී වීදුරුව දුන් මම ඔහු පසුපස කඩුල්ල දක්වා ගියෙමි. මා එසේ කළේ අරමුණකින් තොරව වුවද ගෙදරට පැමිණි ඔහුට ගෞරව කිරීම මගේ යුතුකම යැයි මම සිතුවෙමි. සැබවින්ම ඔහු පැමිණ ඇත්තේ මගේ සුවදුක් විමසා යාමටය. කඩුල්ල පැන ඔහු යළිත් මදෙස බැලුවේය.

“අරුන්දිකා ගෙදර අය මුකුත් හිතයිද මං ආවට..”

“අනේ නෑ සර්.. සර් ආවෙ මට සනීපද කියලා බලන්නනේ..”

ඔහුගේ පැමිණීම උවමනාවටත් වඩා විශේෂත්වයකින් නොසලකන බව ඔහුට දැන්වීමට මට අවශ්‍යව විය. ඔහු නිශ්ශබ්දය. ඔහු සිතන්නේ මොනවාදැයි මම නොදනිමි. ඔහු පසුපස පැමිණ මා කළේ අනුවණ කමක්දැයි මම නොදනිමි. නමුත් එයට ප්රිමාද වූවා වැඩිය. මහේෂ් වනිගසූරියගේ නිහඩ සිතුවිලි මාව නොසන්සුන් කළේය.

“අරුන්දිකා හෙට එනවනේ..”

“ඔව් සර්..”

ඔහු ඉක්මනින් යන්නේ නම් මැනවැයි මට සිතුණි. අප්පච්චි හා නංගිලා මා ගැන කෙසේ සිතනු ඇත්ද.? සැබවින්ම මම නොසන්සුන් වීමි.

“මං යනවා..”

ඔහු මෝටර් සයිකලයට නැගුණේය. මසිතට මහා සැහැල්ලුවක් ඇතිවිය. යළිත් වරක් බැලූ ඔහු යන්නට ගියේය. මම ඉක්මනින් ගෙතුළට ගියෙමි.

මහ මෙරක් තරම් දුක්ගිනි හිස දරා මා ජීවිත යාත්‍රාකව පැද යා යුතුව ඇත. බාහිර බලවේගයන් මගින් ජීවිතේ බොහෝ දේ තීරණය කළද මා විසින් ඒ සියල්ල අභිබවා මගේ සිතුවිලි , අධිෂ්ඨාන වෙනුවෙන් වෙනස්විය යුතු, වෙනස් කළ යුතු බොහෝ දේ විය. හදවත කෙතරම් පීඩාකාරී වුවද නොතු නොහඬා සිටින්නට උත්සාහ දැරීමට සිදුවිය. සියලු උත්සාහයන් සැමවිට සාර්ථක නොවුනද ආයාසයෙන් හෝ සිතුවිලි පාලනය කර ගැනීමට මම වෙර දැරුවෙමි. මගේ කියා ජීවිතයක් නැති වුවද අන් අයගේ ජීවිත දෙස බලා යාත්‍රාමිත්වත් සැනසීමක් ලැබීමට මට පුළුවන් විය. අප්පච්චි හා නංගිලා දෙනෙතට හසුවන සෑම අවස්ථාවකදීම මගේය, මාය යන හැඟීම සිතින් ඇත්විය. අප සියල්ලන්ම යන සිතුවිල්ල සිතේ තැන්පත් විය.

මසිත දිග හැරීමට කෙනෙක් සිටියේ නම් ඒ ගිනිකා පමණි. මා කී සියල්ල ඇ ඉවසිල්ලෙන් අසා උන්නාය. මසිතට සැහැල්ලුවක් දැනුණි. ඒ සැහැල්ලුව දැනුණේ බොහෝ විට මොහොතකට පමණි. ඇගේ දයාබර වදන් මසිත සුවපත් කළද තනිවන මොහොතක් පාසා මසිත දැවුණි. පෙරදිනක ජනක මා අසල උන් නිසා සැහැල්ලුවෙන් සිටියෙමි. නමුදු අද මා පමණක්ය. ඔහු නොමැත. යළි කිසිදින ඔහු මා අසලට නොඑනු ඇත. ඉතින් මසිතට සැහැල්ලුවක් නම් නොනැගෙනු ඇත.

“මොකද හුල්ලන්නේ..?”

ගිනිකාගේ හඬින් මම තිගැස්සුනෙමි.

“මට බයයි..”

“උඹ මොකටද බය නැත්තේ..”

ඇය සිනාසෙනවා සේ දැනුණි. එය සරදම් සිනහවක්දැයි මට නොපෙනුණේ මම ඉවත බලා සිටි නිසාය.

“අනාගතේට දැන්ම ඉදන් විසඳුම් හොයන්න එපා.”

ඇ වෙතින් මිදුණු දෙනෙත් මම බිමට නැඹුරු කර ගනිමි. ඇ මා අස්වසන බව මම දනිමි. නමුදු සිත පැවති නොසන්සුන් බව පහව නොගියේය.

“එකක් ඉවර වෙනකොට තව එකක්..”

මා පැවසුවේ පුදුම ලෙසිනි.

“ජීවිතේ කියන්නේ ඒකට තමයි අරුණි. ඇරත් උඹ විතරක් අත් විඳින දෙයක් නෙමෙයි.”

“වෙන්න පුළුවන්.. ඒත් මං තරම් විඳිවන කෙනෙක් මුණ ගැහිලා නෑ..”

“උඹට බය මහේෂ් ගැනද..?”

ඇ එක එල්ලේ මදෙස බැලුවාය. මහේෂ් වනිගසුරියගේ නම පවා මසිත නොසන්සුන් කළේය.

“ඔව්..”

“සමහර විට එයා හොඳ කෙනෙක් වෙයි..”

“ඒත් මට ඒ හොඳින් වැඩක් නෑ ගිනි.. දවස් වැටුණ වලේ රූ වැටෙන්න මට බෑ..”

“එක්කෙනෙක් ඔහොම උනා කියලා හැමෝම ඒ වගේ කියලා හිතන්න එපා අරුණි..”

මම සිනාසුණෙමි.. ඒ ඇයට නොව ඇගේ වදන් වලටය.

“උඹ මට හිනාවෙනවා..”

ඇ කීවේ ඉවත බලාගෙනය. මසිත රිදිණි. ඒ ඇගේ සිත රිදුණා යැයි සිතූන නිසාය.

“උඹට නෙමෙයි.. උඹ කිව්ව එකට..”

මම සුසුමක් හෙළිමි. ඒ ආත්මානුකම්පාවටය.

“විශ්වාස කළ කෙනෙක් අතින් විශ්වාසය බිඳුනා නං විශ්වාස කරන්න බැරි කෙනෙක් ගැන මං කොහොමද විශ්වාසයක් කියා ගන්නෙ..?”

මගේ හඬ නොබිඳෙන්නට මම වග බලා ගනිමි. මේ හැඩිය යුතු වෙලාව නොවේ. හඬා වැටුණා කියා මා ලද දෙයක් නොමැත. නොඑසේනම් මා හඬා වැටුණ තරම් මුළු ලොවම මගේ වන්නට පුළුවන්කම තිබුණි.

“අපි බලා ඉමු අරුණි. කාලයට ඉඩදීලා බලන් ඉමු. දැන් විසඳුම් දෙන්නැති ජරුශ්න වලට කාලය විසඳුම් දෙනවා..

ඇ ස්ථිර හඬින් පැවසුවාය. මම ඇ අනුමත කළෙමි. බොහෝ ජරුශ්න වලට කාලය විසඳුම් ලබාදෙනු ඇත. මට සිදුවන්නේ බලා හිඳීමට පමණි. නමුත් කාලය විසින් හැම ජරුශ්නයකටම නිවැරදි විසඳුම් ලබාදෙන්නේදැයි මම නොදනිමි. නිවැරදි හෝ වැරදි වුවද මා ඊට අවනත වනු හැර කළ හැකි කිසිවක් නොමැත.

අසනීප වීමෙන් පසුව මම සුපුරුදු ලෙස වැඩ කිරීමට පටන් ගනිමි. පෙර දින සිහි වී වඩාත් ජර වේගම් වීමට මම වග බලාගනිමි. නොඑසේනම් සියලු දේ විඳවන්නට වන්නේ මටය. ටික දිනක් යනතුරු මැෂිමේ වැඩ නොකිරීමට මම සිතුවෙමි. අනෙක් ළමුන්ද ඒ පිළිබඳ විරුද්ධත්වයක් නොනැගීය. එය මට යම් තරම්වත් සහනයක් ගෙනදුන්නේය. උදෑසන මා වැඩ කරන අසලට පැමිණි පබාලිකාව වූ මානෙල් මිස් මදෙස බැලුවේ නපුරු විලාසයෙනි. එය සිත රිදවීමට හේතු වුවද වරදක් වීම ඒ මගේ නොසැලකිල්ල නිසා සිදු වූ දෙයක් නිසාද මම නිහඬව සිටිමි. නමුදු හිත්පත්ල පුපුරුගසා වේදනා ගෙන දුන්නේය. මා ඇ දෙස බලා

සිටියේ අසරණ දැසිනි. නමුදු මා වෙනුවෙන් අනුකම්පාවක සේයාවක් ඇ කෙරෙන් දිස් නොවීය.

“සැළකිල්ලෙන් වැඩ කරන්න අරුන්දිකා. දවස් තුනක්ම ඔයා නෑ.. මේ දවස්වල ඔබර්ස් වැඩියි.. පාඩු වෙන්නෙ අපිටනේ..”

ඇ කෙරෙන් දෙනෙත් මුදවා ගත් මම සුසුම් හෙළිමි. අතපසුවීම් කා අතිනුත් සිදුවිය හැකිය. එසේම රැකියාවට පැමිණි පසු මේ මා අතින් සිදු වූ පළමු වරදය. එය මෙතරම් දොස් ඇසීමට දෙයක්දැයි මට සිතූණි. ඇ මා අසලින් ඉවත්ව ගිය පසු මම හිස එසවිමි.

“ගණන් ගන්න එපා අරුන්දිකා.. ඔය ගෑණි බලන් ඉන්නෙ වැරද්දක් හොයා ගන්නනේ..”

පෙර මා නොතැකූ බොහෝ දෙනා මා වෙනුවෙන් කතා කරන්නට විය. එය පෙර මසිත ඔවුන් වෙනුවෙන් නැගුණු නොපහත්කම ඇත්කරලිය. මම සියල්ල ඉවසා ගනිමි. නොඑසේ නම් සිත තව තවත් දුබල වන්නට තිබුණි.

දහයට පමණ මහේෂ් වනිගසූරිය මා අසලට පැමිණියේය. ඔහු ලංචන විට පෙර මෙන් මසිත නොසන්සුන් විය. මම ඔවු දෙස නොබලා සිටින්නට වැයම් කළෙමි.

“අරුන්දිකා.. මිස්ටර් මුදන්නායක ඔයාට එන්න කිව්වා..”

එසේ කී ඔහු මා අසලින් ඇත් විය. ඔහු කුමක් කීවේදැයි යන්න පවා මට කල්පනා වූයේ බොහෝ වේලාවකට පසුවය. මසිත ගිනිගන්නට විය. උදැසනම පාලිකාවගෙන් දොස් අසන්නට සිදු වූ නිසා මසිත පැවතියේ නොසන්සුන් කමකි. යළිත් පැමිණ ඇත්තේ එවැනිම අවස්ථාවක් විය හැකිය. වැරද්දක් වූ බව සැබෑ වුවද එය හිතාමතා කළ දෙයක් නොවන බව දන්නේ මා පමණි. දොස් ඇසීමට මම බිය වීමි.

කිසිදින සිකිවෙකුගෙන් බැනුම් අසා නැති මා අසරණ විය. අප්පච්චිත් කිසිදින මට බැණ නැත. මසිත රිදෙන බව දන්නේ මා පමණකි. මා පසුපස කරදර පැමිණෙන්නේ එක්වරය. මේ සියල්ල දරාගන්නේ

කෙලෙසදැයි මම සිතුවෙමි. සිතේ පැවති දරාගත නොහැකි වූ පීඩනය පුපුරා නෙතු පුරා කළුළු නැගෙන්නට විය. මා දැස් තද කොට පියා ගත්තේ කවුරුත් හෝ දකිවිදැයි සිතාය. අනේ අප්පව්ව් මට උහුලාගන්න බැ.. මම සිතින් අප්පව්ව් සොය ගියෙමි. මේ සියල්ල හැරදා යන්නට මට සිතුණි. එවිට මට රැකියාවක් නොමැත. අප්පව්ව්ට නංගිලාට බඩගින්නේ සිටීමට සිදුවනු ඇත. සිතුවිලි වේගයෙන් ගලා යන්නට විය. මට පිටුපා ඇවිද යන මහේෂ් වනිගසුරිය දෙස මම නෙත් හෙලිමි. හේතු කුමක්දැයි ඇසීමටවත් ඔහු නොසිටියේය. මා රසිකා දෙස බැලුවේ බිය රැඳී නෙතිනි. ඇයද මදෙස බලා සිටියේ විමනියෙනි.

“ගිහින් බලල එන්න..”

ඇ මට ලංව පැවසුවාය. අතරැදි රෙදි කැබැල්ල මේසය මත තැබූ මා සිහිනයෙන් මෙන් පිය නැගුවේ කාංචන මුන්දනායකගේ කාමරය වෙතය. ඔහුගේ නපුරු පෙනුමැති මුහුණ සිහිවී දෙපා ආපසු ඇදෙන්නට විය. ඔහුගේ කාමරය අසලට ගිය මම මොහොතක් හිටිවනම සිටියෙමි. ගැහෙන ඇඟිලි තුඩු වලින් දොර විවර කළ ම ඊට ඇතුල් වීමි. ඔහු සිටියේ මේසයට නැඹුරු වී යම් කාර්යයක නිරත වෙමිනි. ඔහු හිස ඔසවා මදෙස නොබැලීය. දැන් දැන් ඔහු මට බැණ වදිතැයි මට බය සිතුණි. මා පැමිණි වගක් නොදුටුවාසේ ඔහු ඔහුගේ කාර්යයේ නියැලුනි. හිනාඩ බවින් මම තව තවත් පෙළුණෙමි. නිසල බව සසල බවේ ආරම්භය යැයි මම දැන උන්නෙමි.

සිතුවිලි පැටලෙන මොහොතක් පාසා හදවත ගැහෙන්නට විය. මා ඉපදුනේ දුක් ඉහිලීමටත්, අනුන්ගේ සිත් සතුටු කිරීමටත් පමණකැයි මම සිතුවෙමි. ඒ සියල්ලක් උහුලාගත හැකි උවද ඔවුන් මා තලා පෙලා සිත රිදවීම මට උහුලාගත නොහැකිවිය. අසරණවන සෑම අවස්ථාවකදීම මගේ තනියට හිටියේ මා පමණි.. මටද මා වෙනුවෙන් කළ හැකිදේ අල්ප විය. රිදෙස සිත සකසා ගැනීමට අනේකවර උත්සාහ කළද මසිත බිඳිගියේ මටත් නොදැනීමය.

දෙපා පණ නැතිව ඇද වැටෙන්නට යන්නාසේ මට හැගුණි. තවත් බැණුම් ඇසීමට තරම් මසිත ශක්තියක් නොමැත. ගෙවෙන තත්පරයක්

පාසා මා දැවුණි. ඉක්මනින් මේ අවස්ථාවෙන් ගැලවීමට මට අවශ්‍ය විය. බැණුම් අසා හෝ ඉක්මනින් මෙතැනින් පලායාමට මට උවමනා විය. සිවිලිමේ කැරකෙන විදුලි පංකාවෙන් පෙරී ආ සුළඟට මගේ මුහුණේ නැගුණ දහදිය බිඳු වියළන්නට නොහැකිවිය. දරාගත නොහැකි තැන මගේ මුවින් සුසුමක් පිටවිය. ඒ සුසුමේ හඬටදෝ ඔහු හිස ඔසවා මදෙස බැලීය. ඒ නපුරු පෙනුමැති මුහුණ දෙස බැලීමට නොහැකි නිසා මා බිම බලා ගතිමි.

“දැන් ඇඟිල්ල හොඳයිද..?”

“ඔව් සර්..”

මම හිස නොඔසවාම පිළිතුරු දුණි..

“වැඩ කරන්න අමාරුවක් නැහැනේ..”

“නෑ සර්..”

“හොඳයි යන්න.. ගිහින් ජරුවේශමෙන් වැඩ කරන්න”..

ඔහු දෙස නොබලාම මම ආපසු හැරුණෙමි. ඔහු වෙත යනවිට මසිත පැවති බිය මේ වන විට සම්පූර්ණයෙන්ම පහව යමින් තිබුණි. ඔහු බැණ වදිතැයි බිය වී සිටි මම ඔහුගෙන් වදන් අසා පුදුමයට පත් වීමි. නොමිනිසුන් අතර මිනිසුන් සිටින බව ජීවිතේ පළමු වරට මම දුටුවෙමි.

සෙනසුරාදා දහවල් වැඩ අවසන් වූ නිසා ඉක්මනින් ගෙදර යාමට පුළුවන් විය. ගිනිකාගෙන් සමුගත් මම දෙණියකුඹුර බසයට ගොඩවීමි. දහවල නිසා බසයේ එතරම් සෙනග නොවීය. ටිකට්පත මිලදී ගත් මම හිස් ආසනයක් වෙත ගොස් හිඳගතිමි. බසය පිටත්ව යාමට තවත් මොහොතක් වේලා තිබුණි. විදුරු කවුළුවෙන් පිටතට නෙත් යොමා සිටි මම පාරේ යන එනවුන් දෙස බලා සිටියෙමි. රථවාහන , ගොඩනැගිලි, මහමග යනවුන් මේ කිසිවක් හරි හැටි මගේ නෙතට හසුනොවීය. මා බලා සිටියේ කොහිදැයි යන්න පවා මම නොදනිමි.

“අරුති..”

මගේ වම්පසින් ඇසුණු ඒ හඬ නිසා මම තිගැස්සී එදෙස බැලුවෙමි.. ජනක.. ඔහු මා අසළින් හිඳගත්තේය. බොහෝ කලකින් අද මම ඔහු දුටුවෙමි. සිත තුළ එකවර නැගී සතුව ඒ අසිල්ලකින්ම පලා ගියේය. ගතින් අප දෙදෙනා ළඟ සිටියද අප අයත් වූයේ ලෝකවල් දෙකකටය. මට ඔහුගේ ලොවේ වත්, ඔහු මගේ ලොවේවත් ලැගුම් ගන්නට දැන් අයිතියක් නැත. නමුදු සිත් පත්ල තුළ සැගවී සිටි මගේම වූ බවක් ඔහු දැකීමෙන් යළිත් විඳගනිමි. ඔහු මට අයිති නැතැයි සිතීමට මට නුපුළුවන් විය. නමුදු එය සත්‍යය දේ යැයි මසිත මට කොඳුරා පැවසුවේය.

“දැන්ද යන්නෙ..?”

“ඔව්..”

ඔහු වෙතින් මුදවාගත් නෙත් මම බිමට නැඹුරු කර ගනිමි.

“කොහොමද අරුණි.. අප්පච්චිලා සනීපෙන්ද..?”

ඔහු පෙරදින සතියට දෙතුන් වරක් අප බැලීමට පැමිණියේය. ඔහු යළිත් නොඑනු ඇත. එන්න කියන්න යැයි අයිතියක්ද නැත. සියල්ල අතීතයට පමණක් සීමාවූ දේවල්ය. වැළලූ අතීතයක් යළිත් ගොඩනගා ගැනීමට නොහැකිය. ඔහු ආත්මාර්ථකාමියෙකුයි සිතා ඔහුගේ සිත රිදවීමට මට නොහැකිය. දෙමව්පියන්ගේ බලපෑම් මත වැඩ කරන්නට සිදුවීම ගැන ඔහු වැරදි ආකාරයෙන් නොසිතිය යුතුය.

“හොඳින් ඉන්නවා..”

මා පැවසුවේ බොහෝ සෙමිනි. ඉන්පසු අප අතර පැතිර ගියේ දිගු නිහැඬියාවකි. කතා කිරීමට දෙයක් නොමැතිව මම ගොලු වී උන්නෙමි. ඔහුද එසේම වන්නට ඇත. ගෙවෙන තත්පරයක් පාසා හඳවතින් මහා සුසුමක් පිටවිය. සිත තුළ පැවති නොසන්සුන්කම දරාගැනීමට කොතරම් උත්සාහ කළද මසිත අසරණ විය. හෙලන

සුසුමක් ගානේ ජනක තිගැස්සී මදෙස බලනවා මම නෙත් කොනින් දුටුවෙමි.

“අරුණි.. ඇයි මේ..?”

ඔහු එකවරම මගේ දකුණත අල්ලා ගත්තේය. ඔහුගෙන් අත මුදවාගත් මම ඇඟල්ල ඔහුට නොපෙනෙන්නට වමකින් වසා ගනිමි. ඔහු මදෙස බලා සිටියේ විසල් කරගත් නෙතීනි. ඔහුගෙන් පළිගන්නට සැරසෙනවායැයි ඔහු සිතුවද ඊට කළ හැකි දෙයක් මවෙත නොවීය. මහපට ඇඟිල්ලේ මැහුම් පාරවල් තවම එලෙසම පවතී. මසන ලද තැන් උඩට ඉලිප්පි ඇත.

“මැෂිමට අහුවුණා..”

කිසියම් හැඟීමක් නොමැතිව මම පැවසුවෙමි. බසය පිටත්ව යාමට සැරසුණි. එය සිතට යම් සහනයක් විය. ඉක්මනින් ඔහු අසළින් පලායාමට මට අවැසි විය. ලංව හිඳීමෙන් තැවෙන්නේද අප දෙදෙනාමය. බසය හන්දියට එනතුරු අප දෙදෙනා අතර කතාබහක් නොවීය. මා බසයෙන් බසිනතුරු ඔහු මට ඉඩදී බලා සිටියේය. ඔහු දෙස නොබැලීමට මම ජ්‍රබවෙගම් උනෙමි. ගුරුපාර දිගේ බොහෝ දුර එන තුරුද අප කතා නොකළෙමු. මා හෙලූ සුසුම් සුළගේ ඇතට පලා ගියේය. ඇතින් පෙනෙන පොල් රුප්පාව දෙස මම නෙත් හෙලුවෙමි. වටපිටාව නිසලය. ඉදහිට මද සුළගට සෙලවෙන ගහකොළ අතරින් සිහින් ශබ්දයක් නැගෙයි. ඒ හඬ දුක්බරය. මේ ගුරු පාරේ අප දෙදෙනා කොතරම් ඇවිද යන්නට ඇත්දැයි මම සිතුවෙමි. අප අපට ආදරය කළ බව මේ ගහකොළට නුහුරු දෙයක් නොවන්නට ඇත. මොකක්දෝ හේතුවකින් අප දෙදෙනාම එක්වර උනුන් දෙස බැලුවෙමු. මට මෙන්ම මේ සියල්ල ඔහුටද වේදනාවක් වන්නට ඇත. දෙමංසලේදී ඔහු නතර විය. ඔහුට අනුව මටද නතර වන්නට සිදුවිය. මම බිම බලා ගනිමි. පෙර දින නම් මේ දෙමංසලේදී අප වෙන්වූයේ සතුටිනි. අදත් එදාත් අතර ඇත්තේ විශාල වෙනසකි. අද අප වෙන්වන්නේ වේදනාවෙනි. ඔහු අඩියක් පෙරට තබා මවෙත ලංවීය. මම හිස ඔසවා බැලිමි.

“අරුණි මාත් එක්ක තරහින්ද..?”

ඔහුගේ හඬ බිඳී තිබුණි. හදවතේ කොනක සිරකර තිබුණු වේදනාව පුපුරා හදවත රිදුම් දෙන්නට විය. ඇසිල්ලකින් නෙතු කඳුළින් වැසී ගියේය. නොහඬන්නෙමිසි සිතා සිටියද කඳුළු බිඳුවක් කම්මුල දිගේ ගලා ගියේය. ඔහුගෙන් වසන් කරන්නට සිතූ සිතුවිලි ඔහු දකින්නට ඇත. ඔහු මට අනුකම්පා කරන්නට ඇත. නමහුත් ඔහුගෙන් තවත් අනුකම්පාවක් මම බලාපොරොත්තු නොවුණෙමි. පිටි අත්ලෙන් කම්මුල් පිසදාගත් මම හිස ඔසවා ඔහු දෙස බැලුවෙමි.

“මං තරහා නෑ ජනක අයිියෙ..”

මම අපහසුවෙන් වුවද වචන ගලපා ගතිමි.

“මං යන්න..”

ඔහු බලා සිටියදීම මම දෙපා එසෙව්වෙමි. එක් වරක් හෝ ආපසු හැරී බලන්නට සිත් වුවද මම සිතුවිලි මැඩ ගතිමි.

නෙතු ඉකිගසා කීවේ හදවත රිදෙන වග නම් නෙතු නිසලවන වේලේ හදවත නොරිදුනේ යයි නිශ්චය කිරීමට නුපුළුවන්ය. නෙතු නොහඬා හදවත හැඩු වාර අනන්තය. නමුදු දැවෙන හදවතින් නෙතු අගට සිනහවක් නංවා ගැනීමට අපහසුවෙන් වුවද මා උත්සාහ කළ යුතුව තිබුණි. ඉතිකින් මම නොහැඩුවෙමි. නෙතු අගින් නොවුනද හදවතින් නොවේ.

“රියෙ ජනක හම්බ උනා..”

සාමාන්ය සිදුවීමක් සේ මා පැවසුවද ගීතිකා නෙත් විසල් කරගෙන මදෙස බැලුවේය.

“කොහෙදිද..?”

“බස් එකේදි..”

“කතා කළාද..?”

“ඔව්..”

එපමණකින් නිහඬවන්නට මා උත්සාහ කළද තවත් යමක් දැන ගැනීමේ අදහසින් ඇ බලා සිටියේය. මම සුසුමක් හෙලා හදවත සැහැල්ලු කරගනිමි.

“මං එයත් එක්ක තරහින්ද ඇහුවා..”

මා එය පැවසුවේ මුවග මද සිනහවකින් යුතුවය.

“මං මොකටද තරහා වෙන්නෙ..”

මා එලෙස කියා ඉවත බලා ගත්තද ඇ සිටියේ විමසිල්ලෙනි.

“එයාට ඊට වැඩි දෙයක් කරන්න තිබුණා..”

ඇ කීවේ වෝදනාවක් ලෙසය. ජනක කෙරෙහි යම් අප්රතසාදයක් ඇගේ සිතේ ඇති බව මම දැන උන්නෙමි. නමුදු ඔහු අසරණ බව දන්නේ ඔහුත් මමත් පමණි. ආදරයෙන් වේදනාවක් මිස වෛරයක් කිසිදින මසිත ඇති නොවීය.

“එයා අසරණයි ගිනි..”

“උඹ හැමෝටම අනුකම්පා කරනවා.. උඹට වෙන අසාධාරණකම් කතා කරන්න කවුරුවත් නෑ..”

ඇ පැවසුවේ දයාබරත්වයෙනි. සැබැවින්ම ජනකට මා වෙනුවෙන් කරන්නට දෙයක් තිබුණේදැයි මම නොදනිමි. එය සිතීම පවා දැන් නිශ්චල දෙයකි. ඉන් සිදුවන්නේ තවත් මසිත පාරාගැනීම පමණි.

“කමක් නෑ ගිනි.. මම මගේ හිත හදාගෙන ඉවරයි..”

මා පැවසුවේ සත්යයකි. හදවතින් නොයෙක් වර හඬා වැටුණද මා යම් තරමින් මේ වනවිට සුවපත් වීමි. යමක් සිදුවනනේ හඬා වැටීමටවත් සිනාසීමටවත් නොවන බව මම දැන සිටියෙමි. සතුට හෝ දුක

රදාපවතින්නේ අප සිතුවිලි තුළ යැයි මට සිතේ. හඬා වැටී මා පීඩාවට පත්කරන්නේ මගේ ජීවිතය පමණක් නොව නංගිලාගේ හා අප්පච්චිගේ ජීවිතයය. ඔවුන් වෙනුවෙන දුක්විය යුතු නැත. කවුරුත් මා අත්හැර ගියද ඔවුන් මා හා රැඳී සිටී. ඔවුන්ගේ ජීවිත වල සතුට රදා පවතින්නේ මා ලඟය. ඔවුන් හඬා වැලපිය යුතු නැත.

උදෑසන මා අප්පච්චිගේ තේ කෝප්පය රැගෙන ඔහු අසලට යනවිට ඔහු සිටියේ සිහින් හඬින් කෙදිරි ගාමිත්යය. පෙරදින රැයේ ඔහුට අසනීපයක් නොතිබුණ නිසා මසිත ඇතිවූයේ බියක. වැල් ඇඳ අසලට ලංව මම ඔහු දෙස බැලුවෙමි. ඔහු සිටියේ හිසේ සිට දෙපතුල දක්වා පොරවා ගෙනය.

“අප්පච්චි..... ඇයි අප්පච්චිට සනීප නැද්ද?”

ඔහු දෙනෙත් හැර බැලුවේය.

“මට උණ වගේ පුතේ..”

මම පිටි අත්ල නළලට තබා බැලුවෙමි.

“හොඳටම උණනේ අප්පච්චි.. අපි යමු බෙහෙත් ටිකක් ගන්න”.

“එපා පුතේ.. ඔයාට වැඩට යන්න බැරි වෙනවනේ.. මට කොත්තමල්ලි ටිකක් හදලා දුන්නොත් ඇති..”

ඔහු කතා කළේ අපහසුවෙනි.

“නෑ අප්පච්චි.. මම ටෙලිග් රැබම් එකක් ගන්න”මි..

මම ඉක්මනින් ආහාර පිසුවෙමි. ඒ අතර ලොකු නංගී අවදිව කුස්සියට පැමිණියාය.

“ලොකු නංගී අප්පච්චිට හොඳටම උණ..”

“එහෙනම් බෙහෙත් ගන්න වෙයි..”

“ඔව් අද මම වැඩට නොගිහිත් ඉන්නවා..”

“අක්කා යන්න.. මම ඉස්කෝලෙ නොගිහිත් ඉන්නම්.”

“ඔයාට බෑ අප්පච්චි එක්ක යන්න..”

“අක්කා නොගියොත් බනීද..?”

පෙර දිනක අසනීපව වැඩට නොයාම ගැන නාලනී මිස් බැණ වැදුණ බව මා ඇයට පවසා තිබුණි. යළිත් මා වැඩට නොගියොත් බැනුම් අසන්නට වේයැයි ඇය සිතන්නට ඇත.

“නෑ.. මම නොයන්නෙ හේතුවක් ඇතිවනේ..”

නංගිලා දෙදෙනා පාසල් ගිය පසු මම අප්පච්චිට බෙහෙත් ගැනීමට ගියෙමි. ටවුමට යාමට බසය තිබීම සිතට සැනසිල්ලක් විය. නොඑසේ නම් අප්පච්චිට පයින්ම යාමට සිදුවනු ඇත. පයින් ගමන් කිරීමට තරම් ශක්තියක් ඔහුට නොතිබුණි. ටවුමට ගිය මම තැපැල් කන්තෝරුවට ගොස් ෆැක්ටරියට විදුලි පණිවුඩයක් යැවිමි. ඩිස්පැන්සරිය වෙත යන විට අප්පච්චි බෙහෙවින්ම විඩාපත්ව සිටියේය. අප්පච්චිව පරීක්ෂා කළ විහස වෛද්‍යවරයා ඔහුට බීමට බෙහෙත් පෙති කිහිපයක් දුන්නේය.

“බය වෙන්න දෙයක් නැහැ.. මේ බෙහෙත් දුන්නම අඩුවෙයි..”

බෙහෙත් තුන්ඩුව මා අතට දෙමින් ඔහු පැවසුවාය. මා බෙහෙත් ගන්නා තුරු අප්පච්චි ඩිස්පැන්සරියේ දිව්‍යායක වැතිරී උනනේය. මම මුදල් ගෙවා බෙහෙත් රැගෙන ඔහු අසලට ගියෙමි.

“දැන් කොහොමද අප්පච්චි..?”

“ටිකක් අඩුයි වගේ පුනේ..”

“තව ටිකක් ඔහොම ඉඳලා යමු අප්පච්චි..”

ඔහු යළිත් දැස් පියා ගත්තේය. මම ඔහු අසල හිඳගෙන අවට බැලුවෙමි. බෙහෙත් රැගෙන යාමට ආ කිහිප දෙනෙක්ම අප්පච්චිත් මාත් දෙස වරින් වර බැලුවහ. සමහරෙක් බැලුවේ අනුකම්පාවෙනි. ඔවුන් කෙරෙන් මිදුණු මගේ දෙනෙත අප්පච්චි වෙත ඇදී ගියේය. සිහින් කෙදිරියක් ඔහුගේ මුවින් පිටවිය. ඔහුගේ විලාසය මගේ නෙතු කදුලින් පුරවන්නට සමත්විය. ඔහු අසනීප වනවා දැකීමට මම බිය වීමි. අප තිදෙනාගේ සෙවනැල්ල ඔහුය. පෙර මෙන් ඔහු ශක්ති සම්පන්නව සිටින්නේ නම් මැනවැයි මට සිතූණි. එදවස් අපූරුය. සෑම දෙයක්ම නොඅඩුව ඔහු සොයා බැලුවේය. දැන් අප අසල සිටින්නේ පෙර සිටි අප්පච්චි නොව ගතින් මෙන්ම සිතින්ද දුවලව ගිය පුද්ගලයෙකි. ඔහු දැස් හැරියේය. මම වඩාත් ඔහුට ළංවීමි.

“ඇයි අප්පච්චි..?”

“අපි යමු පුතේ.. දැන් කලන්තෙ ගතිය අඩුයි..”

ඔහු හිස ඔසවා නැගීසිටියේය.

සෙමෙන් සෙමෙන් අප දෙදෙනා මාවතට පැමිණියෙමු. බස්නැවතුමට එනවිට වේලාව එකොළහයි හතලිහ පසුවී තිබුණි. මම අසල සිටි පුද්ගලයා වෙතට ලංව බසය පිළිබඳව විමසිමි.

“බස් එක දැන් ගියේ..”

මහිත ඇති වූයේ කණගාටුවකි. වේලාසනින් පැමිණියේ නම් බසයේ යන්නට තිබුණි. නැවත බසයක් පැමිණීමට පැයක් තිබේ. අප්පච්චිට පයින් යාමටත් අපහසුය. බස් නැවතුම අයිතේ අපහසුවෙන හිඳගෙන සිටි අප්පච්චි අසලට මා ගියේ දුක් බර සිතීනි.

“බස් එක ගිහිල්ලා අප්පච්චි..”

“අපි පයින් යමු..”

“අප්පච්චිට පයින් යන්න බෑ.. ඊළඟ බස් එක එනකම් ඉමු..”

“නෑ හිමිට යමු.. මට එව්වර අමාරුවක් නෑ..”

මා නවතිමු යැයි කියන්නට පෙරම ඔහු නැවතී සිටියේය. ඔහු ඇවිද ගියේ බොහෝ සෙමිනි. මා කුඩය එසවූවද ඔහුගේ මුහුණෙන් දාඩිය වැගිරෙන්නට විය.

“අප්පව්විට ඔහොම යන්න අමාරුයි..”

“නෑ පුතේ මට ගියහැකි..”

ඔහු නිසොල්මන්ව ගමන් කළේය. මා වරින් වර ඔහු දෙස බැලුවේ ඔහුට අමාරුවක් වේදැයි බියෙනි. කලන්තයක් හැඳුනාහොත් ඔහු වැටෙතැයි මට බිය සිතූනි. මද දුරක් ගිය ඔහු පාර අයිනට වන්නට හිඳගත්තේය.

“අමාරුද අප්පව්වි..?”

“නෑ.. කකුල් දෙක ටිකක් රිදෙනවා..”

අප්පව්වි හතිලමින් විඩා නිව්වේය. මා ඔහු දෙස බලා සිටියේ සොවිනි. අසරණකමින් අප්පව්විට වඩා මසිත පීඩා ගෙන දුන්නේය. කෙදිරි ගාමින් යළිත් ඔහු නැගී සිටියේය. මම ඔහුගේ වමත අල්වා ගනිමි. මට තිබුණේ බසය එනතුරු කොහේට හෝ වී නැවතී සිටින්නටය. ආපසු යන්නට ආ දුර වැඩිය. සිදුවූයේ අපහසුවෙන් වුවද අප්පව්වි සමග ඉදිරියට පය ඔසවන්නටය. මද දුරක් අප යනවිට ඉදිරියට ගිය වාහනයක් පාර අයිනට වන්නට නතර විය. මම ඒ පිළිබඳව විමසිලිමත් නොවිමි. රතුපැහැති කාරය අසලට යනතුරුද එය එලෙසම තිබුණි. මා අප්පව්වි සමග රිය පසුකර ඉදිරියට ඇදුණි.

“අරුන්දිකා..”

අප්පව්විටද ඒ හඬ ඇසුණි.. ඔහු මදෙස බලා පාරෙන් අනෙක් පස බැලුවේය. මා එදෙස බැලුවේ කවුරුන්දැයි යන පුදුමයෙනි.

කාංචන මුදන්තායක දැකීමෙන් මසිතට බියක් ඇතිවිය. ඒ ඇයිදැයි තෝරා බේරා ගැනීමට මට නුපුළුවන්ය. අද වැඩට නොගොස් සිටීම ගැන දොස් අසන්නට සිදුවියැයි යන අනියත බිය උදේ සිට මසිත පැවතුණි. මෙලෙස මහ මගදී ඔහු දැකීමෙන් යටපත්ව තිබුණු බිය යළිත් ඉස්මතුවිය. ඔහු රියේ කවුළුවෙන් නෙත් යොමාගෙන සිටියේය. මා බැලුවේ අප්පච්චි දෙසය. ඔහුගේ දෙනෙතේ කුතුහලයක් විය. මගේ නමින් ඇමතුවේ කවුරුන්ද යන්න ඔහුට ගැටළුවක් වන්නට ඇත.

“අප්පච්චි අපේ ෆැක්ටරියේ ලොකු මහත්තයා..”

මම අප්පච්චිත් සමඟ පාර පැන ඔහු අසලට ගියෙමි. මසිත නොසන්සුන් වූයේ ඔහුගේ බැල්මටය. විටෙක ඒ බැල්මට මම බිය වීමි.

“අප්පච්චිට උණ හැදුනා.. ඒ නිසා අද වැඩට එන්න බැරි උනා සර්..”

“ඇයි පයින් යන්නෙ..?”

“බස් එක ගිහින්..”

ඔහු මදක් නිසොල්මන්ව සිටියේය.

“යමු.. මම ගිහින් දාන්නමි..”

මම අප්පච්චි දෙසත් ඔහු දෙසත් බැලුවෙමි. මේ අවස්ථාව දෙවියන් විසින් ලබා දුන්නකි. නොඑසේනම් මේ විශාල දුර අප්පච්චිට පයින් යාමට සිදුවනු ඇත. නමුදු සිත පසුබා ගියේය. ඒ මන්දැයි මම නොදනිමි. කාරයෙන් පිටතට පැමිණි ඔහු පසුපස දොර හැර දුන්නේය. අප්පච්චි අපහසුවෙන් එහි හිඳගත්තේය. ඔහු අසළින් හඳගත් මම කාරයේ දොර වැසිමි.

අප රැගත් රිය ඉදිරියට ඇදුනේය. කිසිවක් සිතාගත නොහැකිව මා සිටියේ ඉවත බලාගෙනය. මද දුරක් නිහඬව ගිය අප්පච්චි අතේ තිබුණු තුවාය හිස වැසෙන සේ පොරවා ගත්තේය.

“ඇයි අප්පච්චි..?”

මා ඔහු දෙස බැලුවේ විමසිල්ලෙනි..

“සිතලයි පුතේ..”

රියේ වායුසමනය යන්ත්‍රයෙන් ගෙන ආවේ සිසිලසකි. අප්පච්චිට එය උසුලා ගන්නට නුපුළුවන් වන්නට ඇත. මනෙතු දිවගියේ කාංචන මුන්දනයක වෙතය. ඔහුගේත් මගේත් දෑස් එක්වර ගැටුණි. මොහොතකින් වායු සමනය ක්‍රියා විරහිත විය.

“දැන් හරි අප්පච්චි..”

මා පැවසුවේ සෙමිනි. ඔහු තුවාය අතට ගත්තේය. කාරය හන්දියට පැමිණෙන තුරුද අප අතර පැවතියේ නිහඬතාවයකි. මෙතැන් සිට අපට යාමට ඇත්තේ මද දුරක් නිසා මම කාංචන මුන්දනයක දෙසට නෙත් යොමු කළේය.

“ඉස්සරහින් අපිව දාලා යන්න සර්.. අනික ටික පයින් යන්න පුළුවන්..”

“ගේ ළඟද අරුන්දිකා..?”

“ඔව්.. හන්දියෙ ඉඳන් ටිකක් දුරයි..”

“කමක් නෑ මම ගිහින් දාන්නම්.. ඔයාගෙ තාත්තට අමාරු ඇතිනේ”.

මසිත නොසන්සුන් විය. පෙරදිනක මහේෂ් වනිගසූරිය අප නිවසට ආදා මෙන්ම සිත නොසන්සුන් විය. අනේ ඔහු මුණගැසුනේ නැත්නම් යයි මම සිතුවෙමි. නමුදු එය සිදුවූයේ නැත. ඔහු කඩුල්ල අසල රිය නතර කළේය. කාරය නවත්වා ඔහු මදෙස බැලුවේය.

“අරුන්දිකාලගෙ ගෙදර කවුරුවත් නැද්ද..?”

වසා දමන ලද දොර දෙස බලා ඔහු විමසීය.

“නෑ සර්.. මමයි නංගිලා දෙන්නයි අප්පච්චියි ඉන්නේ”.

“අම්මා..?”

මම අප්පච්චි දෙස නෙත් හෙලිමි. ඔහු සුසුමක් හෙලා ඉවත බලා ගත්තේය.

“අම්මා මියැදිලා..”

මා පැවසුවේ සෙමිනි. ඔහු ඉදිරියෙන් බැසවිත් කාරයේ දොර විවර කළේය. මම අප්පච්චි වාරු කරගෙන ඉන් බැස ගතිමි.

“මහත්තයට මහන්සි ඇති. මොනවහරි බිලා යන්න තිබුණා ගෙට ගොඩ උනා නං..”

මා ඔහු දෙස බැලුවේ අපහසුවෙනි. ඔහු වැනි පුද්ගලයෙකු අපේ පැල්පතට පැමිණෙවියැයි මම නොසිතුවෙමි. ඔහු පිටත්ව යාච් යැයි සිතූණ මුත් අප පසුපස ආවේය. මසිත නොසන්සුන්කම වැඩිවන්නට විය. අප්පච්චි වැල් ඇඳමත හිඳගත් පසු මම ලී පුටුව පිසදමා ඔහු අසලට ළං කළෙමි. ඔහු හිඳගත් පසු ගෙතුළට ගිය මම තැඹිලි ගෙඩියක් කපා වීදුරුවකට දැමීමෙමි. සිහිනයෙන් මෙන් මම ඔහු අසලට ගියෙමි. ඔහු නිහතමානීව එය පිළිගත්තේය.

“අප්පච්චිගෙ අත මොනවා වෙලාද..?”

ඔහු මදෙස බලා විමසිමි.

“ගල් වෙඩිල්ලක් වැදිලා කැපුවා මහත්තයො.. මගේ කරුමෙ.. නැත්නම් මේ ළමයව මං හම්බ කරන්න යවන්නෙ නෑ.. විශ්ව විද්‍යාලයෙන් යන්න පුළුවන්කම තියෙද්දිත් මම නිසා දුක් විදනවා..”

ඔහු මදෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි. මම බිම බලා ගතිමි.

මා සියල්ල සිදු කළේ බලාපොරොත්තුවකින් නොව අරමුණක් ඇතිවය. මගේ ලොව අරමුණ වී නම් මේ අසරණ ජීවිත ජීවත් කරවීමය.

“අරුන්දිකා කැමපස් යන්න පාස්ද?”

ඔහු විමසන්නට ඇත්තේ පුද්ගලයාට පත්වීමෙනි. මදෙස බලා ඇසූ පැනයට පිළිතුරු සැපයූයේ අප්පච්චිය.

“ඔව් මහත්තයා..”

මම හැමවිටම අප්පච්චි හා නංගිලා දෙදෙනා ගැන සිතිය යුතුව ඇත. එය මගේ යුතුකමය.

“මට මේ රස්සාව හොඳයි..”

මා එලෙස පැවසුවේ අප්පච්චිටද , කාංචන මුදන්තායකටදැයි මම නොදනිමි. මොහොතකින් ඔහු පුටුවෙන් නැගී සිටියේය.

“මම එහෙනම් ගිහින් එන්නම්..”

ඔහු අප්පච්චි දෙස බලමින් පැවසීය. අප්පච්චි වැල් ඇඳෙන් නැගිටිවේය.

“මහත්තයාට වැඩි වැඩියෙන් ලැබෙන්න ඕන මේ කළ උදව්ව.”

ඔහු නිහඬවම සිනාසුණේය.

“මම යනවා අරුන්දිකා..”

මම හිස වැනිමි. මම ඔහු පසුපස කඩුල්ල දක්වා ගියෙමි. කඩුල්ල දක්වා නිහඬව ගිය ඔහු පසුපස හැරී මදෙස බැලීය.

“මං යනවා..”

කාරයට නැගුණු ඔහු මදෙස වරක් බලා යන්නට ගියේය. රිය ගුරුපාර දිගේ නොපෙනී යනතෙක් මම බලා සිටියෙමි.

“හරි හොඳ මහත්තයා නේද පුත්තේ?”

මා ගෙට ඇතුළුවනවාත් සමඟම අප්පච්චි පැවසුවේය.

“හේම....”

“පුතා කිව්වෙ නැද්ද විශ්ව විද්‍යාලයෙ යන්න පාස් බව්..”

“නෑ අප්පව්වි.. කලින් මහත්තයා නෙමෙයි ඒ..”

සුසුමක් හෙලූ ඔහු වැල් ඇදේ දිගාවිය.

ජීවිතය පිළිබඳ කුදුමහත් බලාපොරොත්තු මසිත නොවීය. ජරා.ර්ථනා ජීවිතයෙන් පලා යද්දී පරාජය සතුටු සිතින් බාරගත යුතුව තිබුණි. මම සියල්ල අපේක්ෂාවෙන් වින්දෙමි. මගේ ලොව හෙටක් තිබුණේ නම් ඒ අප්පව්ව් හා නංගිලා නිසාවෙන්ය. මගේ ලොව සරල විය. සැහැල්ලුවෙන් ගලා යතැයි සිතූජීවිතය සංකීර්ණ විය.

අසුරණ ලද පෙට්ටි වල මම ලේබල් අලවමින් උන්නෙමි. මහේෂ් වනිගසූරිය පැමිණියෙන් මගේ කාර්යය මොහොතකට නතර කරන්නට සිදුවිය. අලවන්න හැදූ ලේබලය අතැතිව මම ඔහු දෙස බැලුවෙමි.

“අරුන්දිකා, මිස්ටර් මුදන්තායක කතා කරනවා..”

මා ඔහු දෙස බැලුවේ විමකියෙනි. ඔහු දැසේද ජරමශ්නාර්ථයක් විය.

“බලලා එන්න අරුන්දිකා..”

මහේෂ් වනිගසූරිය එලසෙ පවසන තුරු මා සිටියේ තෝරා බේරාගත නොහැකි වූ සිතිවිලි අතරය. මම අතරැදි ලේබලය පසෙකින් තැබුවෙමි.

මා දොර විවර කළේ සැලෙන සිතීනි. ඔහු හිස ඔසවා මදෙස බලා නැවත ඔහුගේ කාර්යයේ නිරත විය. දෙපා ගැහෙන්නට විය. ඔහුගේ මේසය අසල වූ පුටුව තදින් අල්වා ගත් මම ඔහු දෙස බලා සිටියේය.

“අරුන්දිකා..”

ඔහු බොහෝ නොසන්සුන්ය..

“හැමදාම මැෂිමෙ වැඩ කරනවද?”

මා බලාපොරොත්තු වූයේ රැකියාවක්ය. එය මට ලැබුණි. ලද රැකියාවේ වරදක් මම නොදුටුවෙමි.

“මට මෙහෙම හොඳයි..”

මා පැවසුවේ සත්‍යයකි. බලාපොරොත්තු කන්දක ජීවත් වනවාට වඩා ලද දෙයින් සතුටු වීම මැනවැයි මට සිතූණි.

“ඒ උනාට මට හොඳක් වෙන එකක් නෑ..”

ඔහු කතා කළේ වේගයෙනි.

“මෙව්වර ඉගෙන ගත්ත ළමයෙක් මං ළඟ මැෂිමක වැඩ කරනකොට මං හම්බකරන දේවල් වලින් වැඩක් වෙන එකක් නෑ..”

මම නිසොල්මන්ව සිටියෙමි. කීමට දෙයක් මවෙන නොවීය. ඔහු මා මුව ගොලු කර ඇත. ඔහුගේ වදන් මසිත විශ්මයෙන් පුරවාලීමට සමත්විය. නමුදු දෙන දේ සතුවත් භාරගනු හැර ඊට වැඩි යමක් ඉල්ලා පුරුද්දක් මට නොවීය. පුංචි දවස මම අප්පව්වී ගෙනත් දුන් දෙයට දෝත පෑවෙමි. මම කිසිදින අප්පව්වී ගෙනත් දුන් දේට වැඩි යමක් ඉල්ලා කරදර නොකළෙමි.

“හෙට උදේ වැඩට එන්න කළින් මිස්ටර් දිසානායක හම්බවෙන්න ඕන.. තේරුණාද..?”

එය අණකිරීමකි. මම හිස වැනිමි. මේ කිසිවක් මට නොතේරේ. ඒ අණට කීකරු වීම හැර ඇසීමට හෝ කීමට යමක් මට නොවීය.

තෝරා බේරාගත නොහැකි වූ සිතුවිලි වල මා පටලැවෙන්නට විය. මසිතට බරක්වූ සියලු දේ ගිනිකාට කියා මම සිත සැහැල්ලු කර ගතිමි. ඇයත් නොමැති වීනම් තනිකමින් බොහෝ සේ පීඩා විඳින්නට තිබුණි. ජීවිතය තුළ කුමක් හෝ සිදුවෙමින් පවතින බව මට දැනුණි. නමුදු ඒ

වෙනස් වීමට මම බිය වීමි. මට උරුම ලොව දුටු මා ඉන් එහා ලොවක් දැකීමට අකමැති වීමි.

ජීවිතයේ දුක්ගිනි අකුරු කළ මා සතුටක් දුටු මොහොතේ ඉන් සොම්නස් නොවීමි. සැහැල්ලු නොවී බියට පත්වූයේ මන්දැයි නොවැටහුණි.

පහුවදා වැඩට පැමිණි පසුවද මසිත බරව තිබුණි. කාර්යාලයේ වැඩ පටන් ගත්තේ උදේ අටයි තිහටය. වේලාව එනතුරු කාර්යාලය තුළ වූ පුටුවකට වී සුසුම් හෙලන්නට මට සිදුවිය. දිසානායක මහතා මෙහි ගණකාධිකාරී වරයාය. ඔහු පැමිණි පසු මා ඔහු අසලට ලං වූයේ කුතුහලයෙනි. මැදිවියේ උන් ඔහු මා අසලටයත්ම මුවපුරා සිනාසුණේය.

“ආ.. අරුන්දිකා.. මට මිස්ටර් දිසානායක ඔයා ගැන කිව්වා. අපරාධෙ ඔය ළමයා ඉගෙන ගෙනත් භැක්ටරියෙ වැඩ කළේ.. හොඳයි.. අද ඉඳලා මගේ වැඩ වලින් භාගයක් ඔයාට බාරයි. මම කරන්න ඕන දේවල් කියලා දෙන්නම්. ඔයාට තියෙන්නෙ හොඳට වැඩ ටික කරගෙන යන්න.”

මම විපිලිසර වීමි. රෙදි කැබලි වලට ඉදිකටුවට අත හුරු කරගෙන සිටි මගේ සුරතට පෑන හිමිවිය. සුළු සේවිකාවක් වූ මා කාර්යාලයේ සේවිකාවක් වීමට එතරම් කාලයක් නොගියේය. කාංචන මුදන්නායකගේ කාරුණික බව මසිත විශ්මයෙන් පුරවාලිය. මට හිටිවනම සිදුවූ මේ විපර්යාසය අනෙක් ළමුන්ට පුදුමයක් වනු ඇත. මසිත වූ නොසන්සුන්කමෙන් ගැලවීමට නිදහසක් ලද පසු දිසානායක මහතා අසලට වීමි.

“මිස්ටර් දිසානායක..”

වචන පෙළ ගැසීමට මට උත්සාහ කරන්නට සිදුවිය.

“මොකද අරුන්දිකා ජ්‍රාග්‍රන්තයක්ද?..”

“නෑ.. මේ අනික් ළමයි බලනවා ඇති මට හිටි හැටියො මොකද උනේ කියලා..”

“මේ.. මේකද ඔය ජරයශ්‍යෙනි.ඇස් දෙක ලොකු කරන් එනකොට මම බය උනා.. ඔයා නම් පුදුම ළමයෙක් දරුවො. ඔයා පුංචි දෙයක් ගැන හිතන දුර.. එවා හැමදේම හරි.. ඔයා ඔයාගෙ වැඩ ටික කරගෙන යන්නකො..”

ඔහු සිතන තරම් මසිත සැහැල්ලු නොවීය. එය සුළුකොට තැකිය හැකි දෙයක්යැයි මම නොදනිමි. එකවර සිදුවූන මේ සිදුවීම නිසා අනෙක් ළමයි විමසිලිමත් වනු ඇත. ගිනිකාට නම් මා පිළිබඳ ජරඅශ්‍යයක් නොවේ. මා ඕනවටත් වඩා අනවශ්‍යග දේවල් සිතන්නේදැයි මට සිතූණි.

හිටිවනම සිදුවූ සිදුවීම අප්පච්චි හා නංගිලා දෙදෙනාට දරාගත නොහැකි තරම් සතුටක් විය. අප්පච්චි කාංචන මුදන්නායකගේ ගුණ වැයුචේය. නොදුටු මගේ ආයතන ජරපධානියාට ලොකු නංගී ගෞරව කළේය. අපේ මුහුණු වල සතුටු දුටු නිසා චුට්ටි සිනාසුනාය. මසිත සතුටක් නොවුණාම නොවේ. සතුට සිතට බරක් විය. රාත්රිටියේ ඉරුණු ගවුමක් මසමින් සිටි මා අසලට ලොකු නංගී ලංවිය. චුට්ටි මේ වන විට හොඳටම නින්දේය. ඇය වේලාසනින්ම නින්දට යයි. අප්පච්චි නිදන්නේ ඉස්තෝප්පුවේ වැල් ඇදේය. එය ඔහුගේ පුරුද්ද විය. ලොකු නංගී මා පසෙකින් හිඳගත්තාය.

“අක්කේ..”

“හ්ම..”

මම හිස ඔසවා ඇය දෙස බැලුවෙමි.

“ඔයාට දැන් ඔය පරණ ගවුම් ඇඳන් යන්න බැහැනේ.. ගවුමක් දෙකක් මහගන්න.. ඔයා දාන්නෙ පටි කැඩුණු සෙරෙප්පු මහලා , ඔහොම යනකොට අනික් අය හිනාවෙයි..”

“අපි අපිට පුළුවන් විදියටනේ නංගි හැමදේම කරන්න ඕන”.

“එහෙම කියලා බැහැනේ.. අපි කැටේ කඩමු.”

“ඕන නෑ ලොකු නංගි.. මං ළඟ ඉතුරු කරපු සල්ලි ටිකක් ඇති.. පස්සෙ බලමු..”

“පස්සෙ නමෙයි.. ටවුමෙන් හෙට ඔයාට ඕන දේවල් අරන් එන්න”.

තත්වයෙන් උසස් වූ මට බාහිරින්ද උසස් වීමට සිදුවේ. නමුදු මා එදා අරුන්දිකා මුතුබණ්ඩාරම විය. කිසිවෙකු මා ගැන කෙසේ කතා කළද මා දෙස කෙසේ බැලුවද මා සිටියේ පෙර මෙන්මය. නතිකරලට ගෙතු කොණ්ඩය එදා මෙන්ම පිට මැද්දට දමා පටියෙන් ගැට ගැසුවෙමි. එදා සේම මා ගත සැරසුවේ චිත්ත ගවුමය. ලොකු ළමයෙකු වූදා අප්පච්චි කනට දැමූ පුංචි තෝඩු දෙක දෙකන් සැරසීය. අත කර සැරසීමට මුතු මාල මට නොවීය. ලොකු නංගි සිතන්නේ මා දැන් පෙරට වඩා හොඳින් ඇඳ පැළඳ යා යුතු බවය. එය එසේ විය යුතුද යන්න මට කල්පනා නොවීය. මම පෙර මෙන්ම රැකියාවට ගියෙමි.

සවස වැඩ අවසන්ව මාත් ගිනිකාත් බස්නැවතුම දක්වා පැමිණියේ එකටය. ඇගේත් මගේත් මිතුදම කිසිවිටක වෙනස් නොවීය. මා පෙර සේම ඇයට සමීප වීමි. සිතේ තෙරපෙන දහසක් සිතුවිලි මා ඇය සමඟ පවසා සිත සැහැල්ලුකොට ගනිමි. පෙර මෙන්ම ඇය මට ඔවදන් දුන්නාය. ඇය සවස වැඩ අවසන්ව එනතෙක් ගේට්ටුව අසලට වී මම බලා උන්නාය.

“අරුන්දිකා මිස් මම පරක්කු උනාද..?”

ඇ මට සමීපවන්නේ විහිළුවකින් මුව සරසාගෙනය.

“මේ.. ඕවා කියන්න ආවොත් තරහා වෙනවා”.

මා ඇයට තරවටු බැලුම් හෙලිමි. අනතුරුව අප දෙදෙනාම සිනාසුණෙමු.

“ඉතින් කොහොමද..?”

අවසන්ව යන සිනහව අඟ ඇ විමසුවාය.

“විශේෂත්වයක් නෑ ගීති..”

“දැන් ඉතින් කල්පනා කර කර හුල්ලන්න ඕන නැහැනේ.. හොඳ රස්සාවක් තියෙනවනේ.. හොඳ පඩියක් ලැබෙයි. ගෙදර ජරරශ්‍යන් ටික ටික විසඳගන්න පුළුවන්නේ..”

“ඒක නම් ඇත්ත ගීති..”

“කොහොම උනත් කාංචන සර් හොඳ කෙනෙක්..”

ඇ මදෙස බලමින් පැවසීය. ඔහු නොසිටින්නට මේ කිසිවක් මෙසේ සිදු නොවන්නට ඇත. ඔහු පිළිබඳව මසිත ඇත්තේ අප්රිමාණ ගෞරවයකි. ඔහු මගේ ජීවිතයට පමණක් නොව අප්පච්චිගේ හා නංගිලාගේ ජීවිතද නව මාවතකට යොමු කළේය.

“ඒ ගමන කල්පනා කරනවා..”

මම ඇය දෙස බැලුවේ සිනහවෙනි.

“කොහොම උනත් උඹ පරිස්සමින් ඉදපත් අරුණි. සමහරු උඹට ඊර්ෂ්‍යායා ක’රයි.

ඉන් මම කැළඹී ගියෙමි.

“ඇයි ගීති එහෙම කිව්වෙ..?”

“නෑ.. ඉතිං සමහරු කතාවෙන ඒවා දැනගන්න ලැබෙනවා..”

“මොනවද මං ගැන කතා වෙන්නේ..?”

“ඔය ඉතිං.. කලබල වෙනවනේ.. අපේ ළමයි නෙමෙයි.. ඔබ්ස් එකේ අය.. උඹ උඹේ වැඩ කරගෙන පලයන්.. කාටවත් බය වෙන්න ඕන නැහැනේ..”

ගීතිකා පැවසූ දේ වලින් මසිත නොසන්සුන් වන්නට විය. ජීවිතය සැහැල්ලුවේ යැයි සිතූතැන කැළඹීම් ඇතිවිය.

මා කිසිවෙකුට හෝ වරදක් නොකළද මට නපුරුකම් කරන්නන් විය. කාර්යාලයේ සියලුදෙනා සමගම මම සුභදව කතාබහ කළෙමි. ඉන් හා සමීපකමකට මම නොගියෙමි. මගේ පාඩුවේ වැඩ කරන මා පිළිබඳව ඔවුන් කුමක් කියයිද යන්න මසිත ඇතිවූයේ ගැටලුවකි. සැහැල්ලුවෙන් සිටිය යුතුයැයි සිතුවද එසේ සිටීමට මට ඉඩක් නොවීය. අසරණ මා රිදවීමෙන් ඔවුන් කුමක් බලාපොරොත්තු වේදැයි මම නොදනිමි.

කාර්යාලයේ මාත් සමග සිටියේ කාන්තාවන් තිදෙනෙකි. අනෙක් දෙදෙනා ඔවුනොවුනට සමීප වූ අතර බොහෝ විට මට තනිවන්නට සිදුවිය. එයින් පීඩා නොවිත්දද මා නොමැති තැන ඔවුන් මා ගැන කතා කරන්නේද යන සිතුවිල්ල මසිත ඇතිවිය. දහවල් කෑම වේලාවේදී මා බොහෝ විට කෑම ගත්තේ දිසානායක මහතා සමගය. ඔහු පියෙකු මෙන් මට සමීප විය. ඔහුට මා වැනිම දුවෙකු හා පුතෙකු සිටියි. ඔහු බොහෝ විට ඔහුගේ පවුලේ තොරතුරු මා සමඟ කතා කරයි. ඔහු මට ජීවිතයට ඔවදන් දෙන්නේය. මම ඒ ඔවදන් වලට ගෞරව කළෙමි.

කාංචන මුදන්නායක ආක්ටරියට නොපැමිණි දවසක මිසිස් විජේමාන්න හා ඇයගේ දියණිය එහි පැමිණියහ. හැරිස් විජේමාන්නගේ බිරිඳගේ ගාම්භීර පෙනුමක් විය. ඇයගේ ගමන් විලාසයද කතාබහද කුල කාන්තාවකගේ සිරි ඉසිලිය. ඇය කාර්යාලයේ කා සමගත් සුභදව කතාබහ කරයි. ඒ අතර තුර ඇ මා දුටුවාය. ඇය මිසිස් පෙරේරා ගෙන් මා ගැන විමසීය. ඔවුන් මට සමීපවත්ම මම හිඳගෙන සිටි අසුනෙන් නැගීසිටියෙමි.

“මොකක්ද මේ ළමයගෙ නම..?”

“අරුන්දිකා..”

මම වරක් අසළ සිටි යුවතිය දෙස බලා සිණාසුනෙමි. ඇ ඉවත බලා ගත්තාය. මා සිනාසුණේ ඔවුනට ගෞරව කිරීමක් ලෙසය. එය

වැද්දක්දැයි මට සිතුවේ ඇය ඉවත බලාගත් ආකාරයටය. ඔවුන් මා අසළින් ඇත් වූ පසු මම හිඳගතිමි. පෙරේරා මිස් ළඟට ගිය ඔවුන් තවත් මොනවදෝ මදෙස බලමින් කතාබහ කරනු මම දුටුවෙමි. ඇය මා ගැන කුමක් පවසන්නේදැයි මම සිතුවෙමි.

“කාංචන සර් මැරි කරන්න ඉන්න ගර්ල් ඒ.”

මිසිස් පෙරේරා මා අසළින් යන ගමන් එලෙස පැවසීය. ඇ මා අසළට ලංව එය පැවසුවේ ඇයිදැයි මම නොසිතුවෙමි.

හදිසියේම දිසානායක මහතා අසනීප විය. ඔහු නොමැති වීමෙන් සියලු වැඩකටයුතු කිරීමට සිදු වූයේ මටය. මා කල්පනාවෙන් කළයුතු දේ බොහෝ විය. ඒ සියල්ල නිවැරදිව කිරීමට මම උත්සාහ කළෙමි. අසනීප වූ දිසානායක මහතා බැලීමට යාමට මට අවශ්‍යව විය. ඉරිදා නිවාඩු දිනයක් වූ නිසා ඔහු බැලීමට යාමට සිතුවෙමි. පෙරදිනක ඔහු කිව මාර්ගයේ ඔහුගේ නිවසට යාමට මට එතරම් අපහසුවක් නොවීය. උදෑසන දහයට පමණ මම දිසානායක මහතාගේ සමගියට ලඟාවුණෙමි. මා දුටු දිසානායක මහතාගේ බිරිඳ විමසිලි දැසින් මදෙස බලා සිටියාය.

“මම මිස්ටර් දිසානායක වැඩ කරන තැන වැඩ කරන්නෙ.. නම අරුන්දිකා..”

ඉන්පසුව ඇගේ මුවගේ සිනාවක් පැතිරිණි.

“ආ.. ඔයාද අරුන්දිකා.. මහත්තයා ඔයා ගැන නිතරම කියනවා.. එන්න ඇතුළට..”

ඇය පසුපස ඇගේ දූවත් පුතාත් විය. ඔවුන් මා සුභද්‍රාව පිළිගත්හ. ඔවුනන්ගේ කරුණාව මිසිතට සතුටක් එක් කළේය.

“ඉඳගන්න අරුන්දිකා..”

මම හිඳගතිමි. දිසානායක මහතාගේ දූව ඇතුළුගෙට වැදුනාය. ඇ යළි ආවේ දිසානායක මහතා සමගිනි.

“අනේ අරුන්දිකා.. ඇයි කරදර උනේ.?”

ඔහු පුටුවකට බරවිය. ඔහුගේ මුහුණ ඇදීගොස් තිබුණි.

“මොකද උනේ මිස්ටර් දිසානායක.?”

“මට මේ ලෙඩේ කාලෙකට හැදෙනවා දරුවො.. පපුවේ හතිය.”

ඔහු සිනාසෙන්නට උත්සාහ කළේය.

“ඉන්න මම බොන්න මොකුත් අරන් එන්නම්..”

දිසානායක මහතාගේ බිරිඳ අප අසලින් ඇත් විය.

“මේ ඉන්නෙ මගේ දුව නාලිකා.. මම ඔයාට කියලා තියෙනවනේ.. මේ පුතා රන්දීප.. තාම ඉස්කෝලෙ යනවා.. මම නාලිකාට ඔයා ගැන කියලා තියෙනවා..”

නාලිකා මට සමීපව සිනාසුණාය. ඔවුන්ගේ සුභද බවට මම ගෞරව කළෙමි. මගේ පැමිණීම ඔවුන් සියලුදෙනාගේම සතුටක් විය. අප කතාබහ කරන අතරතුර නිවස ඉදිරිපස වාහනයක් නවත්වන හඬ ඇසුණි. දිසානායක මහතාගේ පුතා ඉදිරියට ගිය අතර නිවසට පැමිණි අමුත්තා දොරින් එබුණේය. කාංචන මුදන්තායකගේ රුව දැකීමෙන් මසිත මදක් සසලවිය.

“එන්න සර්..”

දිසානායක මහතා අසුනින් නැගිට ඔහු අසලට ගියේය. මාද හිඳගෙන සිටි අසුනින් නැගී සිටියෙමි. ඔහු සිනාසෙමින් අප දෙස බැලීය.

“අරුන්දිකත් ඇවිත් ඉන්නෙ..”

මම සිනාසෙන්නට උත්සාහ කළෙමි.

“දැන් කොහොමද මිස්ටර් දිසානායක.?”

“ටිකක් හොඳයි සර්.. ලබන සතියේ ඉඳලා වැඩට එන්න පුළුවන් වෙයි..”

“කලබල වෙන්න එපා.. සතීප වෙනකම් වැඩ කරන්න.. ගෝලයා වැඩ ටික කරගෙන යයිනේ..”

ඔහු මදෙසත් දිසානායක මහතා දෙසත් බලමින් සිනාසුණේය. සිනාසීමට මට අමතක කරන්නේ ඔහු කෙරෙන් එකවර නැගෙන සැහැල්ලු බවය. ඔහු සිනාසුනේ කලාතුරකිනි. ඔහුගේ මුහුණ දුටුවිට සිනාවක් නොහඳුනන පුද්ගලයෙකුගේ මෙන් පෙනේ. ඔහු සිනාසෙන්නේ මනෙතු බියට පත් කරවමිනි. ඔහුත් කතාබහ කරන අතරතුර මම නාලිකාත් සමග සමීප විමු. ඇය මා පිළිබඳව සියලු තතු දිසානායක මහතාගෙන් දැනගෙන ඇත. ඇය මට ලොංගතු විය. දහවල් වන විට කාංචන මුදන්නායක පිටත්ව යාමට සැරසුණේය.

“අරුන්දිකා දැන්ම යනවද..?”

ඔහු මදෙසත්, දිසානායක මහතා දෙසත් බලමින් විමසීය. මා පත්වූයේ අසිරුතාවයකටය.

“අරුන්දිකාට සර් එක්කම පාරට යන්න තිබුණා.. නැත්නම් මේ ටික පයින් යන්න වෙනවනේ..”

මා සිටියේ කිසිවක් සිතා ගැනීමට නොහැකිවක් සේය. ඔවුන් තීරණය කළේය. ඔවුන්ගේ තීරණයට එකඟවීමට මට සිදුවිය. මා ක්‍රී යාකළේ රුකඩයක් පරිද්දෙනි. සැමගෙන් සමුගත් මම කාංචන මුදන්නායකගේ රියට නැගුණෙමි. කාංචන මුදන්නායක මා වෙනුවෙන් විවර කළේ කාරයේ ඉදිරිපස දොරයි. නොසන්සුන් සිතින් මම අසුනේ හිඳගතිමි. ඔහුගේ නිහඬ පිළිවෙත මා දවාලීමට සමත්විය. රියදුරු අසුනේ හිඳගත් ඔහු නිහඬවම කාරය පාරට ගත්තේය. මා සිටියේ ඉදිරිපස බලාගෙනමය. ඔහු රිය පැදවූයේ මද වේගයෙනි. මගදෙපස තිබූ දැ පිළිබඳව මතකයක් මවෙත නොවීය. අනේ ඔහු නාවා නම් යැයි මසිත කීවේය. එසේනම් සන්සුන්ව මේ මග යන්නට මට සිතූණි.

“කාංචන මුදන්තායක මැරි කරන්න ඉන්නෙ ඒ ගර්ල්.”

මට මිසිස් පෙරේරාගේ හඬ එකවර මතකයට නැගුණි. මසිත දැවුණි. මා කරන්නේ වරදක් යන සිතුවිල්ල සිත රිදවන්නට විය. නමුදු මම මෙය කලෙන් පැමිණි ගමනක් නොවූනිසා ඒ සිතුවිලි සිතින් බැහැර කළෙමි. මද දුරක් ගිය පසු කාරයේ ගමන් මග වෙනස්වීම නිසා මම ඔහු දෙස බැලුවා නොව ඉබේටම බැලුණි. ඔහු බොහෝ නිසල විය.

නුඹ දැහැන් ගතය. මෙතරම් සන්සුන් බවක් මෙතරම් නිසල බවක් මින් පෙර මම නොදුටුවෙමි. නුඹේ නෙතු බැල්ම මා බිය නොකළේ නම් , අප අතර මීට වඩා සමීප බවක් ඇතිව තිබුණා නම් මට කැගසා අසන්නට තිබුණි. නුඹේ දැහැන් බිඳ නුඹව කෝප කරන්නට තිබුණි. අනේ මා අසරණය. නුඹ මා මේ තරම් අසරණ කළේ මන්දැයි මසිත විමසයි.

ඉදිරිපස බලාගෙන කාරය පදවන කාංචන මුදන්තායකගේ නිසල වත දෙස මා බැලුවේ ඔහුව වටහා ගැනීමටය. එහි කිසියම්ම හැඟීමක් නොවීය. මගේ වෙනස දුටුවාක් මෙන් ඔහු එක්වර මදෙස බැලීය. මම බිම බලා ගතිමි. ඔහුගේ නිහඬ පිළිවෙත මා නොසන්සුන් කර ඇත. කිසිවක් අසන්නට හෝ කියන්නට තරම් ශක්තියක් මවෙත නොවීය. ජනාකීර්ණ මගින් මිදුණු කාරය කඳුකර මහක් ඔස්සේ දිව ගියේය. ඔහු කාරය නතර කළේ නිසංසල බිමක පිහිටා තිබුණ පුංචි අවන්හලක් අසලය. අප අතර තවත් තත්පර කිහිපයක නිහඬතාවයක් තබමින් ඔහු කතා කළේය.

“අරුන්දිකා හරි තිබෙයි.. මොනව හරි බිලා යමු.”

ඔහුගේ කතා විලාසය සැහැල්ලුය. මසිත ගිණිගෙන තිබුණි. ඔහු මාව මෙතරම් අපහසුතාවයක පත්කරන්නේ මන්දැයි මට නොවැටහුණි. ඔහු සැහැල්ලුවෙන් සිතන දේ මට මහමෙර තරම් විය. ඔහු දොරහැර බිමට බැස්සේය. මම හිටිවනම සිටියෙමි. කාරයේ ඉදිරිපසින් මා සමීපයට ආ ඔහු දොර හැරියේය.

“එන්න..”

කිසිවක් සිතා ගැනීමටවත් මට නොහැකි විය. මා ඔහු පසුපස ඇදුනේ කිසියම්ම හැඟීමකින් තොරවය. අවන්හල තුළට ගිය මා අවට බැලූවේ විමසිල්ලෙනි. මා අහඳුනන කිසිවකු හෝ නොසිටියද ජීවිතයේ පළමු වරට පැමිණි මේ ගමන මසිතට බියක් එක් කළේය. ඔහුට කීකරු වන්නට තරම් මසිත අසරණ වන්නේ මන්දැයි මට නොවැටහුණි. මා ඇවිද ගියේ සිහිනයෙන් මෙනි. මේ සියල්ලම සිහිනයක් වන්නේනම් මැනවැයි මට සිතූණි. අවන්හලේ මිනිසුන්ගෙන් ඇත්වුණු තැනක් බලා ගිය ඔහු හිඳගත්තේය. මමද අසළින් හිඳගතිමි. මේ කිසිවක් තෝරා බේරා ගත නොහැකි වූ මම විපිලිසරව ඔහු දෙස බැලූවේය.

“අරුන්දිකා මොනවද බොන්නෙ.?”

මට අවශ්‍ය වූයේ මේ සියල්ලෙන් මිදී ඉක්මනින් ගෙදර යාමටය. අප්පච්චි හා නංගිලා දෙදෙනාම සිහිවිය. ඔවුන් මා ගැන කුමක් සිතාවිදැයි මම බියවිමි. නලලත දහදිය බිඳ දැතින් පිසගත් ඔහු දෙස බැලූවේ පැටලුණු සිතිණි. මොහොතකින් අප අසළට අවන්හලේ සේවකයෙකු ළංවිය. අතරැදි මෙනුපත දෙස නෙත් යොමා සිටි කාංචන මුදන්නායක වේටර්වරයා වෙත හැරුණේය.

“ආලුඩා දෙකක්...”

මම අවන්හලේ සිටි මිනිසුන් දෙස බැලූවෙමි. ඔවුන් සැහැල්ලුවෙන් සිතාසෙමින්, කතාබහ කරමින් සිටියහ. කිසිම දින මසිත සැහැල්ලුවක් ඇති නොවේයැයි මට සිතූණි. සරලව ගලාගිය මගේ ජීවිතය කාංචන මුදන්නායක විසින් වෙනස් නොකරන්නට මමද සැහැල්ලුවෙන් හුස්ම ගැනීමට හැකිවනු ඇත. ඔහු මසිත නොහඳුනන්නේය. ඔහුගේ ක්‍රී යා පිළිවෙත මා වෙනසකට පත් කර ඇත.

“අප්පච්චිට බෙහෙත් ගන්නවද අරුන්දිකා.?”

ඔහුගේ දයාබරත්වය මට ඉහිලුම් නොදෙන්නට විය.

“ඔව් සර්..”

“නංගිලට කොහොමද.?”

“හොඳින් ඉන්නවා..”

මසිත බිය , නොසන්සුන්කම පලායාමට ඔහුගේ මේ දබායරත්වය හේතුවිය. සේවකයා විසින් ගෙනෙන ලද භද්‍රා දෙක මේසය මත තැබීය.

“බොන්න..”

ස්ථරෝන එක මුවට ලංකමුම ඉන් උගුරක් බිවෙමි. භද්‍රා විදුරුවේ සිසිලස මසිත නිවන්නට සමත්විය. භද්‍රා බි අවසන්ව අප දෙදෙනා යළිත් කාරයට නැගුනෙමු. ඔහු රිය පැදවුයේ කල්පනා කරමින්ය. ඔහු මෙතරම් සිතන්නේ මොනවාදැයි යන්න මසිතට ගැටළුවක් විය. අප අතර තිබුණ නිහඬතාවය ගමට එනතුරුද තිබුණි. රිය ගුරු පාරට හැරවූ ඔහු මදෙස බැලුවේය.

“මම ගියොත් අප්පච්චි බයවෙයිද.?”

මසිත හඳුනාගත් කලෙක මෙන් ඔහු විමසීය. ඔහුගේ මුවග සිනාවක් විය. මා නිහඬව සිටියේ පැවසීමට කිසිවක් සිතාගත නොහැකිවය. යළි රිය පණ ගැන්වූ ඔහු මද දුරක් ගොස් රිය නතර කළේය. මම නිහඬවම රියෙන් බැස්සෙමි. ඔහු මදෙස බලා හිඳි. මසිත නොසන්සුන් කරන ඒ බැල්මෙන් ම බලා හිඳි.

“මම යන්නම් සර්..”

ඔහු නිසලය. මම ඔහුගෙන් සමුගෙන ගුරුපාරේ ඉදිරියට ගියෙමි. මද දුරක් එනතෙක්ම ඔහු ඒ ඉරියව්වෙන්ම හිඳින්නට ඇතැයි මට සිතූණේ රිය එලෙසම තිබුණු හෙයිනි. කඩුල්ල දක්වා පැමිණි මා පසුපස බලනවිට කාරය ආපසු හැරවිණි. ගුරුපාර දිගේ ඇතට යන රිය දෙස මම බලා සිටියේ හැඟීමකින් තොරවය.

සිහිනයෙන් සිදුවන සියල්ලක් සේ මම යටගියාව සිහි කළෙමි.

තේරුම්ගත හැකි හෝ සිතා අවසන් කළ හැකි කිසිවක් මට නොපෙනේ. මේ නිහඬ පිළිවෙත මා නොසන්සුන් කළේය. ඔහු මා

පිළිබඳව කෙලෙස සිතන්නේදැයි මම නොදනිමි. ඔහු කෙරෙන් මේ වන විට කිසිදු අවිශ්වාසයක් මට නොපෙනුනේය. ඔහු බොහෝ සන්සුන්විය. මා නොසන්සුන් කළේද ඒ සන්සුන්කමය. ඔහු තේරුම් ගැනීමට කෙතරම් උත්සාහ කළද සිදුවූයේ මසිත විඩාපත්වීම පමණි. මට නර්මදා සිහිවිය. ඔහුගේ බිරිඳ විමට සිටින නර්මදා කෙබඳු තැනැත්තියක්දැයි මම නොදනිමි. ඇය ඔහුට ආදරය කරනු ඇත. ඔහුද එසේම වන්නට ඇත. කාංචන මුදන්නායක සියල්ලක් කළේ උදව්වක් ලෙසය. අසරණ අපේ ජීවිත දැක ඔහු අපට උදව් කරන්නට ඇත. මා ඒ පිළිබඳව තවදුරටත් සිතට වද දීම නිෂ්ඵල ක්‍රියාවකි. ඔහු තේරුම් ගැනීමෙන් මා බලාපොරොත්තු වන දෙයක් නැත. එසේනම් මම තව තවත් පෙළෙන්නේ මන්දැයි මසිතින්ම විමසිමි. මසිත ඇත්තේ සිතිවිල්ලක් පමණි. මා ඊට නොසන්සුන් විය යුතු නැත. ඔහු ගැනත් නර්මදා ගැනත් සිතා මම සන්සුන් උනෙමි. මා ඔහුගේ රථයේ පැමිණි බව දන්නේ ඔහුත් , මාත්, දිසානායක මහතාත් පමණි. දිසානායක මහතා මා ගැන වැරදි ආකාරයෙන් නොසිතන බව මට විශ්වාසය.

මම සුපුරුදු ලෙස රැකියාවට ගියෙමි. සියල්ල සන්සුන්ය. එය සිතට සැනසීමක් විය. සියලු දේ අමතක කර දමා මම වැඩකටයුතු වල යෙදුණෙමි. දහවල් කෑම ගැනීමට මම ලන්ච් රූම් එක වෙත ගියෙමි. මා අහර ගනිමින් සිටියේ ජනෙල් අතරින් පෙනෙනා ඇත නගරය දෙස බලාගෙනය. පැහැදිලිව හඳුනාගත හැකි කිසිවක් දෙනෙත හසුනොවීය. අපහැදිලි දේ තෝරා බේරා ගැනීමට යාමෙන් සිදුවූයේ මසිත විඩාවට පත්වීම පමණි. කල්පනාව මසිත බොහෝ දුරට යාමට සමත්වේ. මා එතරම් සිත දෙයක්ද නොමැත. නමුදු ළඟ පාතක සිදුවන දෙයක්ද නොපෙනීමට තරම් සිත බොහෝ දුර ගිය බව මට දැනුණේය.

“ඔය තරම් හයිසෙන් හුස්ම ගන්න එපා. මම ළඟට එන්න බයේ හිටියෙ මාවත් ඇදිලා යයි කියලා..”

මා පසුපසින් පැමිණි ඔහු දෙස මා බැලුවේ වික්ෂිප්ත වූ දෙනෙකිනි.

සිත තිගැස්සුණද වෙනසක් නොපෙන්වා ඉන්නට මම උත්සාහ කළෙමි. නොඑසේ නම් මගේ දුර්වලකම් ඔහුගේ ජයග්‍රහණයට

හේතුවනු ඇත. මට පැරදිය හැකි නොවේ. එසේ වුවහොත් සිදුවන්නේ මා මංමුලාවීම පමණි. ජීවිතය අවුල් කරගත නොහැකිය. ඒ මා වෙනුවෙන් නොව අන් අය වෙනුවෙන් මා ජීවත්ව සිටිය යුතු නිසාය. ඔහුගේ නොසන්සුන් දෑස් මග හරින්නට මම දැඩි උත්සාහයක යෙදුණි. නමුදු මා පසුපස ආ ඒ දෑස් මා පෙළන්නට විය. මම සිනාසෙන්නට උත්සාහ කළෙමි. ඇතුලතින් දැවුනද මහේෂ් වනිගසූරියගේ විලාසය මා මුවගට සිනාවක් එක් කළේය. මා එතරම් තදින් හුස්ම හෙලුවේදැයි මම නැවතත් සිතුවෙමි.

“ඇති යාන්තම් හිනා උනා..”

එසේ කියමින් ඔහු මා අසල වූ පුටුවකින් හිඳ ගත්තේය. මා අවට බැලුවේ විමසිල්ලෙනි. කවුරුත් හෝ පැමිණියහොත් අප දෙදෙනා දුටුවට කුමක් හෝ කතාවක් සාදනු නියතය.

“ඒ ගමන බයවෙලා.. ඇයි අරුන්දිකා..?”

මා සිනාසෙන්නට උත්සාහ කළේ මේ දෙබස ඉක්මනින් අවසන් කිරීමටය. නමුදු ඒ උත්සාහය නිරර්ථක වී මුව තුළම ගොලුවී ගියේය.

“තනියම කනවා නේ..”

ඔහු ගැන තැකීමක් නොමැතිව මම කෑම ගන්නට වීමි. ඒ ඔහු මෙතනින් ඉක්මනින් පිටවේ යැයි සිතූ නිසාය. නමුදු ඔහු ඉක්මනින් පිටව යන්නට නොආවා සේය. පෙර දිනක ඔහු මට බෙහෙවින් සමීප වන්නට උත්සාහ කළා මට මතකය. ඔහුගේ සිත නොරිදවා මම ඔහුව ජ්‍යෙෂ්ඨත්වයෙන් කළෙමි. මා සිතුවේ ඔහු පසුගිය දේ අමතක කරාවියැයි සිතාය. මා නොපෙලාවී යැයි සිතාය. සන්සුන් කරගන්නට වෙර දරන සිත නොසන්සුන් නොකරාවියැයි සිතාය.

“ඇයි මහේෂ් සර් කෑවෙ නැද්ද..?”

මම සන්සුන්ව සිටියෙමි.

“සර්... දැන් අරුන්දිකාගෙයි මගෙයි වෙනසක් නැහැනේ..”

ඔහු සිනාසුනේය.

“ඒත් මම ඉස්සර හිටපු අරුන්දිකාමයි..”

“ඒකනේ මම කැමති ඔයාට..”

අතටගත් පබත්පිඩ මුවතලට දමාගත නොහැකිව මම ඔහු දෙස බලා සිටියෙමි. මගේ වෙනස ඔහු දුටුවා වන්නට ඇත.

“ඔන්න ඉතින් බයවෙලා..”

කතාව තවත් දුර යාවියැයි මට බිය සිතූණි. ඔහුගේ වදන් හමුවේ මා අසරණ විය යුතු නැත. ඔහු ලස්සන දේ දෙඩීමේ දක්ෂයකු බව මම මේ වන විට දැන සිටියෙමි. ඔහුගේ කතාබහ වටින්නේ මා වැන්නියකට නොවේ. සුරලොවක ජීවත්වන යුවතියකටය. මා ජීවත් වන්නේ සැබෑ ලොවකය. මා පැතුවේද සැබෑ ලොව පය ගසා ජීවත් වීමටය.

බත්පතේ අඩක් තිබියදීම මම එය ගලිකර කුණු කූඩයට දැමීමේය. මහේෂ් වනිගසූරිය මේ සියල්ල දෙස බලා සිටියේ විමකියෙනි.

“ඔයා කාලා ඉවරද..?”

ඒ හඬහි පසුතැවිල්ලක් පෙනෙන්නට තිබුණද මම එය එතරම් නොතැකුවෙමි.

“ඔව්..”

“මම ඇවිල්ලා අරුන්දිකා බඩගින්න නිබ්බා..”

“නෑ සර්.. මම ඇතිවෙන්න කැවා..”

ඔහුගේ මුවේ තිබුණේ අමනාපයකි..

“ඔය සර් කැල්ල කවදද නවතින්න..?”

මට සිනහා නැගුනේ ඔහුගේ විලාසයටය. ඔහුගේ දහකාර කතාව ඔහුටම ගැලපෙන්නේ යැයි මට සිතුවේ.

“මොකක් හරි ඇහුවොත් බය වෙනවා.. ආයෙමත් හිනා වෙනවා.. ඔයා නම් මහ පුදුම ළමයෙක් තමයි..”

පුටුවෙන් නැගී සිටි ඔහු මදක් මා අසලට ලංවිය. චතුර උගුරු කිහිපයක් බී වීදුරුව පසෙකින් තබා මම යන්නට සැරසුණෙමි. ඔහුගේ ඇස් මසිත ඇත් කළේ බියකි. මට අවශ්‍යය වූයේ ඉක්මනින් මෙතනින් පිටත්වන්නටය. ඔහු දෙස නොබලාම මම ආපසු හැරුණෙමි.

“අරුන්දිකා..”

මා පසුපස බැලුවේ විශ්මයෙනි. ඔහු පියවරක් ඉදිරියට විත් මා අසල නතර විය. ඔහුගේ නෙත බැල්මෙන් මිදී මම බිම බලාගතිමි.

“අරුන්දිකා..”

ඒ හඬ ඇත ලොවකින් පාව එන්නා සේ මට ඇසුණි. මගේ දෙපා වෙව්ලන්නට විය.

“මම ඔයාට ආදරෙයි අරුන්දිකා..”

මසිත වෙව්ලා ගියේය. පියවර ඔසවන්නට දෙපා පණ නැතුවා සේ මම එලෙසම සිටියෙමි. ඔහුද එලෙසින්ම සිටි වග මට මතකය. ඔහු දෙස නොබලාම මම ආපසු හැරුණෙමි.

මා පුටුවේ හිඳගත්තේ සිහිනයෙන් මෙනි. මුහුණ පුරා ගැනුණු දහදිය ලේන්සුවෙන් පිසදැමූ මම මේසය මත තිබුණු ලිපිගොනු දෙස බලා පියවි ලොවට එන්නට උත්සාහ කළෙමි.

සියල්ලෙන්ම තැවුනේ මාය. පටලැවුනේ මාය. ඔවුන් සිටියේ සැහැල්ලු සිතින්ය. මහමෙරක් තරම් දේ හිසමත තබාගෙන මා ජීවත්විය යුතුව තිබුණි.

ජනක විසින් මිහිදන් කළ ආදරයේ සොහොන් කොත අභියස හඬා වැටුණේ මා පමණක්ම යැයි මට සිතූණි. ඔහු සැහැල්ලු සිතින් ජීවත් වන්නට ඇත. නටඹුන් වූ ආදරය මැද තනි වූ මා පෙළෙන්නේද තනිවමය. මා අස්වසන්නට ඔහු කිසිදා නාවේය. අහම්බෙන් මගතොටදී හමුවුවහොත් ඔහු ශෝක වුනු බව සැබෑමුත් ඔහු වේදනාවෙන් පෙළුනේදැයි මම නොදනිමි.

මසිත හඳුනාගත්තේ නොවූහ. නොඑසේනම් මා අකමැති බව පෙන්වූ විටද මහේෂ් වනිගසූරිය මවෙත ලංවීමට උත්සාහ නොදරනු ඇත.

හැන්දෑවේ මා කඩුල්ල පනින විට හීන් වැහි පොදක් වැටෙන්නට විය. මිදුලට ආ මට දැකගත හැකි වූයේ ඉස්තෝජ්ජුවේ අප්පවිච්ඡේ වැල් ඇදේ පසකින් හිදගෙන සිටින නැන්දාය. මාස ගණනකින් නොව මතක ඇති කාලයක ඇය අපේ රිනිවසට එන්නට ඇත්තේ අදය. අද මේ හදිස්සියේ ආවේ මන්දැයි මට සිතූණි. ඉස්තෝජ්ජුවට නැගුණු මම ඇය දෙස බලා සිනාසුණෙමි. ඇයද මා හා සිනාසුණාය.

“නැන්දා හුඟක් වෙලාද ඇවිත්.?”

“නෑ.. දැන් ටිකක් වෙලා..”

එසේ කී ඇය මගේ හිසේ සිට පාදාන්තය දක්වා බැලීය. වෙනදා චිත්ත ගවුම ඇඳ සිටි මා නව පන්තයේ ඇඳුමකින් සැරසී සිටීම ඇයට අමුත්තක් වන්නට ඇත. මා අසළ තිබූ ලී පුවුවේ හිදගත්තේ ඇ පැමිණීමට හේතුව දැන ගැනීමටය. ලොකු නංගීන් , වූටි නංගීන් උලුවස්සට හේත්තු වීබලා උන්නාය.

“ලොකු නංගී නැන්දට බොන්න මොකුත් දුන්නද?”

මගේ දෑස් දිව ගියේ ලොකු නංගී වෙතය.

“ඔව්.. මම තේ බිච්චා..”

ඇ මදෙස යළිත් බැලුවාය.

“දුව දැන් හොඳ රස්සාවක් කරනවලු නේද?”

ඇ සියල්ල දැනගන්නට ඇත්තේ අප්පච්චිගෙන්ය.

“ඔව් නැන්දෙ..”

මම එය එතරම් ගණන් ගත යුතු දෙයක් නොවේ යැයි සිතමින් පැවසිමි. අප අතර මද නිහැඩියාවක් පැතිර ගියේය. නැන්දා යමක් පැවසීමට මෙන් සැරසුණද නැවත ඉවත බලා ගත්තාය. මා ලඟ උන් අප්පච්චි තදින් හුස්ම ගන්නා හඬින් මම ඔහු දෙස බැලුවේ විමසිල්ලෙනි. ඔහුගේ නෙත් අග කඳුළු බිත්දුවක් දිළිසෙනවා අඬ අඳුරේ වුවද මට පෙනුණි. ඔහු මෙතරම් වේදනා විදින්නේ කුමකින්දැයි මට නොවැටහුණි. එක්වරම අප්පච්චි මදෙස බැලුවේය.

මසිත කිහිපයකින් අප්පච්චිගේ කඳුළු දැකීමෙනි. නෙතු අගට කඳුළක් පුරවන්නට තරම් ඔහුගේ හිත රිදුනේ මන්දැයි මම නොදනිමි. ඔහු වේදනාවෙන් දරා සිටිනා යම් දෙයක් වේයැයි මට සිතුවිණි.

“එහෙනම් මම යනවා මල්ලියෙ.. හතර දෙනාම එන්න..”

නැන්දා අවසන් වචන කිහිපය පැවසුවේ මදෙස බලමින්ය. මසිත ඇති වූයේ කුතුහලයකි. ඇය අපට එන්නට කියන්නේ කුමකටදැයි මම සිතුවෙමි. යමක් ඇසීමටවත් ප්රථම ඇය නැගී සිටියාය.

“මම යනවා ලොකු දුවේ..”

මම හිස සැලිමි. තවමත් වැහිපොද වැටෙමින් තිබේ. ඉස්තෝප්පුවෙන් බැස කුඩය ඉහළාගත් ඇය කඩුල්ලෙන් පැන නොපෙනී යනතෙක්ම මම බලා සිටියෙමි. අඳුර අතරින් ඇය නොපෙනී ගියාය. ඇ නොපෙනී ගිය පසු මම අප්පච්චි දෙසට හැරුණෙමි. ඔහු සිටියේ බිම බලාගෙනය.

“ඇයි අප්පච්චි නැන්දා අපිට එන්න කියලා කිව්වේ?”

අප්පච්චිගේ නිහඬ බව මා නොසන්සුන් කරන්නට සමත්විය. ඔහු අසලට ගිය මම ඔහුගේ පසෙකින් හිඳගත්තෙමි. ඔහුගේ දැස් අහ දිළිසුණු කඳුළු බින්දුවක් පුපුරා ගිලුණු කම්මුල් දිගේ ගලා ගියේය. මසිත පිටිවී ගියේ ඔහුගේ විලාසයටය.

“අප්පච්චි.....”

බිඳුණු හඬින් මම ඔහු ඇමතිමි. ඔහු වචන පෙළ ගසන්නට උත්සාහ කළේය.

“ජනක ළමයා ලබන දහතුන බදිනවලු..”

මා සුසුම් ලෑවේ ලැබුණු ආරංචිය නිසා නොව අප්පච්චිගේ වේදනාව දරාගත නොහැකි වූ නිසාය. මා ඔහු දෙස බැලූවේ උහුලාගත නොහැකි වූ පිය සෙනෙහස නිසාවෙන් නැගුණු කඳුළු නෙකිනි.

“අප්පච්චි දුක් වෙන්නෙ ඇයි ඒ ගැන..?”

“මම හිතුවෙ නෑ ජනක අපිව තනි කරයි කියලා..”

“අප්පච්චිට හිතෙනවද අපි තනිවෙලා කියලා.. අප්පච්චි බයවෙන්න එපා මම ඉන්නකම් අප්පච්චිලවත් නංගිලවත් තනි වෙන්නෙ නෑ..”

හිත ගිනි ගත්තද නෙතු මතින් පිට නොකිරීමට මම ජ්‍යෙෂ්ඨත්වයෙන් මිනිසුන් වෙමි. මට අවශ්‍ය වූයේ ඊට වැඩි යමක් කියා අප්පච්චිගේ සිත සැනසීමටය. බිඳුණු හඬ ඊට ඉඩ නොදුන්නේය.

කාමරයට වැදුණු මම ඇඳ මතට වී බොහෝ වේලාවක් උන්නෙමි. සියල්ල නිශ්චිතව සිදුවී හමාරය. තවත් පසුතැවීමෙන් හෝ දුක්වීමෙන් පලක් නොවේ. මේ දෙවය නම් මා ඊට මුහුණ දිය යුතුව ඇත. ජීවිතය යනු අප බලාපොරොත්තු වන දෙය නොව අපට ලැබෙන දෙයයි. එය දැන දැනත් බලාපොරොත්තු මත ජීවිතය ගොඩනගා ගැනීම අනුවැණකමකි. මා සංකාප නොවුණාම නොවේ. ජීවිතයේ ජර්ජම වතාවට මා සෙනෙහස පිදුවේ නම් ඔහුට පමණි. එය ජීවිතය ඇතිතුරා පවතියැයි සිතුවද එසේ නොවීය.

ලොකු නංගීන් , වූටි නංගීන් මදෙස බලා උන්නේ නෙතු විසල් කරගෙනය. ඔහුන් මා ගැන කුමක් සිතනවා ඇත්ද.. ? ඔවුන්ගේ දසුන මගේ සංකාපය දුරු කළේය. මා තනි නොවිය යන හැඟීමක් මට ඇතිවිය. මම සිනාසෙන්නට උත්සාහ කරමින් ඔවුන් දෙස බැලිමි. මම අසලට එන්නට බියෙන් මෙන් සිටි වූටි කඩිනමින් මා අසලට විත් හිඳගත්තාය. මම ඇතුල්කර ගනිමි. අප දෙදෙනා දෙස බලා සිටි ලොකු නංගීද සිනාසෙමින් අප අසලට ලං වූවාය.

ජනකගේ විවාහය අසා මා හට අමුතු වේදනාවක් දැනුණේ නැත. මා එය එලෙස සිදුවන බව දැන උන් නිසා එසේ වන්නට ඇත. එය එක්තරා සිදුවීමක් ලෙස සිතා මම සන්සුන්ව හිඳින්නට උත්සාහ කළෙමි.

පසුවදා වැඩ අවසන්ව ගිනිකාන් සමග මම මාවතට පිවිසුණෙමි. අප්පච්චිටත්, නංගිලාටත් මගුල් ගෙදර යාමට ඇඳුම් පැළඳුම් හා ජනකටත් ඔහුගේ මනාලියටත් තැඟි කිරීමට යම් දෙයක් ගැනීමටත් අවශ්‍ය විය.

“ගිනි..”

මම අසල උන් මිතුරිය දෙස බැලුවාය..

“ඇයි..?”

ඇ මදෙස බැලුවේ විමසිල්ලෙනි.

“කොහෙද..?”

“නංගිලාටයි, අප්පච්චිටයි ඇඳුම් වගයක් ගන්න ඕන..”

“ඇයි හදිසියෙ..?”

මේ වෙනතෙක්ම මම ඇයට ජනකගේ විවාහය ගැන නොකීවෙමි. උදෑසන සිටම එය පැවසීමට මගක් සොයා ගැනීම මට දුෂ්කර විය.

“ජනක බදිනවා ලබන දහතුන..”

මා පැවසුවේ එය සාමාන්‍යත සිදුවීමක් කියන ආකාරයෙනි. ඒ නිසාදෝ ඇය නෙතු විසල් කරගෙන මදෙස බලා උන්නාය. ඇය යමක් කීමට සැරසී යළිත් නිහඬවිය.

“උඹ යන්නෙ නැද්ද..?”

ඇ අවසන මදෙස බලා විමසිමි.

“අන්න අකමැත්තක් හරි බැරිකමක් හරි නෑ ගීති.. මම දන්නවා මම කවුද කියලා. ඇරත් ජනකට හොඳක් වෙනවා නම් මම ඒ ගැන මොකුත් හිතන්නෙ නෑ.. එයාලා මං ගැන වැරදියට හිතයි.. ඒකට කමක් නැහැ..”

සුසුමක් හෙලා සිත සැහැල්ලු කරගැනීමට මට අවශ්‍ය විය.

“මට උඹ ගැන පුදුමයි..”

ඇ මදෙස බලා සිටියේ මා තේරුම් ගන්නට වන්නට ඇත.

“මටත් වෙලාවකට පුදුමයි මං ගැන. ඒත් අපි සත්‍යයයට මුණ දෙන්න ඕන. ජනක නැතිවෙනවා කියලා මම ඒ මත්තෙම මැරෙන්න ගියා නම් අප්පච්චිටයි, නංගිලා දෙන්නටයි යන කල මොකක්ද.? මට දුකක් නෑ.. මට අරමුණක් තියෙනවා.. මම කොහොම හරි මේ ගමන යනවා”.

මම සිනාසෙන්නට උත්සාහ කරමින් ඇ දෙස බැලුවාය.

“මට සතුටුයි අරුන්දිකා.. උඹට වරදින එකක් නෑ..”

ඇ මගේ සුරත අල්වා ගත්තිය.

අප්පච්චිට හා නංගිලා දෙදෙනාට මගුල් ගෙදර යාමට අවශ්‍ය සියලු ඇඳුම් පැළඳුම්ද , ජනකටත් ඔහුගේ මනාලියටත් දීමට වටිනා

ක්‍යාර්ගයක්ද මම මිලට ගනිමි. ඒ මගේ හැකියාවන් පෙන්වීමට නොව නැන්දලාට හෝ ජනකට අඩුවක් හෝ ලැජ්ජාවක් නොවීමටය.

මා නොපැමිණි බව දැනගත් පසු ජනක කුමක් සිතාපිදැයි මට සිතුණි. මා ඔහු නිසා දුක් වෙනවායැයි ඔහු සිතනු ඇත. නොඑසේ නම් මා ඔහුටත් ඔහුගේ මනාලියටත් ඊර්ෂ්‍යා කරනවා යැයි ඔහු සිතනු ඇත. ඔහු ඕනෑම දෙයක් සිතුවාවේයි මම සිතමි.

දහතුන් වෙනිදා උදෑසන මම අප්පච්චිගේත් , නංගිලාගේත් ඇඳුම් පැළඳුම් සුදානම් කර වැඩට යන්නට සැරසුණෙමි. මගුල් කියා තිබුණේ උදෑසන නිසා නංගිලා පාසල් නොගියහ.

“එහෙනං අප්පච්චි නංගිලත් එක්ක යන්න.. මම ඇඳුම් ඔක්කොම ලැස්ති කරලා ඇත්තෙ..”

ඔහු මදෙස බලා සුසුමක් හෙලුවේය.

“දුවත් ගියා නම් තමයි හොඳ..”

මෙපමණ වේලාවක් ඔහු කීමට සැරසුණේ මෙය යැයි මම අනුමාන කළෙමි.

“මේ දවස්වල නිවාඩු ගන්න බෑ අප්පච්චි.. දිසානායක මහත්තයන් නැහැනේ.. නැත්නම් මම නොගිහින් ඉන්නෙ නෑ..”

“ඔයා නොයන එක හොඳයි අක්කෙ.. ආඩම්බර බලන්න ඔයා යන්න මොකටද..? මම යන්න ඔයා කියන නිසා.. නැත්නම් කැමැත්තකින් නෙමෙයි..”

ලොකු නංගි තරහින් පැවසුවේ අප්පච්චිත් මා දෙසත් බලමින්ය. ඇගේ නොසන්සුන්කම ගැන මට අනුකම්පා සිතුණි. ඉන්පසු අප්පච්චිත් නිහඩ විය.

“ඒකට කමක් නැහැ ලොකු නංගි.. අපේ යුතුකමනේ යන එක..”

ඔවුන් දෙස වරක් බැලූ මම වැඩට යාමට මිදුලට බැස්සෙමි.

මා ජීවිතයේ බලාපොරොත්තු වූ දේ නොවීය. නමුදු නිදහසේ ජීවත් වන්නට මම ආසා කළෙමි. එය එකම ජරාංර්ථනයද විය. ඉහිලුක් හෝ උහුලාගත යුතුව තිබූ දුක් ගැන මා පසුතැවුණේ නැත. නමුදු ජීවිතය මට බොහෝ විට සරදම් කළේය.

මාසය අවසානයේ සේවකයින්ගේ වැටුප් පත්රි කා සැදීමට මට දවසම ගත කිරීමට සිදුවිය. දිවා ආහාරයද නොතකා මා ඒ වෙනුවෙන් කාලය ගත කළේ ඉක්මනින් එය අවසන් කිරීමටය. දහවල් ආහාර ගෙන පැමිණි මිසිස් මානෙල් හා මිස් නාලනී මට සමීප වූයේ සිනාසෙමින්ය. මාද ඔවුන් සමග සිනාසීසළින් මගේ කාර්යයේ යෙදුනෙමි.

“අරුන්දිකාට බඩගිනි නැද්ද.? දැන් දෙකටත් ළඟයි..”

“මේ ටික ඉවර කරලම කනවා..”

“අරුන්දිකාට මීට වැඩිය හොඳයි ෆැක්ටරියෙ වැඩ කළා නම්.. ඒක නිදහස්තේ මීට වඩා..”

මිසිස් පෙරේරා එය පැවසුවේ මගේ නිදහස ගැන සිතා නොව මා රිදවීමට බව මා දුටුවේ ඇගේ මුවග තිබුණු සමච්චලගත සිනහුවෙන්ය. මගේ නෙතු බොඳවිය. මා මේ ලෙස අසරණ වන්නේ මන්දැයි මට නොතේරේ. මගේ නිහඩබව ඔවුන් මා තලා පෙලා දැමීමට ආයුධයක් කරගෙන ඇත. ඔවුන් මෙන් කතාවෙන් අනූන් පෙළීමට මට හැකියාවක් තිබුණේ නම් මට මෙලෙස අසරණ වන්නට සිදුනොවනු ඇත.

ඔවුන් මා සමග මෙතරම් උරනවන්නේ මන්දැයි මට නොතේරේ.

ජනකගේ විවාහ උත්සවයට ගොස් පැමිණි අප්පච්චි හෝ නංගිලා දෙදෙනා එහි කිසිම විස්තරයක් මා සමග නොකීහ. ඉන් මගේ සිත රිදේවියැයි ඔවුන් සිතුවා වන්නට ඇත. රිදීමට තරම් සිතක් මා සතුව තිබුනේදැයි යන්න මට සැක සහිතය. මගුල් ගෙදර තොරතුරු දැන

ගැනීමේ උවමනාවක් නොවුණද , ආශාවක් මසිත උපන්නේය. රාත්රි ඌය් නින්දට ගිය මා මගේ වම් පබැත්තේ හිදින ලොකු නංගී දෙසට හැරුණෙමි. ගණ කළුවරේ මා ඇය නින්දේදැයි දැන ගැනීමට දැස් විවර කළෙමි.

“ලොකු නංගී නිදිද..?”

“නෑ අක්කෙ.. ඇයි..?”

ඇ මගේ පැත්තට හැරුණෙන් ඇසිය යුතු දේ ඇසීමට මසිත පසුබා ගියේය. නමුදු මා උත්සාහය අත් නොහැරියෙමි.

“මනමාලි ලස්සනද..?”

ඇ මොහොතක් නිශ්ශබ්දව සිටියාය.

“එව්වර ලස්සනක් නෑ..”

මනමාලි ලස්සනදැයි දැන ගැනීමට මසිත ඇතිවූයේ ආශාවකි. ඒ ඇයිදැයි යන්න පිළිබඳව නිශ්චිත හේතුවක් නොමැති වුවද ඇ එතරම් ලස්සන නොවීම ගැන මා යටි සිතින් සතුටක් ලැබුවේ මාද ගැහැණියක නිසා වන්නට ඇත.

“හැබැයි අක්කා.. එයාලා සල්ලිකාරයෝ වගේ.. ඒ පැත්තෙ නෑදෑයෝ හරි ආඩම්බර පාටයි..”

“මාමලට ඕන සල්ලිනේ.. ඉතිං සල්ලිකාර පවුලක් හොයාගන්න ඇති..”

ඉන්පසුව අප අතර පැතිර ගියේ නිහඬතාවයකි. ලොකු නංගීත් කිසිවක් පවසාචියැයි බලා සිටියද ඇය සිටියේ නිහඬවමය.

“මං ගැන ඇහුවෙ නෑද්ද..?”

මට අවශ්‍ය වූයේ එය දැන ගැනීමටය.

“ඇහුවා.. මම කිව්වා ඔයාට නිවාඩු ගන්න බැහැ කියලා.. නැන්දා මගෙයි, නංගිගෙයි ගවුම් අල්ලලා බලලා ඇහුවා කොහෙන්ද කියලා.. අක්කට කොහොමත් එන්න තිබුණෙ එයාලට ජේන්න”.

මම ඊට කිසිවක් නොපැවසුවෙමි. ඇගේ සිතුවිලි ගැන මසිත ඇ කෙරෙහි අනුකම්පාවක් ඇතිවිය. ඇයට උවමනා මට රිදවූ ඔවුන්ට රිදවන්නටය. මසිතේ එලෙස ආශාවක් ඇති නොවීය. රිදුනේද , රිදවා ගත්තේද මා පමණක්ය. මම ජනක ගැන කිසිවක් ඇගෙන් නොවිමසුවෙමි. ඇයද කිසිවක් නොකීවාය. ඉන්පසු මම සැනසුමක් ලදිමි. යම් හෙයකින් ලොකු නංගි ජනක ගැන කියන්නට මගේ සිත රිදෙන්නට තිබුණි. මා එතරම් ඒ පිළිබඳව නොසිතුවද හදවතින් අනන්තව වැළපුණෙමි. නෙතු නොහැඩුවද හදවත බොහෝවර හඩා වැටුණි. සිතුවිලි වලට තවත් ඉබාගාතේ නොයන්නට සියල්ල අමතක කර දමා මම නිදන්නට උත්සාහ කළෙමි. නොඑසේනම් මේ රාත්රීමය කඳුළින්, සුසුමින් ගෙවා දැමීමට සිදුවනු ඇත. හිත රවටාගෙන හෝ මා එසේ කළ යුතුව තිබුණි. සියල්ල අමතක කර දමා මම ඔහුට සුභ පැතු වෙමි. යහපත් ජීවිතයකට සුභ පැතු වෙමි.

දින කිහිපයක් යනතුරුද මහේෂ් වනිගසූරිය මා ඉදිරියට නොපැමිණියේය. අහම්බෙන් හෝ ඔහුගේ නෙත ගැටෙනවිට මම ඉක්මනින් ඉවත බලා ගනිමි. ඔහුගේ මේ වෙනස මට නොවැටහේ. නමුදු ඔහු යළිත් කතාබහට නොපැමිණීම ගැන මසිත ඇති වූයේ සැනසිල්ලකි.

කාංචන මුදන්නායක විසින් සහතික කළ යුතුව ලිපි කිහිපයක් රැගෙන මම ඔහු සොයා ගියෙමි. මා ගෙන ගිය ලිපි ඔහු නිහඩවම කියවන අතරතුර මම අසලට වී සිටියෙමි. කාමරයේ දොරින් එකවර ඇතුළට එබුණේ නර්මදාය. මම වෙනසක් නොපෙන්වා එලෙසම සිටියෙමි. නර්මදා දෙස වරක් බැලූ කාංචන මුදන්නායක යළිත් ලිපිය දෙස නෙත් හෙළීය. නර්මදා අසලට විත් නපුරු බැල්මක් හෙලා අසල තිබුණු පුටුවේ හිඳගත්තාය. කාංචන මුදන්නායක දෙස බැලූ මම කාමරයෙන් ඉවතට පැමිණියේ නර්මදා එවැනි නපුරු බැල්මකින් මදෙස බැලුවේ මන්දැයි සිතමිනි. අප දෙදෙනා මීට පෙර දැක තිබුණේ එක වරකි.

නාදුන්න මට ඇය නපුරු වන්නේ ඇයිදැයි මම සිතුවෙමි. මිසිස් පෙරේරා හෝ වෙනයම් කෙනෙක් මා ගැන ඇයට කුමක් හෝ පවසා ඇත්දැයි මම සිතුවෙමි. නමුදු වරදක් නොකළ මා ගැන ඔවුන් කුමක් පවසන්නේ දැයි මට සිතුණි. නර්මදා පැමිණි විගස ආපසු යන්නට ගියාය. මට අයිතියක් නොවූදේ නිසාද තැවෙන්නට සිදු වූයේ මටය.

නර්මදා නොපෙනී යනතෙක්ම මම බලා සිටියෙමි. ඇ පිටව ගියේ මගේ සිතට තවත් බරක් එක් කරමිනි. කියාගත නොහැකි සේ සිත තනිකමින් පීඩා විදින්නට විය. මිසිස් පෙරේරා පැවසුවා සේ මා නිෂ්පාදන අංශයේ වැඩ කළේ නම් මේ කිසිවක් සිදු නොවන්නට තිබුණි. එසේනම් කිසිවෙකු මා ගැන විශේෂයෙන් නොසලකනු ඇත. සියල්ල සිදුවන්නේ මගේ අවාසනාවටයැයි මට සිතුණි. සිත නිවාගන්නට උත්සාහ කළද ඉන් පලක් නොවීය. මිසිත මටම රිදවන්නට විය.

කාංචන මුදන්තායකට දුන් ලිපිවල අඩුපාඩු තිබේ දැයි මම සැකසිය යුතුව තිබුණ නිසා මම නැවත ඔහු සොයා ගියෙමි. විවර වූ දොර අතරින් මා දුටුවේ ඔහුමදැයි මට විශ්වාස නොවීය. මොහොතකට පෙර සන්සුන්ව සිටි ඔහු සිටියේ දැතින් හිස බදාගෙනය. ඔහුගේ දැගිලි නොඉවසිල්ලෙන් හිසකෙස් අතර දිවයන්නට විය. මා බැලූවේ ඔහුගේ මුහුණ දෙසය. ඒ දෙනෙත් රතු වී තිබුණි. රතු වූ දෙනෙත් වල වේදනාවක් නොව කෝපයක් විය. මා ඔහු අසලට ලං වූයේ ගැහෙන සිතින්ය. ඔහු මෙතරම් කෝප වී ඉන්නේ මන්දැයි මට සිතුණි. ආපසු යන්නට සිතුවද ආදුර වැඩි යැයි මට සිතුණි. ඔහු මදෙස බැලූවේ නපුරු බැල්මෙන්ය.

“ඇයි..?”

ඉදිරියට ගිය මා පසුපසට යැවීමට තරම් ඒ හඬ රළු විය.

“සර්.. ලියුම් ටික..”

මා වචන ගලපා ගත්තේ අපහසුවෙනි.

“ඔය ටිකත් අරන් මෙනනින් යනවා..”

කිසිවක් සිගාන නොහැකිව මේසය මත තිබුණු ලිපිත් රැගෙන මම ආපසු හැරුණෙමි. මගේ දෙපා ගැහෙන්නට විය. ඔහු මෙතරම් කෝප වී සිටිනවා මින් පෙර නොදැනුවෙමි. ඔහුගේ මේ නපුරුකම මගේ දෙනෙත් කළුළුන් පුරවන්නට සමත් විය. මා ඉක්මනින් දොර අසලට ළං වූයේ තවත් බැණ වදිවියැයි සිතූණනිසාය.

“අරුන්දිකා..”

මා ඉදිරියට තැබූ දෙපා නතර වූයේ ඔහුගේ සන්සුන් හඬටය.

සියල්ලෙන් රිදවූයේ මසිතය. මේ සියල්ලත් නොසිදුවන්නට මට සිතාසෙන්නට පුළුවන් වනු ඇත. අම්මා මිය නොයන්නට අප්පච්චි අසරණ නොවන්නට මටද සන්සුන්ව හිඳිමට හැකිවනු ඇත. මසිත නොරිදවූ එකම පුද්ගලයාද මසිත පෙළිය. කළුළු පිරි ගිය දෙනෙකින් මම ඔහු දෙස බැලුවෙමි. මේ වෙනස තෝරා බේරා ගන්නට යාමෙන් සිදුවූයේ මසිත විඩාවට පත්වීම පමණි.

“ඔය ටික ගේන්න...”

කිසිවක් සිතාගත නොහැකිව මම නැවත ඔහු අසලට ලංවිමි. ඔහු නිසොල්මන්ව ලිපි අත්සන් කරන්නට විය. ඔහුගේ නෙතු අතර සිරවී රිදුනේ මසිතය. මොහොතකට පෙර නපුරු වූ ඔහු දැන් නිහඬය. සන්සුන්ය. ඔහුගේ කෝපය අසරණ මා වෙතින් පිට කරන්නට මා කළ වරදක් නොවීය. සියල්ලන් රිදවූයේ මසිතය. රිදවන්නට මා කළ වරදක් නොවීය. රිදෙනා බව දැන දැනත් රිදවූයේ වරදක් නොකළ මසිතය.

පසුවදා උදෑසන දිසානායක මහතා වැඩට පැමිණියේය. ඔහු පැමිණීමෙන් මසිතට දැනුණේ අපමණ වූ සතුටකි. මට තිබුණු වැඩ අධික නිසා නොව වචනයක්වත් කතා කිරීමට සිටියේ ඔහු පමණක්ම නිසාය. පෙර මෙන් මට සැහැල්ලුවෙන් කතා කිරීමට සිතාසීමට යළිත් පුළුවන් විය. ඔහුගේ කරුණාව මා අසරණ කමින් මුදාලීය.

මේ වන විට මාවෙන සැලකිය යුතු වැටුපක් ලැබුණි. කාංචන මුදන්තායකට පින් සිදුවන්නට ආර්ථිකමය ජරිශ්න වලින් පෙර තරම් පීඩාවක් නොවුණි. නංගිලා හා අප්පව්ව්ට අවශ්‍යව දේ මිලට ගැනීමට මා සතුව මුදල් විය. අප වෙසෙනා පුංචි ගෙපැල අසළින් තරමක විශාල ගෙයක් තැනීමට මට සිතූණි. අප ජීවත් වන ගෙපැළ මේ වන විටත් දිරාපත් වෙමින් තිබුණි. උත්සාහ කළොත් පුංචි නිවසක් ගොඩනගා ගැනීමට හැකිවේදැයි මට සිතූණි. මම පළමුව අප්පව්ව්ට ඒ ගැන පැවසුවෙමි. මගේ මේ උත්සාහයට ලොකු නංගීදවුට් නංගීද සතුටු වූහ. අප්පව්ව්ගේ හිතවතෙකු වූ ගුනේරිස් මාමා සමග කතා බහ කර අවශ්‍ය උපදෙස් ලබාගත් මම එහි සියලු වැඩකටයුතු ඔහුට පැවරිමි. මා ඉතිරි කළ මුදල් යොදා නිවසට අත්තිවාරමක් දමන්නට කටයුතු කළෙමි. අප්පව්ව් සියලු ලෙඩ දුක් අමතක කර දමා එක් අතකින් වුවද ඔහුට හැකි සේ උදව් කළේය. ඇදට වී ලෙඩෙක් මෙන් සිටි අප්පව්ව්ගේ මේ හදිසි වෙනස්වීම මසිතට ගෙනාවේ සතුටකි. පෙර සිටි අප්පව්ව් යළිත් දැකීමට පුළුවන්වීම නිසා මසිතට මහත් සේ සතුටක් දැනුණි.

නව නිවසට මුල්ගල තැබීමට මම දහවල් කෑම වේලාවේදී දිසානායක මහතාට ඇරයුම් කළෙමි. ඔහුටත් , ගීතිකාටත් හැර කාර්යාලයේ කිසිවෙකුට මම මේ පිළිබඳව නොපැවසුවෙමි. මද වේලාවක් ඔහු නිසොල්මන්ව සිටියේය.

“මට වැඩිය හොඳ නැද්ද අරුන්දිකා මේකට මිස්ටර් මුදන්තායකට කතා කළොත්.. එයානේ අරුන්දිකාට මේ තත්වෙට එන්න උදව් කළේ..”

දිසානායක මහතාගේ පිළිතුරෙන් මසිත ඇති වූයේ විමනියකි. ඔහු එතරම් දුරදිග මේ ගැන සිතාපියැයි මට නොසිතූණි. එසේම ඔහු කාංචන මුදන්තායක ගැන සඳහන් කිරීම මසිත විශ්මයෙන් පුරවාලීය. ඒ මා ඔහු පිළිබඳව නොසිතීම ගැනය.. දිසානායක මහතාගේ කීම අනුව මා කාංචන මුදන්තායකට ඇරයුම් කරන්නට සිතුවෙමි. නමුදු මගේ ආරාධනාවට ඔහු කුමන ජරිකිවාරයක් දක්වාවි දැයි යන්න මසිතට ගැටලුවක් විය.

නිවසට මුල්ගල තැබීමට සුදුසු වේලාවක් හා දිනයක් අප්පච්චි
හදවාගෙන ආවේය. එදිනට අවශ්‍යහ දේ මම දින කිහිපයකට පෙර
සූදානම් කළේය. නැකත් දිනට දින කිහිපයකට පෙර මා කාංචන
මුදන්නායකව සොයා ගියේ ඔහුට ආරාධනා කිරීමට සිතාගෙනය.
මෙතරම් වැඩ රාජකාරි තිබියදීඔහු සුළු ආරාධනයට පැමිණෙදැයි සැක
සහිතය.

“ආ.. අරුන්දිකා.. මේ ලියුම් ටික ෆයිල් කරන්න.”

ඔහුගෙන් ලිපි කිහිපයක් අතට ගත් මම විසිරුණු සිතින් ඔහු දෙස
බැලුවෙමි.

“ඇයි අරුන්දිකා මොකුත් ප්රශ්නයක්දී?”

මා හිස ඔසවා බැලුවේ ඔහුගේ කාරුණික හඬ දෙසය.

“සර්ට ආරාධනාවක් කරන්න ආවෙ..”

“ආරාධනාවක්..!”

ඔහු මදෙස බලා සිටියේ කුතුහලය පිරුණු දැසිනි.

“ඔව් සර්.. අපි පොඩි ගෙයක් හදන්න යනවා.. ඒ ගෙට මුල්ගල
තියන්න සර්ට එන්න පුළුවන්ද..?”

“කවදද..?”

“හෙට උදේ දහයයි තිහට..”

“හා.. මම එන්නමි..”

මා ඔහු අසලින් ආවේ සැහැල්ලු සිතිනි. ඔහුගේ නිහතමානීකම
අරුමයක් නොවුණද ඔහුව තේරුම් ගැනීමට තරම් හැකියාවක් මවෙන
නොවීය.

මම පසුව දා උදෑසනින්ම අවදි වුණෙමි. පෙරදින ගීතිකාද මා සමග අප නිවසට පැමිණීම මට ශක්තියක් විය. අප දෙදෙනා උදේ සිට වැඩ කරන අයට හා අමුත්තන්ට අහර පිසුවෙමු. මුල්ගල තැබීමට නැකත තිබුණේ උදේ දහයයි තිස් දෙකටය. නැකත් වේලාව ලංවන විට අප සියලු වැඩ නිමා කර ඊට සැරසුණෙමු. උදේ දහයට පමණ පොරොන්දු වූ පරිදි දිසානායක මහතා පැමිණියේය. ඔහු අප්පච්චි සමග වැඩ කරන අයට උපදෙස් දුන්නේය. මා දැස් දල්වාගෙන සිටියේ කඩුල්ල වෙතය. අපේ ජීවිත වලට නව ආලෝකයක් ගෙන ඒමට ඔහුගේ දයාව කරුණාව ඉවහල් විය. මසිත ඔහු කෙරෙහි තිබුණේ ගෞරවයකි. දහය පසුව විනාඩි කිහිපයක් ගිය පසු ඔහුගේ රතු පැහැති කාරය කඩුල්ල අසල නතර විය. අප සියලු දෙනා බලා සිටියේ සිනාවකින් මුව සරසාගෙන ඔහු දෙසය.

උදේ දහයයි තිස් දෙකට තිබුණු සුබ නැකතට කාංචන මුදන්නායකගේ සුරතීන් නව නිවසට මුල් ගල තැබුණි. මා එදෙස බලා සිටියේ කඳුළු පිරි නෙතීනි. කියාගත නොහැකි වූ සතුටක් නිසා මගේදෙනෙත් කඳුළින් තෙමෙන්නට විය. ඒ වේදනාවට ගැලූ කඳුළක් නොව හදවත පිරිගිය සතුටට නැගුණු කඳුළු විය.

වැඩ අවසන්ව ගෙදර යාමට මම බස් නැවතුමට ගියෙමි. ගීතිකා මොහොතකට පෙර මගෙන් සමුගෙන පිටව ගියාය. පාරේ එකම හිස් ගොඩකි. කඩි ගලක් ඇවිස්සුවා සේය. ඔවුනොවුන් හඳුනාගත නොහැකි තරම් වේගයෙන් එකිනෙකා ගමන් කරයි. මේ ජීවන සටනේ තවත් එක් පැත්තකි. මගේ දැස්ද වේගයෙන් දූවයි. නිශ්සිත තැනක් සොයා නොව මේ කලබලකාරී පරිසරය අතරටය. බසය තවමත් නැත. ගත මෙන්ම සිතද විඩාපත් කරන්නට අඳුර බලා සිටියි. මට අවශ්‍ය වූයේ අඳුරට පෙර ගෙදර යන්නටය.

“අරුන්දිකා..”

සවන් අසළින් නැංවුණු හඬ දෙසට මම නෙත් යැව්වෙමි. සිත තිගැස්සෙන්නට ඒ දසුනට ඇත්තේ ජර බල හැකියාවකි. මා වටපිට බැලුවේ බියෙනි. ඔහු හමුවීම මහා පටලැවිල්ලකට මුල පිරීමකි. වඩ

වඩාත් ඇත් වන්නට හදන විට ඔහු ලං වන්නට උත්සාහ කරන්නේය. ඔහුට මසිත නොවැටහේ. නොඑසේනම් ඔහු සියල්ල දෙස බලන්නේ සැහැල්ලුවෙනි. මා ඔහු දෙස බැලුවේ දයාබර දැසිනි.

බස්නැවතුමේ සිටි කිහිපදෙනා අතරින් මා අසලට ලංවූයේ මහේෂ් වනිගසූරියයි. මගේ දෙනෙත් උවමනාවටත් වඩා අසරණ නොවන්නට මම වග බලා ගතිමි. ඔහු මුවග පැතිර ගියේ සිනහවකි. ඒ සිනාව මනෙතු බියට පත් කළේය. දෙපා වේවලුවේය. මසිත අසරණකම තේරුම් ගන්නේ නම් මොහු මෙලෙස මා පෙලන්නේ නැත. බසය පැමිණීමට තව විනාඩි දහයක් පමණ ඉතිරිව ඇත. නිවසට යාමට මා වෙත පැවතියේ නොඉවසිල්ලකි. මහේෂ් වනිගසූරිය දැකීමෙන් ඒ නොඉවසිල්ල තව තවත් වැඩි විය. ඔහු මා අසලට ලංවූ විට මට කරකියා ගත හැකි දෙයක් නොවීය.

“අරුන්දිකා.. මම ඔයත් එක්ක කතා කරන්න දවස් කීයක ඉදන්ද බලන් ඉන්නො.. කෝ වෙලාවක් ලැබුණෙ නැහැනේ”.

පෙරදා වූ සිදුවීම අමතකව ගියාක් මෙන් ඔහු කතා කරයි. මා විමසිල්ලෙන් වටපිට බැලුවේ මේ ඒකපාර්ශ්වීය කතාව කිසිවෙකුට හෝ ඇසේවි යැයි බියෙනි.

“ඇයි අරුන්දිකා කතා කරන්නෙ නැත්තෙ..? මං එදා කිව්ව දේ ගැන ඔයා මොනවද හිතන්නෙ..?”

මා සිතුවේ එකම දෙයයි යයි කියන්නට මට අවශ්‍ය. වුවද ඊට ශක්තියක් නොවීය. මා බලා සිටියේ මහමග යන මිනිසුන් දෙසය. මේ කතාබහ ඉක්මනින් අවසන් කිරීමේ අවශ්‍යමතාවක් මට දැනෙන්නට විය. මම ඔහු දෙස බැලුවේය.

“මම දුප්පත් කෙනෙක්.. මට අප්පව්ව්, නංගිලවයි බලාගන්න ඕන.. ඒ ගොල්ලන්ගෙ එකම බලාපොරොත්තුව මම. මට ජීවිතේ පටලවගන්න බෑ. මට මගේ පාඩුවෙ ඉන්න දෙන්න.. සර්ට මං වගේ කෙනෙක් ගැලපෙන්නෙ නැහැ..”

මම ඔහුගෙන් මිඳෙන්නට කිවහැකි තරම් දේ පැවසුවෙමි. ඔහු අසා උන්නේය. මගේ හඬ බිඳෙන්නට ආසන්නය. පිරිමියෙක් අසළ මෙලෙස අසරණකම විදහා පෑම අනුවණකමක් වුවද මසිත කියාගත නොහැකි පරාජිත බවකින් පෙළෙන්නට විය. සිත හැඩුවද නෙතින් හඬා නොවැටීමට මම ජර්වේශම් වීමි. නොඑසේනම් මේ සටනින් මා පරාජය වන්නට තිබුණි.

“ඔය දේවල් ජරණශ්‍යයක් නෙමෙයි.. මට ඕනෙ ඔයාව..

“ඇයි ඔයා ජීවිතේ ගැන ඔය තරම් බරට හිතන්නෙ.. මේ කාලෙ හුගක් සතුටින් ඉන්න ඕන කාලෙ..”

ඔහුට තරම් සතුටින් සැහැල්ලුවෙන් ජීවිතය දෙස බලන්නට මට පුළුවන් කමක් නොවීය. එක්ක පසුපස එක්ක එන අනේක වීඩ දුක්බ දෝමනස්සයන් මා ඉවසා සිටියේ අපහසුවෙනි. ආදරය නිසා මම අපමණ වූ වේදනාවන් විදිමි. ඒ බව දැන දැනත් ජරරශ්‍ය වල පටලැවීමට මම අකමැති වීමි. මහේෂ් වනිගසූරිය නවාතැන්පලක් සොයන්නේ ගමන් නිවීමට මිස ලැගුම් ගන්නට නොවේ යැයි මට සිතූණි. සුළං කපොල්ලක කූඩු තැනීමට මට නොහැකිය.

“අරුන්දිකාත් ගොඩක් දුර හිතනවා..”

ඔහු මසිත වෙනස් කරන්නට උත්සාහ කරයි..

“මට එහෙම හිතන්නැතුව බෑ..”

මා පැවසුවේ සත්යනයකි. දෙවියන්නට පින්සිදු වන්නට බසය ඇතින් එනු මම දුටුවෙමි.

“බස් එක එනවා සර් මම යන්නම්..”

අවසන් වරට මම ඔහු දෙස බැලිමි.

“අරුන්දිකාගෙ තීරණය වෙනසක් නැද්ද..?”

“සර්ට මට වැඩිය හොඳ කෙනෙක් ලැබෙයි.”

තවත් කීමට දෙයක් නොමැති නිසාවෙන් මම එලෙස පැවසුවෙමි.

“ඒක තමුසෙ කියන්න ඕන නෑ..”

මහේෂ් වනිගසූරියගේ කෝප ගැන්වුණු දෙනෙත් මසිත බියපත් කළේය. ඔහුට මෙලෙස තරහා යාච් යැයි මම නොසිතුවෙමි. මා පැවසුවේ සත්යයකි. ඔහුත් මාත් අතර කුමක්දෝ වෙනසක් මම දුටුවෙමි. ඔහු ජීවිතය දෙස බැලුවේ සැහැල්ලුවෙනි. මා ජීවත් වූයේ මහමෙරක් තරම් බර හිස මත පටවාගෙනය. අසරණ මසිත නොපෙළා ඔහුට ගැලපෙන කෙනෙකු සොයාගන්නට තිබුණි. මනෙතු කඳුළු පුරා ආවේය. ඔහු දෙස නොබලාම මම බසයට නැගුණෙමි.

ජීවිතය සැමදා දුක් වේදනාවෙන් පමණක් ගෙවන්නට සිදුවෙතැයි මට සිතුවෙණි. සිදුවුණු හැම දෙයකින්ම සිත දැවුණා මිස සැනසිල්ලක් නම් නොවීය. මසිත යම් තරමින්වත් සතුටු වූයේ අප්පච්චි හා නංගිලා වෙනුවෙන් ඉටුවිය යුතු යුතුකම් නොපිරිහෙලා ඉටු කිරීමට හැකිවීම ගැන පමණි. මහේෂ් වනිගසූරිය පිටව ගියේ තරහිනි.

“අක්කා බත් මුට්ටිය රොස් වෙනවා නේද?!”

ලොකු නංගිගේ හඬින් මා තිගැස්සුණි. ලිපේ ගිනිදළු වේගයෙන් ඉහළ යමින් තිබුණි. ඉක්මනින් බංකුවෙන් නැගිටගත් මම ලිපේ ගිනිදර එළියට ඇද දැමීමේය. ලොකු නංගි දෙස බැලීමේ අපහසුතාවයක් මට දැනුණි.

“අක්කා..”

කුමක් හෝ දෙයක් කීමට ඇය සරසෙනු මම දුටුවෙමි.

“ගුනේරිස් මාමා කියලා ගියා හෙට ගඩොල් ගෙනැත් තියන්න කියලා..”

“ඇත්තද..? මට ඒකත් අමතක උනා..”

“අප්පච්චිට වීස්කර කිව්වා.. අහන්නකො..”

රාත්තීන්හැර පිස අහවරක් වී මම අප්පච්චි අසලට ලංවිමි. ගෙට දකුණු පසින් අත්තිවාරම් දමා තිබුණු අලුත් ගෙය දෙස බලාගෙන ඔහු කල්පනා කරමින් සිටියේය. අප්පච්චිගේ දෑස් ඔස්සේ මමද ඒ දෙසට නෙත් යොමු කළෙමි. ජීවිතයට නව බලාපොරොත්තුවක් එක් කරලීමට ඒ දසුන හිතට සම්පවිය.

“අප්පච්චි..”

ඔහුගේ දැහැන් බිඳ මම කටහඬ අවදි කළේය.

“ගුනේරිස් මාමා මොකද කිව්වෙ..?”

ඔහුගේ දෑස් වල පෙර නොවූ දීප්තියක් පෙනෙන්නට විය. ඒ දෙනෙත් මසිතට එක් කළේ අපමණ වූයකුටකි.

“අත්තිවාරමේ වැඩ ඉවරයි පුතේ.. හෙට ගඩොල් ගේන්න කිව්වා..”

“මම සල්ලි දෙන්නම් අප්පච්චි.. ඒත් කොහොමද ගේන්නෙ..?”

“ගුනේරිස් උදෙන්ම එයි.. මටත් යන්න පුළුවන්නේ.. හන්දියෙ කඩේ ලොරියකින් ගේනවා..”

“අප්පච්චිට බෑ ඔවා කරන්න.. ගුනේරිස් මාමට කියමු..”

ඔහු මහත්සි වනවාට මා අකමැති වූයේ යළිත් අසනීප වේයැයි බියෙනි.

“මට පුළුවනි පුතේ.. දැන් අත සනීපයිනේ.. අනික ඔවා හොඳට හොයලා බලලා කරන්න ඕන..”

ඔහුට වැඩක් කිරීමට බැරි බව පවසා මා ඔහුව අසරණ කළේ දැයි මට සිතුණි. අප්පච්චිට එය මදිකමක් වූවේදැයි මම පසුතැවුණෙමි. ඔහුගේ අතේ තුවාලය මේ වනවිට සම්පූර්ණයෙන්ම සුවපත්ව තිබුණි. ඔහු පෙර මෙන්ම ශක්තිමත්ව වැඩෙහි යෙදීම සිතට අස්වැසිල්ලකි. මසිත

බිය වුවද එසේ සිතා පැත්තකට කර දමන්නට නොහැකිය. එසේ කිරීම ඔහුගේ සිත අසරණ කිරීමකි. මම ගල් පඩියට බැස මිදුලට ගියෙමි. මගේ දෙපා නිරායාසයෙන් ඇදී ගියේ නව නිවස ගොඩනගන ස්ථානයටය. මෙතෙක් සිත තුළ පවතී දුක් බ දෝමනස්සයන් යටපත් වී මොකක්දෝ කියාගත නොහැකි වූ සතුටක් හදපත්ලෙන්ම පැන නැගුණේය.

මා ඉරිදා ටවුමට ගියේ ගෙදරට අවශ්‍යකමුළුට ගැනීමටය. ලොකු නංගි හෝ වුවටී රැගෙන ඒමට නොහැකි වූයේ අලුත් ගෙට වැඩකළ අයට සංග්‍රහ කළයුතුව තිබුණිසාය. ඇදියන සෙනග අතරින් අතරැදී බැග් දෙක අපහසුවෙන් රැගෙන මම ඇවිද ගියෙමි. එදින ටවුමේ පොළදවස වූ නිසා එකම හිස්ගොඩක් විය. ඉදිරියට ඇවිදගිය මගේ නෙතු ගැටුණේ ජීවිතේ කවදාවත්ම දකින්නට අපේක්ෂා නොකළ දසුනකි.

මගේ දෙපා වෙවිලන්නට වූයේ කුමන හේතුවකින්දැයි මට නොවැටහුණි. අතරැදී බැග් දෙක තදින් අල්වා ගත් මම සිතට දිරිගෙන ඉදිරියට බැලුවෙමි. මසිත දැවී ගියේය. ඒ වේදනාවට යැයි මට සිතූණි. සියල්ල දරාගත හැකි යැයි සිත කිව්වද මසිත දුර්වල වග මට දැනුණි. මග හරින්නට හෝ නොදැක්කා සේ ඉවත බලා යන්නට හැකියාවක්ද මට නොවුණි. සැගව යන්නට තරම් මා කළ වරදක්ද නොවේ. නෙතට කදුලක් එක් කරලන්නට මට ඇවැසි නොවීය. හදවත පිවිටීගිය බව දැන උන්නේ මා පමණක්ය. නොඑසේ නම් මෙතරම් සන්සුන්ව ඔහුට සිතාසෙන්නට නොහැකිය.

මගේ ඉදිරියට පැමිණියේ ජනක සහ ඔහුගේ බිරිඳයි. ජනක ඇත තියාම මා දුටුවේය. සන්සුන් වන්නට උත්සාහ කරමින් මම ඔවුන් දෙදෙනා දෙස බැලුවෙමි.

“අරුන්දිකා..”

කවදාවත් මගේ නම කියා කතා නොකළ ජනක පළමුවරට එසේ ඇමතුවේය. අරුනි නොකියා එසේ කතා කිරීම ගැන මම යම්තරමින් සතුටු උනෙමි. නොඑසේ නම් යටගියාව බොහෝ ලොංගතු බූ බව මට සිහිවෙන්නට තිබුණි.

“කොහෙ යන ගමන්ද..?”

“පොලට ආවා අයියෙ..”

මා අසල සිටි ඔහුගේ බිරිඳ කුතුහලයෙන් මදෙස බලන්නට විය. මම ඇයව සිතින් නිරීක්ෂණය කළෙමි. ලොකු නංගි කීවාක් මෙන් ජනකගේ හැඩරුවට ඇයගේ ගැලපීමක් නොවුණි. නැන්දාත් මාමාත් රැවටෙන්නට ඇත්තේ ඇයගේ මුදල් වලටය.

“ආ.. නිරෝමිට කියන්න බැරි උනානේ.. මේ අපේ මාමගෙ දුව.. අරුන්දිකා.. අපේ වෙඩින් එකට මාමයි නංගිල දෙන්නයි විතරනේ ආවෙ..”

ඔහු අවසන් වදන් කිහිපය පැවසුවේ මගේ දෙනෙත් දෙස එක එල්ලේ බලමිනි. මම ඔහුගෙන් දෑස් මුදවාගෙන නිරෝමි දෙස බලා සිනාසුණෙමි. ඇයද සිනාසුනේය.

“ඒ පැත්තෙ එන්නවත් බැරි උනා නංගි.. පහුගිය දවස්වල වැඩ තිබුණා.. අප්පච්චියි නංගිලයි සතීපෙන්නේද..?”

“ඔව් අයියෙ... හොදින් ඉන්නවා..”

“අපිත් පොලට යනවා.. එහෙනම් අපි යන්නම්..”

“හා අයියෙ..”

මම සිනාසී ඔවුන් දෙදෙනාට සමු දුනිමි. ඔවුන් දෙදෙනා පිටව ගිය පසු මම මොහොතක් හිටිවනම සිටියෙමි. ජනක මා ගැන කිසිවක් නිරෝමි හා නොකියන්නට ඇත. එය එක්තරා අන්දමේ සහනයකි. නොඑසේ නම් මගකොටදී හමුවන විටවත් අපට මෙසේ සුභදව කතා කරන්නට නොහැකි වනු ඇත. ජනක ගැන පෙර මෙන් සිතීමට තරම් මසිත බොළඳ නොවීය. ඔහුට මම අද ද ආදරය කරමි. එය සහෝදරයකුට ආදරය කිරීමක් මිස පෙම්වතෙකුට සේ නොසැලකීමකි. ඔහු දකින සිත

වේදනාවෙන් පිරුණු වග සැබෑය. නමුදු අත්සතු සිතකට සෙනෙහස පෑමට තරම් මසිත වංචන නොවීය.

මා බොහෝ විට සිහින මැව් වග මට දැනුණේ මෙසේ අනපේක්ෂිත ලෙස මගේ දිවිය වෙනස් වූ පසුවය. ජනක සිටියේ සැහැල්ලුවෙනි. කවදාවත් නොමැතිව ඔහු මට නංගී යි ඇමතුවේය. එය පුද්ගමයක්ද නොවේ. මා දැන් ඔහුගේ ලොවින් සදහටම වැලලුණු චරිතයකි. නමුදු සිත නොසන්සුන් වූ වග මම දනිමි. ඒ කිසිදින බලාපොරොත්තු නොවූ දසුනක් දුටු නිසාය. කෙනෙකු අයිති වූ බව ඇසූ දිනවත් මා මෙතරම් නොසන්සුන් වූයේ නැතැයි මට සිතූණි. ඒ එය සිතට පමණක් සීමා වූ දෙයක් නිසාය. සිතුවිල්ලකට වඩා දසුනකට සිත රිදවීමට ඇත්තේ ජරෙබල හැකියාවකි. නෙතින් දකිනා දේ සත්යයක් යයි සිතා අමතක කරන්නට නොහැකිය. එහි ඡායාව පවා බොහෝ කල සිත තුළ තැන්පත්ව පවතී. නිරෝමි කෙරෙහි මසිත ඊර්ෂ්‍යාවවක් නම් ඇති නොවීය. එසේම ජනක පිළිබඳව තරහක්ද ඇති නොවුණි. මේ මා ජීවිතයෙන් ලබන්නාවූ දෙය ලැබෙන දෙය සිතින් බාරගනු හැර ඊට වැඩි යමක් බලාපොරොත්තු වීමට නොහැකිය.

පසුවදා සවස වැඩ අවසන්ව එන අතරමග මම ගීතිකාට මහේෂ් වනිගසුරිය ගැන පැවසුවෙමි. ඇ සියල්ල නිසොල්මන්ව අසා උන්නාය. මහේෂ් වනිගසුරිය රටින් ආ බඩු වයක් ගේමට පිටව ගොස් තිබුණි. සවස් වන තුරුද ඔහු නොපැමිණියේය. ඔහු නොදැකීම සිතට මද අස්වැසිල්ලක් විය. මම සියල්ල පවසා අවසන ගීතිකා දෙස බැලුවෙමි. ඇය මොනවාදෝ කියන්නට සැරසී යළිත් නිහඩ වූවාය. මසිත නොඉවසිල්ලෙන් වූයේ ඇ කුමක් පවසාපිදැයි සිතූණ නිසාය.

“මම මෙහෙම කිව්වට වරදවා තේරුම් ගන්න එපා අරුණි..”

මසිත නොසන්සුන් විය.. ඒ ඇයගේ ස්වරූපයටය..

“සමහර විට මහේෂ් සර් ඇත්තටම උඹට ආදරේ ඇති..”

ඇ මදෙස බලා උන්නේ මගේ ජරතතිවාරය කුමක් විය යුතුදැයි දැන ගැනීමට සේය. ඇය කියන්නාසේ එය එසේ විය හැකිදැයි මම සිතුවෙමි. මහේෂ් වනිගසූරිය සත්යහ වශයෙන්ම අවංක පුද්ගලයෙක්දැයි දැන ගැනීම තරම් කල්වේලාවක් මට නොවීය. මට ජනක සිහිවේ. කිසිදින නොවෙනස්වේ යැයි සිතූ ඔහුද වෙනස් වූයේ නම් මහේෂ් වනිගසූරිය නොවෙනස්ව හිඳිවිදැයි මා කෙලෙස සිතන්නද?

“එයා දකින දකින කෙල්ලො දිහා බලන බව ඇත්ත. සමහර විට එයාට හිතට ගොඩල් ලංවුන කෙනෙක් මුණ නොගැහුන නිසා වෙන්න ඇති. මහේෂ් සර් කියන තරම් තරක කෙනෙක් කියලා අපි කියන්න එයාගෙ බාහිර හැසිරීමෙන් නේ. සමහර විට එයාගෙ අභ්යන්තරය මීට වඩා හොද වෙන්න පුළුවන්. ඒ වගේම උඹ නිසා එයාගෙ ඔය පුරුදු අත්හැරෙන්න පුළුවන්.”

ගීතිකා තවත් මොනවදෝ කියාගෙන ගියාය. මම නිසොල්මන්ව අසා සිටියෙමි. සිත තුළ පැවතියේ නොසන්සුන් තාවයකි. මා සුසුමක් හෙළුවේ හදවත තුළ රැඳී පීඩනය උසුලාගත නොහැකි නිසාය. වෙනදා ඉන් තිගැස්සෙන ගීතිකා මා ගණනකට නොගත්තාය. ඇගේ දෙඩුම අවසන්ව නොතිබුණි. මා අසලක නොවුණා සේ ඇය කියවාගෙන ගියාය.

“අරුනි.. උඹ මෙහෙම ඇවිත් අවුරුද්දකටත් ලං වෙන්න ආවා.. තවමත් මහේෂ් උඹ ගැන හිතනවා.. ඒකෙන්ම හිතන්න බැරිද එයා උඹට අවංකව ආදරය කරනවා කියලා..”

ගීතිකා පවසන අවංකකම , ආදරය, විශ්වාසය , මේ සියල්ලක්ම මට සරදම් කළ වග මම දනිමි.

“මම ගොඩක් විශ්වාස කළ කෙනෙක් අතින්ම ඒ විශ්වාසය බිඳුන ගිනි..”

ඇ මදෙස බැලුවේ එවදන් නොතකමිත්ය.

“මේ ලෝකෙ හැම කෙනෙක්ම ජනක කෙනෙක් නෙමෙයි අරුති.. සමහර විට අපි නරකයි කියලා හිතන කෙනෙක් ගොඩක් හොඳ වෙන්න පුළුවන්.. විශ්වාස කරන්න බෑ කියලා හිතන කෙනෙක් අවංක වෙන්න පුළුවන්..”

ඉන්පසු අප අතර පැතිරගියේ නිහැඩියාවකි. මසිත නොසන්සුන්කම වැඩිවන්නට විය. කුමක් කළ යුතු දැයි යන්න හරි හැටි නොවැටහුණි. මහේෂ් වනිගසූරිය ගැන සිතීම පවා මසිත ඇති කළේ විඩාවකි. ඔහු මගෙන් පළිගනීවිදැයි වරෙක මට සිතූණි. යළිත් ආදරයක් ගැන හිතන්නට තරම් මසිත සන්සුන් නොවීය. එසේම ජීවිතය පටලවාගෙන බැරිය. එසේ වුවහොත් අප්පච්චිටත්, නංගිලාටත් දුක් විදින්නට සිදුවනු ඇත. මහේෂ් වනිගසූරියගේ හිත නොරිදෙන්නට ඔහුගෙන් මිදිය යුතුය. තරහ ගිය පසු ඔහුගේ හැසිරීම නපුරුය. එසේ වුවහොත් ඔහු මගෙන් පළිගනු ඇත. ඔහු විශ්වාස කරන්න තරම් මම ඔහුව නොදනිමි.

“මට ජීවිතේ පටලවගන්න බෑ ගිනි..”

“මම දන්නවා.. මමත් කැමති නෑ උඹට දුකක් වෙනවට.. අපි තව ටිකක් බලමු..”

ඉන්පසුව අප අතර පැතිර ගියේ නිහැඩියාවකි. සිත නොසන්සුන් කළද තනිවීමේ අවශ්‍යතාවය මට වඩාත් දැනෙන්නට විය.

“ගෙදර වැඩ කොහොමද අරුන්දිකා..?”

දහවල ආහාර ගනිමින් සිටියදී දිසානායක මහතා මගෙන් විමසීය.

“දැන් බිත්ති බඳිනවා..”

“හොඳයි.. මොනවා හරි උදව්වක් ඕන නම් කියන්න..”

මම සිනාසී ඔහුට ස්තූති කළෙමි. දයාබර පියෙකු මෙන් ඔහු නිතරම අප ගැන විමසීය. ලන්ච් රූම් එකේ සිටියේ අප දෙදෙනා පමණි. මිසිස් මානෙල් හා මිස් නාලනී ඉක්මනින් දිවා ආහාරය ගන්නා අතර අප දෙදෙනා ප්‍රමුඛව වී ආහාර ගත්තෙමු. අප කතාබහ කරමින්

සිටියදී දොරින් ඇතුළු වූයේ මහේෂ් වනිගසුරියයි. ඔහු දුටු මසිත තිගැස්සුනි.

“මහේෂ් මහත්තයා තවම කැවෙ නැද්ද?”

දිසානායක මහතා එලෙස අසනවිට මම බිම බලාගත්තෙමි.

“අද වැඩ ගොඩක් තිබුණා අංකල්.”

ඔහු අත සෝදාගෙනවිත් අප හිඳගෙන සිටි මේසයට ඉදිරිපස තිබුණ මේසයේ හිඳගත්තේය. දිසානායක මහතා සිටියේ ඔහුට පිටුපාය. මහේෂ් වනිගසුරිය හිඳගත්තේ මට ඉදිරියෙනි. මේ නිසා ඔහුගේ නෙත් වලින් මිදී සිටින්නට මට නොහැකි විය. ඔහු වරක් මදෙස බලා කෑම පාර්සලය අතට ගත්තාය. මමදෙනෙත් බිමට නැඹුරු කර ගතිමි. නමුත් එසේ හිඳින්නට නොහැකි වූයේ දිසානායක මහතා වරින් වර කතාබහ කළ නිසාය. මහේෂ් වනිගසුරිය දෙස අහම්බෙන් බැලුවහොත් ඔහු මදෙස බැලුවේ මුහුණ නපුරු කරගෙනය. ඔහුට මෙතරම් නපුරු වන්නට හැකිදැයි මම නොදැන සිටියෙමි. මම යළිත් හිස නොඔසවා සිටින්නට උත්සාහ කළෙමි. දිසානායක මහතා සමග කතාබහ කිරීමට සිදු වූ සෑම අවස්ථාවකම මම හිස ඔසවා බැලිමි. ඒ සියලු අවස්ථාවකම මහේෂ් වනිගසුරියගේ ඇස් යොමුව තිබුණේ මා දෙසටය. මසිත බියක් ඇතිවිය. ඒ ඔහුගේ විලාසයටය. කෑම කා අවසන්ව මම නැඹිටියෙමි.

“අරුන්දිකා කාලා ඉවරද?”

දිසානායක මහතා අඩක් අවසන් කළ බත්පතද , මදෙසද බැලුවේ විමසිල්ලෙනි.

“ඔව්..”

මට අවශ්‍ය වූයේ ඉක්මණින් මෙතැනින් පිටවන්නටය. ඉතිරි වූ බත් ටික කුණු කූඩයට දැමූ මා අත සොදා ගතිමි.

“මම යනවා..”

දිසානායක මහතා දෙස බලා එලෙස පැවසූ මම හැරුණෙමි. මහේෂ් වනිගසූරිය මදෙස බලා සිටිනවා මම නෙත් කොණින් දුටුවෙමි. සවස කාංචන මුදන්නායකගේ කාමරයට ගියවිට සිදුවූයේ අනපේක්ෂිත දෙයකි.

“අරුන්දිකා.. මහේෂ් ළඟ ඊයෙ ගෙනාව ස්ටොක්වල බිල්ටික ඇති. ඒක පොතට ගන්නවද.. ? මට හදිසි වැඩක් තියෙනවා.. වරද්දගන්න එපා.. එයාගෙන් අහගෙනම ලියන්න..”

මසිත හැදින්වෙන්නම් ඔහු මෙවැනි කාර්යයක් මා වෙත පවරන්නේ නැත. මහේෂ් වනිගසූරියගෙන් ඇත්වන්නට සිතනා විට සිදු වූයේ තවත් ඔහුට ලංචිමය. කාංචන මුදන්නායකගේ කාමරයෙන් මා එළියට පැමිණියේ බරකර ගත් සිතීනි. ඉතින් ඔහු ළඟට යන්නට මට සිදුව ඇත. එය රාජකාරියයි. ප්රවතික්ෂේප කිරීමට හෝ පැහැර හැරීමට නොහැකිය. සිත තුළ පැන නැගියේ නොසන්සුන්කමකි. පුටුවේ හිඳගත් මම අත රැදි පොත දෙස බලාගෙන සිටියෙමි. ඔහුගේ නපුරු මුහුණ මට සිහිවේ. සිත තිගැස්සුණි. වේගයෙන් ගැසුණු ඇහිපිය දුක්බර නොකිරීමට මම ප්රවේශම් වීමි. මම භාත්පස බැලීමි. සියල්ලන්ම ඔවුනොවුන්ගේ කාර්යන්හී නිරතව ඇත. මා පමණක් නොසන්සුන් සිතීන් හිඳගෙන සිටීමි. හිසට ඉහළින් කැරකෙන විදුලි පංකාවට මුව පුරා ගැනුණු දහදිය වියළන්නට නොහැකි විය. මේ තරම් අසරණ වන්නට සිදුවන්නේ කුමන පවකටදැයි මට සිතූණි. තවත් ප්ර මාද වුවහොත් කාංචන මුදන්නායකගෙන් බැනුම් අසන්නට සිදුවෙතැයි මට සිතූනි. මම යන්ත්රායක් සේ නැඟිටියෙමි.

මම පොතක් රැගෙන ඔහු අසළට ගියේ ගැහෙන සිතීනි. ඔහු දුටු විට දෙපා වෙවිලන්නට විය. අනෙක් ළමුන් උවමනාවෙන් මදෙස නොබැලුවද ගීතිකා මදෙස බලා උන්නේ විමසිලිමත්වය. මොහොතක් මා ඇසළ නතර වීමි.

“මොකද..?”

“ඊයෙ ගෙනාව බඩුවල බිල් ලියන්න කීවා කාංචන සර්..”

“පලයං.. අර ඉන්නෙ..”

ඇ නෙත් කොණින් මහේෂ් වනිගසුරිය පෙන්වමින් පැවසුවාය. ඇගේ මුවග තිබුනේ මද හසැරැල්ලකි. මම ඇයට රැවිවේ ඇගේ බැල්ම මට සරදම් කළ නිසාය.

“මට රවලා වැඩක් නෑ..”

ඇ කට ඇද කරමින් සිනාසුනාය.

“මට බෑ ගිනි..”

මම කෙදිරි ගැවෙමි.

“මේක ෆැක්ටරිය.. අනික උඹ කරන්නෙ රාජකාරිය.. ඒවට පෞද්ගලික ජර්ට්ෂන් ගාවගන්න එපා..

මම නිසොල්මන්ව මොහොතක් ඇ දෙස බලා සිටියෙමි.

“පලයං.. ළමයි බලයි මොකද කියලා..”

මා ඇගෙන් මිදී ආවේ ඕනවට එපාවට මෙනි. මහේෂ් වනිගසුරිය අසළට ගිය මා හිටගනිමි. ඔහු මදෙස බලා නොදැක්කා සේ ඉවත බලාගෙන ඔහුගේ කාර්යයේ නිරත විය. ඔහු සිටියේ වූල් කපන අංශයේ ළමුන්ගේ වැඩ බලමිනි. ළමුන් විසින් කපන ලද පතරොම්වල අඩුපාඩු සකසමින් ඔහු මේසය වටේට ඇවිද ගියේය. මම නිසොල්මන්ව ඔහු දෙස බලා සිටියෙමි. මා එහි සිටි බවක්වත් ඔහුට මතක නැතුවා සේය. මේසයේ වැඩ කරමින් සිටි එන් සැරෙන් සැරේ මදෙස බලන්නට විය. ඉන් මසිතට දැනුණේ අපහසුතාවයකි. ඔහු තවමත් මා සමග තරහින් සිටියි. නිශ්ශබ්දව සිටීමෙන් පරාජය අත්වන්නේ මටමය. එසේම පැමිණි කාර්යය ඉක්මණින් ඉවරකර ගෙන පිටව යන්න මට අවශ්‍යට විය. ඔහු මා අසළට නොඑන බව දැනුණ නිසා මම සෙමෙන් ඔහු අසළට ගියෙමි. ඔහු සිටියේ මට පිටුපාය.

“මහේෂ් සර්..”

ඔහු හිස හරවා බැලුවේ උවමනාවෙන් නොවේ. ඒ දෙනෙත්වල තිබුණේ නපුරු බැල්මකි. මසිත බියට පත් කරන්නට ඔහුගේ බැල්ම සමත් විය. තවත් ඔහු දෙස බැලීමට ශක්තියක් නොවූන නිසා මා දෙනෙත බිමට නැඹුරු කර ගනිමි.

“රියෙ ගෙනාව ස්ටොක්වල බිල් ටික ලියාගන්න ඕන.”

මම හිස නොඔසවාම කියවාගෙන ගියෙමි.

“මගේ මේසෙට යන්න.. මේක ඉවර කරලා එන්නමි.”

ඒ හඬ පෙර මෙන් නපුරු නොවීය. මා ඔහුගේ මේසය වෙත ගොස් ඉදිරිපස තිබුණු පුටුවේ හිඳ ගනිමි.

ඔහු පැමිණියේ මට කල්පයක් තරම් දිගු වූමිනින්තු කිහිපයකට පසුවය. මා ඉදිරිපස පුටුවේ හිඳගත් ඔහු මදෙස බැලීය. මම දෙනෙත් බිමට නැඹුරු කර ගනිමි. මේසය මත තිබුණු ෆයිල් එකක් දිගහැර ඔහු බිල්පත් පරීක්ෂා කරන්නට විය. මම නෙත් කොනින් එදෙස බලා සිටියෙමි.

“භාවනා කරනවද..?”

තිගැස්සෙමින් මම ඔහු දෙස බැලුවෙමි. පෙර තිබුණු නපුරුකම කොහෙදෝ පලා ගොස්ය. අර දහකාර සිනාවෙන් දෙතොල් විකසිතව ඇත. සිතට යම් අස්වැසිල්ලක් ගෙන ඒමට ඒ සිනාවට හැකිවිය.

“ලියාගන්න.. මම කියන්නමි.”

මම පොත දිගහැර අවසානයට ලියා තුබුණු තැනින් දිනය දා ලියන්නට පටන් ගනිමි. ඔහු එකින් එක කියවාගෙන ගියේය.

“අරුන්දිකා මාත් එක්ක තරහද..?”

මම විශ්මයෙන් ඔහු දෙස බැලුවෙමි. ඔහුගේ දෙනෙත් යොමුව තිබුණේ මගේ දෑස් වෙතය. අනේ මා නොසන්සුන් වූ තරම් දන්නේ මා පමණක්ය.

“ත්..න්..”

මම හිස දෙපසට පොළවා පිළිතුරු දුනිමි.

“මට එදා තරහා ගියා..”

මම නිසොල්මන්ව පොත දෙසම බලා සිටියෙමි. මේ කතාබහ දුරදිග යාවියැයි සිතට ඇතිවූයේ බියකි. එසේ වුවහොත් අසරණ වන්නේ මහිය. මම තවත් බිල්පතක් ගෙන ලියන්නට සැරසුණෙමි. එහි තිබුණු එක් ගණනක් කපා කොටා තිබුණු නිසා පැහැදිලි වූයේ නැත.

“මේක පැහැදිලි නෑ..”

ඔහු සිනාසෙමින් මදෙස බැලුවේය. මම හිස නොඔසවාම ලියාගෙන ගියෙමි. අත්ලට දහදිය දැමී නිසා පැන ලිස්සන්නට විය. මම එය තදකොට අල්වා ගතිමි.

“ඇයි ඔයා බයවෙලා..?”

මගේ දෑසට එබෙමින් ඔහු විමසුවේය. කිසිවක් නොපවසා මම බලා සිටියෙමි. ඔහුගේ වමත මේසය දිගේ ඇදී ආවේ මගේ දකුණත වෙතය. මම වහා අත ඉවතට ගතිමි. ඔහුට කුමක් සිදුවීදැයි මට නොවැටහුණි. මා වටපිට බැලුවේ කිසිවෙක් අප දෙස බලා සිටිදැයි බියෙනි.

“මේක ෆැක්ටරිය..”

මම තරමක් දැඩි ස්වරයෙන් ඔහුට පැවසුවෙමි. ඔහු සිනාසුණේය.. එය සරදමක්දැයි මට සිතූණි.

“ඉතින් ඒකනේ මම එළියෙදි ඔයාට කතා කරන්න හැදුවත් ඔයා කැමති නැහැනේ..”

ඔහුට වැරදී ඇත. මට පිටදී හෝ ඇතුළතදී ඔහුව අවශ්‍යය නැත.

“ඔයාට පිස්සුද..? මම ඉක්මනට යන්න ඕන.. කියන්න..”

සිතට නැගී නොරිස්සුම මම එලෙස පිට කළෙමි..

“ඉතින් යනවා.. කවුද තමුසෙව අල්ල ගත්තෙ.. වෙන කොල්ලෙක් නම් මේ තරම් පස්සෙන් එන්නෙ නෑ.. තමුසෙගෙ ආඩම්බර බලන්න”.

ඔහු කෝපයෙන් කියවාගෙන ගියේ මට රවාගෙනය. මම වටපිට බැලිමි. ඔහුගේ වදනින් නෙතු කළුළු පුරා ආවේය. මා ඔහු දෙස බැලුවේ අසරණ දැසිනි.

“පින් සිද්ධ වෙයි ඔය ටික කියන්න මට ලියාගන්න.. අන්තිමට ඕක ලිව්වෙ නැහැ කියලා මට බැනුම් අහන්න වෙන්නෙ”.

මගේ හඬ බිඳෙන්නට ආසන්න විය. මගේ නෙතු අතර රැළුන කළුලු බිඳ ඔහු දකින්නට ඇත. මොහොතකින් ඔහු සන්සුන්විය. මම ඉක්මනින් බිල්පත් ලියා අහවර කළෙමි. අවසන් බිල්පතද ලියා අවසන්ව මම පොතක් රැගෙන නැගී සිටියෙමි. ඔහු පුටු ඇන්දට හේත්තු වී බලා සිටියේය. මම ඉක්මනින් ඔහු අසලින් ඇත්වී පැමිණියෙමි.

ඉක්මන් ගමනින් එන මගේ ඉදිරියට පැමිණියේ මානෙල් මිස්ස.

“මොකද අරුන්දිකා දුවන්නෙ..?”

මම සිනාසුණා මිස පිළිතුරක් නොදුන්නෙමි.

“දාඩියක් දාලා කවුද පස්සෙන් එළෙව්වෙ..?”

ඇය සිනාසෙමින් ඇත මැත බැලීය.

“ආ.. මිස්ටර් මහේෂ් ළඟ ඉඳන්ද එන්නෙ..?”

මුවට සරදම් සිනාවක් මවා ගනිමින් එලසෙ කියා ඇය ඉවත්ව ගියාය. ඇගේ වදන් වල අරුත මට වැටහුණේ පසුවය. මුත්ගෙ ඔලු විකාර

වෙලා යැයි මට සිතුවේ. කවදාවත් නොමැතිව ඇසරදම් කළාය. ඔවුන් හැම දෙනාටම මා සිනාසීමට තරම් කරුණකි. මා කළ වරදක් නොමැති වුවද ඔවුන් මසිත අවුල් කරයි. මහේෂ් වනිගසූරිය ගැන මසිත ඇතිවූයේ තරහකි. ඔහුගේ උවමනා එපාකම් පිරිමසා ගැනීමට ඔහුට ගැලපෙන කෙනෙකු ලංකරගත හැකිය. එසේ කළ අසරණ මසිත පීඩාවට පත්කරමින් ඔහු ලබන සතුව කුමක්දැයි මට නොවැටහේ. කාර්යාලය තුළදීද මා සිටියේ සතුටින් නොවේ. මිස්ටර් දිසානායක නොවන්නට මෙතැන මට අපායක් වනු ඇත. අනෙක් දෙදෙනාට මා හැරුණත් වැරදිය. හැමදෙනාගේම කතා අසමින් මම නිහඩවම සිටියෙමි. පරාජය වූයේ මාය. ඔවුන්ට බැණ වැදීමට තරම් ශක්තියක් මට නොවීය.

ජීවිතය අවුල් වෙදැයි මසිත ඇතිවූයේ බියකි. මට කුමක් සිදුවීද අප්පච්චිට්ත හෝ නංගිලාට දුක්ක දිය නොහැකිය. ඔවුන්ගේ එකම බලාපොරොත්තුව පිහිට මා පමණක් නම් ජීවිතය අවුල් කරගෙන බැරිය. යම් තරමින් ජීවිතය ජය ගන්නට උත්සාහ කරද්දී නොසිතූ ලෙස ජරතශ්ණ පැන නැගේ. ඔවුන් සතුව වන්නේ වරදක් නොකළ මසිත තලාය. ඉන් ඔවුන් ලබන සතුව කුමක්දැයි මට නොවැටහේ. මම මේසය මත හිස ඔබාගත්තේ අවුල් වූ සිත පාලනය කරගැනීමටය. සන්සුන් වන්නට උස්තාහ කළද මසිත තව පටලැවුණි.

“ඇයි අරුන්දිකා..?”

මට වම් පසින් සමීපව සිටි නාලනී මිස් කතා කරන හඬ ඇසුණි. මම හිස ඔසවා බැලුවේ තවත් කතාවක් හදාවියැයි බියෙනි.

“හිස ටිකක් කකියනවා..”

වමකින් නළල පිරිමදිමින් මම ඇය දෙස බැලුවෙමි.

“පැනඬෝල් එකක් ගෙනැත් දෙන්නද..?”

“එපා අඩුවෙයි..”

එසේ කියමින් මම බිල්පත් ලියාගෙන ආ පොත දිග හැරියේ එක කාංචන මුදන්නායකට බාරදීමට පෙර අඩුපාඩු ඇත්දැයි බැලීමටය.

“අක්කේ... අක්කේ...”

මම දැස් හැර බැලුවේ ලොකු නංගීගේ කැගැසිල්ලටය.

“ඔයා වැඩට යන්නෙ නැද්ද.? හොඳටම දවල් වෙලා..”

හතර වටින් යන්නමින් එළිය වැටෙමින් තිබුණි. මා නැගිටින්නට සැරසුණද ඇඟට දැනුනේ අපහසුතාවයකි. හිස පුපුරන්නට තරම් වේදනාවක් දැනෙන්නට විය. නළලට අතතියා බැලූ විට දැනුණේ ගින්නදරක් තරම් රස්නයකි. මා යළිත් දැස් පියා ගත්තේ නැගිටීමට තරම් ශක්තියක් නොවුණ නිසාය. චුට්ටි මා පසෙකින් නිදා උන්නද ලොකු නංගී පෙනෙන්නට නොසිටියාය. ටික වේලාවකින් කුස්සියේ ඇසුණු ශබ්ද නිසා ඇ අවදි වී ඇතිබව මම දැනගතිමි. ඉක්මනින් උයාගත්තේ නැත්නම් වැඩට යාමට ජරතමාද වේ. එසේම නංගිලා දෙදෙනාට පාසල් යාමට සිදුවන්නේ බඩගින්නෙන්ය. අපහසුවෙන් වුවද මම නැගී සිටියෙමි. හිස කැරකෙන්නට විය. මා කුස්සියට යන විට ලොකු නංගී හාල් ගරමින් සිටියාය.

“ඉන්න ලොකු නංගි.. මම උයන්නම්.. ඔයා පොතක් බලාගන්න”.

“දැන් වෙලා නෑ අක්කේ..”

හිස කැරකෙන්නට වූනිසා මම බංකුවේ හිඳගතිමි.

“ඇයි අක්කේ..?”

“ඔලුව රිදෙනවා..”

ලොකු නංගී මා අසලට විත් නළලට අත තබා බැලුවාය. ඇගේ අත්ලේ සිතල මට දැනුණේ සනීපයකි.

“දෙවියනේ ඔයාට හොඳටම උණ..”

ඇගේ දැස් විසල්ව තිබුණි.

“ඔයා නිදාගන්න අක්කෙ මම උයන්නම්..”

“ඕන නෑ තව ටිකකින් අඩුවෙයි. වැඩට යන්න ඕනනේ..”

“අද වැඩට යන්න එපා.. ඔහොම කොහොමද වැඩට යන්නේ..”

තවත් හිස ඔසවා සිටීමට අපහසු වූ නිසා මම කාමරයට ගොස් පැදුරේ ඇලවුණෙමි.

“අක්කේ.. අක්කේ..”

යළිත් මා අවදිවූයේ ලොකු නංගිගේ හඬිනි. මම දැස් හැර බැලූ විට හොඳටම දවල් වී තිබුණි.

“මම කොත්තමල්ලි ටිකක් තැම්බුවා.. බොන්න අක්කේ..”

“ඔයාලා ඉස්කෝලෙ ගියේ නැද්ද තවම..?”

“මම ගෙදර ඉන්නම්.. වුට්ටිට යන්න කියමු..”

“එපා.. එපා.. ඔයා යන්න.. මම අඩු උනේ නැතොත් බේත් ගන්න යන්නම්.. ඔයාට විබාගෙත් ලගයිනේ..”

ඉක්මනින් හැද ගත් ලොකු නංගි පාසල් ගියේ අකමැත්තෙනි. මම අපහසුවෙන් නැගිට පැදුරේ හිඳගනිමි. කොත්තමල්ලි කෝප්පය දුම් දමමින් තිබුණි. එය අතට ගත් මම නහයට ලං කර සුවද බැලුවෙමි. නහයට දැනුණේ අපුලකි. දිවට දැනුණේ අධික තිත්ත රසය අපහසුවෙන් දරා ගනිමින් මම කොත්තමල්ලි කෝප්පය බිච්චෙමි.

මා නිසාවෙන් තැවෙන අප්පච්චි දෙස මම බලා සිටියේ ගෝකී සිතුවිල්ලකිනි.

“අපි බේත් ටිකක් ගන්න යමු පුතේ..”

“අඩු උනේ නැත්නම් යමු අප්පච්චි..”

නැගිට ඇවිද ගැනීමට හෝ නිස ඔසවා ගැනීමටවත් ශක්තියක් මවෙන නොමැති විය. ඔහු මා අසළින් ඉවත්වූන පසු මම යළිත් පැදුරේ දිගා උනෙමි. මා අසනීප වූ බව ඇක්ටරියට දැන්වීමට මාර්ගයක් නොවීය. නොදැන්නුව හොත් කාංචන මුදන්නායකගෙන් බැනුම් අසන්නට වේදැයි මසිත බිය විය. නමුදු ඊට කළ හැකි දෙයක් නොවීය. ඊයෙ සිදුවූන දේ නිසා ගෙදර එන විට මගේ නිස හොඳටම රිදෙමින් තිබුණි. උණ ගැනුනේද උවමනාවටත් වඩා ඒ ගැන සිතූ නිසාදැයි මම සිතුවෙමි. සැබවින්ම මසිත බිය විය. මහේෂ් වනිගසූරිය මගෙන් පළිගනීවියැයි යනඅහේතුක බිය නිතර සිතට වදදුනි. මේ ජරසශ්නය කාට හෝ පවසා සිතට අස්වැසිල්ලක් ලබාගත යුතුව තිබුණද පැවසීමට කෙනෙක් නොවීය. ගීතිකාත් සමඟ කතා කිරීමට මගක් නොවූවේ ඔවුන්ට සවස් කාලයේද වැඩ කිරීමට නියමිතව තිබුණු නිසාය. මහේෂ් වනිගසූරිය සිහිවත්ම යළිත් මසිත අවුල්වන්නට විය. ඔහුට ආදරය කිරීමට තරම් නිරවුල් මනසක් මා සතුව නොතිබුණි. වරක් ආදරයේ වේදනා විදි මා තවත් වරක් ආදරය කිරීමට සැරසීම ජීවිතය අවුල් කරගැනීමට මුල පිරීමකි. එසේම මහේෂ් වනිගසූරිය විශ්වාසවන්ත පුද්ලගයකු නොවේ. ඔහුට ආදරය නොකර සිටියද ඔහුගෙන් ගැලවීමක් වේදැයි මට සිතූණි.

දහවල් වන තුරුද උණ අඩු නොවූ නිසා මම බෙහෙත් ගැනීමට සිතුවෙමි. ටවුමට යාමට තරම් ඇඟට ශක්තියක් නොවුණ නිසා හන්දියේ වෙදමහතාගෙන් අප්පච්චීන් සමඟ ගොස් බෙහෙත් ගත්තෙමි. ටවුමට ගොස් බෙහෙත් ගමු යැයි අප්පච්චීපැවසුවද මසිත මෙන්ම ගතද විඩාපත්ව තිබුණ නිසා ඒ අදහස ජරපතික්ෂේප කළෙමි. ගෙදර ආ විගස මම යළිත් පැදුරට වැටුණෙමි. අප්පච්චී කුස්සියට ගොස් කසාය උණු කරන්නට විය. එක් අතක් වාරු කරගෙන අප්පච්චී ඔහුට හැකි අයුරින් මට උවටැන් කළේය. සවස්වන විට උණ ගතිය බොහෝ අඩු වීතිබුනි. උදේ සිටම කෑමක් නොගෙන සිටි නිසා ඇඟට වාරු නැතිවිය. ලොකු නංගී රාත්රීමයකට කන්නට කවිවද කෑමක් ගැනීමට තරම් පිරියක් නොවූන නිසා නිරාහාරවම මම නින්දට වැටුණෙමි.

පසුවදා මම වැඩට ගියේ වෙනදාට වඩා බොහෝ සේ ජරනමාදවය. ගීතිකා මා එනතෙක් බලන් උන්නාය. මා දුටුවිට ඇගේ මුහුණේ පැතිර ගියේ පුළුල් සිනාවකි. මා ඇ අසලට යාමට පෙර ඇය මට ලංවිය.

“මොකද උනේ.. ඇයි ඊයෙ ආවෙ නැත්තෙ..? පණිවිඩයක් දීලත් නෑ.. මම දිසානායක මහත්තයගෙන් ඇහුවා..”

ඇ ජරසශ්න වැළක්ම අසාගෙන ගියාය.

“මට උණ හැදුනා.. පණිවිඩයක් දෙන්න විදියක් තිබුණෙ නෑ..”

“දැන් හොඳයිද..?”

“ටිකක් හොඳයි..”

ඇ මගේ නළලට හා ගෙලට පිටි අත්ල තැබුවාය.

“තවම ඇඟ රස්නෙයි.. ඇයි ආවෙ අසනීප තියාගෙන..”

මම නිහඩව සිටියෙමි.

“මම යනවා පස්සෙ කතා කරමු..”

ඇය ඉක්මන් ගමනින් දිව ගියේ වැඩ පටන් ගැනීමට වෙලාව ලංව තිබූ නිසාය. කාර්යාලය තුළට ගිය මම බැගය පසෙකින් තබා මේසය වෙත ගොස් හිඳ ගතිමි. සියලු දෙනාගේම නෙත් යොමුව තිබුණේ මා වෙතය.

“ඇයි අරුන්දිකා ආවෙ නැත්තෙ..?”

දිසානායක මහතා මා අසලදී ලං වීම්මසුවාය.

“උණ හැඳුණා..”

“දැන් හොඳයිද..?”

“ටිකක් හොඳයි..”

“බේත් ගත්තද..?”

“ඔව්..”

සුපුරුදු ලෙස මම වැඩකටයුතු වල යෙදුනෙමි. ඊයේ අතපසුව තිබුණු වැඩද රාශියක් විය. අහම්බෙන් මගෙන් මහේෂ් වනිගසුරියගෙන් නෙත් එකට ගැටුණි. ඒ ඔහු කාර්යාලයට ආ මොහොතකදීය. මම අත රැදී ආසිල් කවරයට ඉක්මනින් මුහුණ ඔබා ගතිමි. කිසිවක් සිදු නොවුනා සේ හිඳින්නට මම උත්සාහ කළෙමි.

මඳක් දහවල් වන විට කාංචන මුදන්නායක පැමිණියේය. පෙරදා වැඩට නොපැමිණීම ගැන ඔහු දොස් පවරතැයි එක්තරා බියක් මසින විය. නොපැමිණීම ගැන දැන්වීම මගේ යුතුකමකි. මා පුටුවෙන් නැගී සිටියේ සිතේ ඇතිවූ අවිනිශ්චිත හැඟීමෙනි. මා කාමරයට ඇතුළුවනු ඔහු දුටුවද නොදැක්කා සේ වෙනත් කර්යයක යෙදුනි. ඉන් මසින බිය තවත් වැඩි විය. සිතට බියක් දැනුණද මම සෙමෙන් ඔහුගේ මේසයට ලංවිමි. තවමත් උණගතිය තිබුණ නිසාදෝ මගේ දැත් වෙව්ලන්නට විය. ඔහු හිස ඔසවන තෙක් මම නිහඬව සිටියෙමි. තත්පර කිහිපයක් එලෙසම ගෙවුණි.

“ඇයි..?”

“අසනීප වුණ නිසා ඊයෙ වැඩට එන්න බැරි උනා සර්..”

මම අපහසුවෙන් වුවද වචන ගලපා ගතිමි.

“හ්ම.. යන්න..”

එපමණකින් ඔහු නිහඬවිය. ආපසු හැරී මා ආවේ සැහැල්ලු සිතකිනි.

එක දිගටවැඩ කළ නිසාදෝ දහවල් වන විට යළිත් හිස රිදුම් දෙන්නට විය. හිසට අත තියාගත් මම දැස් වසාගෙන සිටියෙමි. නමුදු වේදනාවේ අඩුවක් නොවුණි. මා අත් බැගයේ තිබුණු පෙනබෝල් පෙති දෙකක්ද රැගෙන බිච්චේ යළිත් උණ ගැනේවියැයි සිතාය. යළිත් මම වැඩ කළෙමි. පසුව හිස රිදීම අඩු වුවද උණ ගතියක් දැනෙන්නට විය.

දරාගැනීමට අපහසු වූ තැන මම මේසයට හිස ගසා ගනිමි. වැසි තිබුණු නෙත් පියළි අතරින් කඳුළු ගලා ආවේය.

“අරුන්දිකා..”

මම අපහසුවෙන් හිස ඔසවා බැලුවෙමි. නාලිකා මිස් හා දිසානායක මහතා මා වටකොට සිටියහ.

“ඔයාට අමාරුද..?”

නාලිකා මිස් මගේ නළලට අත්ල තබමින් ඇසුවාය.

“ටිකක් ඔලුව රිදෙනවා..”

“ටිකක් නෙමේ හොඳටම ඇඟ රස්නෙයි.. ඔයා යන්න ගෙදර”.

මටත් නොදැනීම නෙතු අතරින් කඳුළු වැටෙන්නට විය. හිස රිදුම් දුන්නට වඩා මසිත රිදුම් දෙන්නට විය.

“හවස් වෙනකොට අඩුවෙයි..”

මම ඇඟිලි තුඩු වලින් නළල පිරිමදිමින් පැවසිමි.

“ඉන්න අමාරු නම් සර්ට කියලා යන්න අරුන්දිකා.. ඔහොම වැඩ කරන්න බැහැනේ..”

දිසානායක මහතාගේ පෙරැක්තය නිසා මම කඳුළු පිසදා ගෙන නැගී සිටියෙමි. මේසය පුරා විසිර තිබුණු ෆයිල් කවර කිහිපය සකසා ලාවිච්චට දමා කාංචන මුදන්නායක සොයා ගියෙමි. වසා තිබුණු දොර හැරගෙන මම ඊට ඇතුලු උනේ නොසන්සුන් වූන සිතීමි. ඔහු මදෙස බලා සිටියේය. මනෙතු බිය කරන බැල්මෙන්ම බලා සිටියේය. අවුල්වුනු සිතින් මම ඔහුට ලංවිමි.

“මගේ ඔලුව රිදෙනවා.. මම ගෙදර යන්නද..?”

ඔහු නිහඬව බලා සිටී. ගෙවෙන තත්පරයක් ගානේ මසිත සැලුණි.

“ඉන්න අමාරු නම් යන්න.. තනියම යන්න පුළුවන්ද?”

“පුළුවන් සර්..”

ඔහුගේ අවසරයෙන් මම කාමරයෙන් එළියට පැමිණියෙමි. කාර්යාලයේ සැවොම මදෙස බලා උන්නේ විමසිල්ලෙනි. සැමගෙන් සමුගත් මම මහමගට පිවිසුනෙමි. අධික හිරුරැස් නිසාදෝ දෙඇස් රිදෙන්නට විය. බස් නැවතුමට ගිය මා අත් ඔරලෝසුව වෙත නෙත් යොමු කළෙමි. බසය පැමිණිමට තවත් විනාඩි විස්සක් පමණ ඇත. එතෙක් වේලා හිටගෙන සිටීම බොහෝ අපහසු විය. අපහසුවෙන් වුවද විනාඩි කිහිපයක් ගෙවුණි.

බස් නැවතුම පසු කරගෙන ගිය රතු පැහැති කාරයක් මදක් ඉදිරියට ගොස් නැවතුණි. අවශ්‍යපතාවයක් නොවුණද මගේ දෑස් එදෙසට දිව ගියේය. රිය කවුළුවෙන් හිස දමා මදෙස බැලූ පුද්ගලයා දැකීමෙන් මසිත තිගැස්සුණි. කාංචන මුදන්නායකගේ රුව මසිත ඇති කළේ බැසැවින්ම බියකි. කිසිවක් සිතාගත නොහැකිව මම එලෙසම සිටියෙමි. මොහොතකින් කාරය මදක් පසුපසට විත් නතර විය.

“අරුන්දිකා..”

රිය කවුළුවෙන් හිස එළියට දමා ඔහු කතා කළේය. මට උන්හිටි තැන් පවා අමතක විය. නොසන්සුන් උන මම ඔහු අසලට ලංවිමි.

“නගින්න..”

කිසිවක් පැවසීමටද ඉඩක් නොතිසා ඔහු ඉදිරිපස දොර විවර කළේය. මා සිටියේ පියවි සිහියෙන්දැයි යන්න පවා මම නොදනිමි. රියට නැගුණු මම දොර වසා ඔහු දෙස බැලුවෙමි.

“අරුන්දිකා බෙහෙත් ගත්තද?”

ඔහු සිටියේ සන්සුන්වය. මසිතේ සැහැල්ලුවක් හෝ සන්සුන් බවක් නොවීය. ගෙවෙන තත්පරයක් ගාතේ මසිත අවුල් විණි.

“ඔව් සර්..”

“කොහෙන්ද..?”

“ගමේ වෙද මහත්තයගෙන්..”

මොහොතක් නිහඩව සිටි ඔහු කාරය ආපසු හරවා ගත්තේය.

මම ගල් ගැසී ඔහු දෙස බැලුවෙමි. නමුදු ඔහු නිසලය. කිසිවක් හෝ අසන්නට සිත් වුවද මගේ මුව ගොළුව තිබුණි. මසිත වූයේ අසරණ කමකි. අපි මේ කොහි යන්නේදැයි අසන්නට මට අයිතියක් තිබුණි. නමුදු මම නිහඩවම සිටියෙමි. ඒ ඇයිදැයි යන්න තෝරා බේරා ගැනීමේ හැකියාවක් මවෙත නොවීය. නොඑසේනම් අධික උණ ගතිය නිසා මට කිසිවක් කියා ගැනීමට පැහැදිලි මානසිකත්වයක් නොවීය. ඔහු නිහඩව රිය පදවයි. මම ද නිසොල්මන්ව සිටියෙමි. නිහඩ බව අතරින් මසිත හඬගැවේය. කිසියම්ම හැගීමකින් තොරව මම රිය කවුළුවෙන් ඉවත බලාගෙන සිටියෙමි. විනාඩි දහයක පමණ ගමනකින් පසුව ඔහු රිය නතර කළේය. ඉදිරිපස බලා සිටියා මිස මම ඔහු දෙස නොබැලුවෙමි. ඒ මේ නිහඩ පිළිවෙත මසිත මුරණ්ඩු කළ නිසාය. මසිත මෙතරම් අසරණ කරන්නට ඔහුට සිතෙන්නේ මන්දැයි මම නොදනිමි. මෙය ස්වාමියා හා සේවකයා අතර පරතරය ඉක්මවා ගිය සමීපකමකි. ඔහු වෙතින් අවිශ්වාසයක් හෝ අනාරක්ෂිත බවක් මම නොදුටුවෙමි. ඔහු මට සැලකුවේ සහෝදරියකට මෙනි. නමුදු මෙලොව ජීවත් වන්නේ අප දෙදෙනා පමණක් නොවේ. අප හඳුනා කිසිවෙකු හෝ මේ දසුන දුටුවේ නම් එය මහා වියවුලක ආරම්භයකි. මට ජීවිතය පටලවාගෙන බැරිය. විවිධාකාර සිතුවිලි මසිතට නැගුණි. පීඩාකාරී බව හදවතට දරාගත නොහැකිවිය. මනෙතු කඳුළු පුරා ආවේය. ඒ සිත තුළ ඇති අසරණ කමටය. නෙතු පුරා කඳුළු ගලා ගියේය. නෙතට අහිමි කඳුලට ඉබාගාතේ යන්නට ඉඩදී මම නිසොල්මන්ව සිටියෙමි.

“අරුන්දිකා..”

මා අසළින් ඇසුනේ ඔහුගේ හඬය.

“ඇයි අරුන්දිකා..?”

මම පිටි අත්ලෙන් කම්මුල් පිසදා ඔහු දෙස බැලිමි.

“ඔයාට අමාරුද..?”

“නෑ..”

“ඇයි ඇඩුවෙ..?”

ඔහුගේ දෙනෙතින් මිදී මම ඉවත බලා ගතිමි. ඔහුගේ පැනයට දිය හැකි පැහැදිලි පිළිතුරක් මවෙත නොවීය.

“ඔයාට බේත් ටිකක් අරගෙන යමු..”

ඔහුගෙන් මිදුනු මගේ නෙත් මවෙතට යොමුවිය.

මෙඩිකෙයා සෙන්ටර් සුදු පසුබිමේ රතු පාටින් ලියා තිබුණු දැන්වීම් පුවරුව මගේ නෙත ගැටුණි. මේ කිසිවක අගක් මුලක් සොයාගැනීමට මට නුපුළුවන්විය.

“බහින්න..”

රියෙන් බැස මා අසලට ආ කාංචන මුදන්නායක රියේ දොර විවර කළේය. ඔහු දෙස නොබලාම මම බැසගතිමි. ඔහු ඉස්සරවිය. මා ඔහු පසුපස ඇදී ගියේ යන්ත්‍රලයක් මෙනි.

“ඔයා මෙතනින් ඉදගන්න..”

මට අසුනක් පෙන්නු ඔහු කවුන්ටරය වෙත ගියේය. නික්ම යන ඔහු වෙත මගේ නෙත් යොමු විය. මේ සියල්ල සිහිනයකැයි මට වරෙක සිතුවිණි. ඒ කිසිදින මෙවැන්නක් මා ජීවිතයේ බලාපොරොත්තු නොවුන නිසාය. මොහතෙකින් මා අසලට පැමිණි ඔහු මා පසෙකින් වූ පිටුවේ හිඳගත්තේය. මසිත වෙව්ලා ගියේය. හිස පුපුරා වේදනාදෙන්නට විය. අප හිඳගෙන සිටි අසල වූ කාමරයේ දොර විවර විය. හෙදියක් හිස පිටතට යොමා අපට අඩ ගැසීය.

“යමු අරුන්දිකා..”

කාංචන මුදන්තායක මදෙස බලා නැගී සිටියේය. මම ඔහු පසුපස කාමරයට ඇතුළු උනෙමි. වෛද්‍ය වරයා ඔහු අසල වූ පුටුව පෙන්වීය. මම එහි ගොස් හිඳ ගනිමි. කාංචන මුදන්තායක අප අසල වූ පුටුවේ හිඳගත්තේය.

“මොකද මිස්ටර් වයිෆ්ට්..?”

වෛද්‍යවරයා එසේ අසත්ම මගේ කන්පෙති මුල හිරිවැටිණි. මනෙත් දිවගියේ ඔහු අසලටය. ඔහුද අපහසුවෙන් මෙන් මදෙස බැලුවේය. මම වහා ඉවත බලා ගනිමි.

“උණ ඩොක්ටර්..”

“දවස් කීයක ඉඳන්ද උණ තියෙන්නෙ..?”

වෛද්‍යවරයා උණ කටුව අතට ගනිමින් විමසීය.

“දවස් දෙකක් විතර..”

උණකටුව මගේ මුව තුළ තැබූ ඔහු අතබැඳි ඔරලෝසුව දෙසට නෙත් යොමු කළේය. උණකටුව අතට ගත් ඔහු වරක් එය ගසා උවමනාවෙන් එදෙසට නෙතු යොමු කළේය.

“බයවෙන්න එපා.. මම බෙත් දෙන්නම්.. නම කියන්නකෝ”.

“අරුන්දිකා..”

“වයස..”

“අවුරුදු විසි දෙකයි..”

ඔහු බෙහෙත් ලියන අතරතුර මම නෙතු බිමට නැඹුරු කරගෙන සිටියෙමි.

“එහෙනම් මේ බේත් ගන්න.. අඩු උනේ නැතොත් එන්න”.

කාංචන මුදන්නායක බෙහෙත් තුන්ඩුව අතට ගන්නවා මම නෙත් කොණින් දුටුවෙමි. පුටුවෙන් නැගී සිටි මම නිහඩවම ඔහු පසුපස ඇඳුනෙමි.

“අපි ෆාමසි එකෙන් බෙහෙත් ටික අරන් යමු.”

ඔහු මදක් මා අසලට සමීප වෙමින් පැවසුවේය. මම ඊට කිසිවක් නොකීවෙමි. කාරයේ දොර ඇරදුන් ඔහු මා හිදගත් පසු දොර වසා අනෙක් පසින් විත් කාරයට නැගුණි. එන අතරමගදී ඔහු නිහඩවම සිටියා මිස කිසිවක් නොකීවේය. මසිතට එය එක්තරා සහනයක් විය. වෛද්‍යවරයා පැවසූ දෙයින් ඔහු දෙස බැලීමටවත් හැකියාවක් මවෙන නොවීය. මා නිසා ඔහු පත්වූ අසිරුතාවය මට හොඳින් වැටහුණි. නමුදු ඊට කළ හැකි කිසිවක් නොවීය. තවත් මද දුරක් පැමිණි ඔහු කාරය පාර අයිනට වන්නට නතර කළේය.

“මම බේත් ටික අරන් එන්නම්..”

ඔහු අසල වූ ෆාමසිය වෙත ගියේය. පිටව යන ඔහු දෙස මම බලා සිටියෙමි. මට අප්පච්චිසිහිවිය. නංගිලා සිහිවිය. මේ සියල්ල කාට හෝ පවසා සිත සැහැල්ලු කර ගැනීමට මට අවැසි විය. නමුදු අප්පච්චිට හෝ නංගිලාට මේවා පැවසිය නොහැක. ඔවුන් මේවා කෙසේ නම් තේරුම් ගන්නද..? තවත් විනාඩි කිහිපයකින් ඔහු පැමිණියේය. ඔහුගේ දෑස නොගැටෙන්නට මම නෙතූ බිමට නැඹුරු කරගනිමි.

“මේක ගන්න අරුන්දිකා..”

සුදු පැහැති ඉටි බෑගයක් ඔහු මවෙන පෑවේය. මම එය දෝතට මැදි කර ගනිමි. මසිත පැතිර ගියේ අසරණ කමකි. මේ ණය කෙසේ ගෙවන්නේදැයි මට සිතාගත නොහැකි විය. එසේම ඔහුගෙන් මෙවැන්නක් බලාපොරොත්තු වීමද මට හොඳක් නොවේ. එපා කියන්නට හෝ නොපිළිගෙන ඉන්නට හැකියාවක් මවෙන නොවීය. ඔහු නිහඩවම රිය පැදවීය. මම ඉදිරි මාවත දෙසට නෙත් යොමු

කළෙමි. වටරවුමෙන් රිය හරවද්දී ඉදිරියෙන් පැමිණි සුදු පැහැති වෑන් රථයේ වේගය කාරය අසළදී මදක් අඩුවිය. විශේෂත්වයක් නොවුවද මගේ නෙත් දිවගියේ නිරායාසයෙනි. වෑන් රථයේ ඉදිරිපස හිදගෙන සිටි පුද්ගලයා දුටු මසිත වේවලා ගියේය. මනෙතු දිවගියේ කාංචන මුදන්නායක වෙතටය. ඔහුද බලා සිටියේ වෑන් රිය දෙසය.

සියල්ල අවුල් වේදැයි මසිත පැටලිණි. මා නිසා ඔහුද ජරාශ්‍රීත ගණනාවකට මුලපුරතැයි මට සිතූණි. වෑන් රිය ඉදිරිපස ආසනයේ හිදගෙන සිටියේ මහේෂ් වනිගසුරියයි. ඔහු අප දුටුවා මට විශ්වාසය. ඉතකින් සියල්ල අවුල්වේදැයි මට සිතූණි. මසිත පැටලුණු නූල් බෝලයක් මෙන් විය. මම කාංචන මුදන්නායක දෙස බැලුවෙමි. ඔහු ඉදිරිපස බලාගෙනම රියපදවයි. බස්නැවතුම ආසන්න වන විට මම කටහඬ අවදි කළෙමි.

“සර්..”

ඒ නෙත් කල්පනාවෙන් බර විය.

“මම මෙතනින් බහින්නමි..”

“ඇයි..?”

“මම බස් එකේ යන්නමි.. සර්ට කරදරේ මම නිසා..”

කියන්න සිතූණ දෙයින් අංශු මාත්ර යක්වත් ඔහුට අවබෝධ වූවේදැයි නොදනිමි.

“මම ගේ ළගට ගිහින් දාන්නමි..”

තවත් කිසිවක් කීමට මට සිත් නොවේ. ඒ ඔහුගේ සිත රිදේවි යැයි බියෙනි. එසේම ඔහුගේ සිතත් අවුල්ව ඇතැයි මට සිතූණි. ඔහුට මා නිසා ජරකශ්‍රීත රැසකට මුහුණ දෙන්නට සිදුවනු ඇත. මහේෂ් වනිගසුරිය අප ගැන කෙසේ සිතාදැයි යන්න මසිත අවුල් කළේය. නිසැකවම ඔහු මා ගැන වැරදි ආකාරයෙන් සිතන බව මට විශ්වාසය. ඔහු නර්මදාගේ ඥාතියෙකි. ඔහු මගෙන් පළිගනීවියැයි යන සිතුවිල්ල පවා

මා බියට පත් කළේය. දරාගත නොහැකි සුසුමක් මුවින් පිටවිය. ඉදිරියෙන් පැමිණි වාහනයක ගැටෙන්නට ගිය කාරය මහ හඬින් තිරිංග තදකර ඔහු නතර කළේය. අප පසුකර ගිය වාහනයේ සිටි පුද්ගලයා රිය කවුළුවෙන් හිස දමා මොනවදෝ කියවාගෙන ගියේය.

“අනේ සර්.. පරිස්සමින් යමු..”

නොසිතාම මගේ මුවින් එවදන් පිටවිය. සිත නැගුණු බියටත් වඩා මසිනේ වූයේ පීඩාවකි.

“බය වෙන්න එපා.. මම මරුණත් ඔයාට කරදරයක් වෙන්න දෙන්න නෑ..”

ඔහු සිනාසෙමින් පැවසුවද මසිත පිවිටී ගියේය.

“මම මැරෙන්න බය නෑ..”

මා පැවසුවේ සත්‍යබයකි.

“ඇයි ඔය තරම් අමාරුවෙන් හුස්ම ගන්නෙ.. ඔයා දිහා බලන්න ගිය නිසයි ඉස්සරහින් ආපු වාහනේ දැක්කෙ නැත්තෙන්..”

ඔහු යළිත් කාරය පණගැන්වූයේ මසිත අවුල් කරවමිනි. සියල්ලෙහි වැරදිකාරයා මමය. ඔහුගේ සිතුවිලි අවුල් කරන්නේද මමය. මේ ජර්ශන වලට කෙසේ මුහුණ දෙන්නේදැයි මට සිතූණි. ඔහු මා සොයා නාවා නම් මේ කිසිදු ජර්මශනයක් ඇති වන්නේ නැත. එය මගේ අවාසනාවකි. නිවස අසලට එනතුරුද අප ගොලුවන් සේ සිටියෙමු. කඩුල්ලට මදක් මෙහායින් ඔහු රිය නතර කළේය. ඒ නෙත් ගැටෙන මොහොතේ මම ඉවත බලා ගතිමි. නොඑසේ නම් අවුල් වන්නේ මසිතය. නමුදු කිසිවක් කියන්නට මසිත මුරගුවේය. කොතනකින් ආරම්භ කළයුතු දැයි මට නොවැටහුණි.

“මට සමාවෙන්න..”

ඒ හඬ ඔහුට ඇසුණේදැයි මම නොදනිමි. රෝගී තත්වය නිසාම නොව මගේ සිත විඩාවට පත්ව තිබුණි.

“ඇයි අරුන්දිකා සමාව ඉල්ලන්නේ..?”

“මම නිසා සර්ට ජරාශ්‍රත ඇතිවෙයි..

සිත තුළ පැන නැගී බොහෝ සිතුවිලි කෙටියෙන් මම හෙළි කළෙමි.

“මට තේරෙන්නේ නෑ ඇයි එහෙම කියන්නේ කියලා..”

එය මට විශ්වාස කළ නොහැකි විය.

“මම සර්ට කරදරයක් වුණා..”

මනෙතට කළුළු පුරා ආවේය.

“ඔයාට පිස්සු..”

කිසිවක් නොවුනාසේ ඔහු සිනාසුනි. මා ඔහු දෙස බලා සිටියේ පුදුමයෙනි. ඔහුට මෙතරම් සැහැල්ලුවෙන් සිනාසෙන්නට හැකියාවක් ඇතැයි මම නොසිතුවෙමි.

“ඔයා යන්න.. උවමනා නැති දේවල් හිතන්නේ නැතුව බේත් බීලා වැඩට එන්න..”

වැඩිහිටියෙකු කුඩා දරුවෙකුට ඔව්දන් දෙන්නා සේ ඔහු කියාගෙන ගියේය. බැගේ දෙක අතට ගත් මම රියෙන් පිටතට පැමිණියෙමි. ඔහු බලා සිටියදීම මම ගෙදරට ගියෙමි.

මා වැඩට ගියේ තවත් දින කිහිපයකට පසුවය. උණ සම්පූර්ණයෙන්ම සුව වුවද වැඩට යාමට තරම් ශක්තියක් මවෙත නොවීය. අපහසුවෙන් වුවද හිත හදාගන්නට මම උත්සාහ කළෙමි. කාර්යාලයට ඇතුළුවන මොහොතේ මසිත පසුබා ගියේය. මා නොමැති වූදිනයන් හී මොනවා සිදුවන්නට ඇතිදැයි මසිත පැටලිණි. මහේෂ් වනිගසූරිය කෙසේ මදෙස බලාවිදැයි මසිත පැවතියේ සැකයකි. ඔහු මා ගැන කාර්යාලයේ අය හා

පවසා ඇත්දැයි මසිත බියවිය. නමුදු කළ හැකි අන් කිසිවක් නොවීය. මා වරදක් නොකළ විශ්වාසය පමණක් මසිත ඉතිරිව තිබුණි. ඒ සිතුවිල්ලේ ශක්තියෙන් මම හිස ඔසවා අවට බැලුවෙමි.

මා කාර්යාලයට ඇතුළු වන විට පැමිණ සිටියේ මිසිස් මානෙල් පමණි. මා ඇය දෙස වෙදනාටත් වඩා උවමනාවෙන් බැලුවේදැයි මට සිතුණි. ඒ ඇගේ ඉරියව් නිරීක්ෂණය කරන්නට සේය. ඇ සිනාසී දෙස බැලුවද සිනාසෙන්නට මට අමතක විය.

“අරුන්දිකා.. දැන් සනීපද..?”

ඇ මා අසලට ලංවී විමසුවාය.

“ඔව්..”

ඇ වෙතින් කිසිදු වෙනසක් හෝ දැන ගැනීමට නොහැකිය. එසේම ඇ යමක් දන්නේ නම් මෙලෙස මා සමග සුභද්ව කතා කරන්නේද නැත. කාර්යාලයෙන් මිදුනු මනෙතු දිව ගියේ ඇතින් පිහිට නිෂ්පාදන අංශය වෙතය. වැඩ පටන් ගැනීමට ආසන්න වූ නිසා ළමයින් ඉක්මන් ගමනින් එදෙසට ඇදුනහ. ඒ අතර ගීතිකාද විය. මා අදක් නොඑන්නට ඇතැයි ඇය සිතන්නට ඇත. නොඑසේ නම් ඇය මා සොයා කාර්යාලයට පැමිණෙයි.

මගේ නෙතු දිව ගියේ ඔහු සෙවීමටය. නමුදු දැසට හසුවන මානයක ඔහු නොමැති විය. මහේෂ් වනිගසූරිය නොදැකීම සිතට එක්තරා අස්වැසිල්ලක් විය. මේසය අසලට ගිය මම අත්බැගය පසෙකින් තබා හිඳගතිමි. පසුගිය දින වල අතපසු වූ වැඩ කිරීමට සන්සුන් වන්නට මම උත්සාහ කළෙමි.

“අරුන්දිකා.. ෆයිල් ටික මම කලා.. අඩුපාඩු තියෙනවද කියලා බලන්න..”

දිසානායක මහතා මා අතට ෆයිල් කවර කිහිපයක් දුන්නේය.

“ගොඩක් ස්තූතියි මිස්ටර් දිසානායක..”

“ඔක මොකක්ද අරුන්දිකා.. දැන් සනීපද?”

“දැන් නම් හොඳයි..”

දහවල් වනතුරු හිස ඔසවා බැලීමට නොහැකි තරම් වැඩකටයුතු විය. මා ඒ සියල්ල කලේ කල්පනාවෙනි. සිත තුළ නොයෙක් පෙරළි ඇති වුවද මම ආයාසයෙන් ඒ සිතුවිලි වැඩ ගනිමි. අහේතුකව එක් ඇසිල්ලක මම හිස ඔසවා බැලිමි. ඒ මොහොතේ මනෙතු ගැටුනේ මහේෂ් වනිගසුරියයි. කාර්යාලයට පැමිණ ඔහු දැස් යොමුව තිබුණේ මදෙසටය. ඒ දැස්වල තිබුණේ කුමන හැඟීමක්දැයි මම නොදනිමි. ඔහුගේ නෙතු මා බියට පත් කිරීමට තරම් නපුරු විය. මසිත තිගැස්සුණි. ඔහු සෙමෙන් සෙමෙන් ලංවුනේ මා අසලටය. මගේ නෙතු බිමට නැඹුරු විය.

“ඊයෙ බඩු වගයක් ගෙනාවා.. මෙන්න බිල්..”

ඔහුගේ හඬ මට ඇසුනේ ඇත ලොවකින් පාව එන්නාක් මෙනි. ඔහු බිල්පත් කිහිපයක් මේසය උඩ තැබුවේය. එය තැබුවා නොව විසි කළේය. මනෙතු එක්වර ඔහු දෙසට යොමු විය. ඔහු මදෙස නොබලාම ආපසු හැරුණේය. ඔහු පිටව ගොස් බොහෝ වේලාවක් යනතුරුද මසිත පැවති බිය අඩුවක් නොවීය. ඔහු නිහඬව පවසන්නේ මා වරදක් කළ බවද..? ඔහු මා බියට පත් කරන්නේ ඒ වරදට පළිගැනීමට මෙනි. මගේ දැත් වෙවිලන්නට වූ නිසා අතරැදි පැන මේසය මතට වැටුණි. විසිරී තිබුණු බිල්පත් අතටගත් මම මොහොතක් එදෙස බලා සිටියෙමි.

සිත තුළ නොසන්සුන්කම නිසාම මට වේලාව ගතවෙනවා නොදැනුණි. කැම වේලාවද ලංව තිබුණු බව මට වැටහුණේ ෆැක්ටරිය දෙසින් ඇසුණු ළමයින්ගේ කතාබහ නිසාය. මිස් නාලනී හා මිසිස් මානෙල් අසුන්වලින් නැගිටිනවා මම නෙත් කොනින් දුටුවෙමි. කැම කන්නට තරම් පිරියක් හෝ කුසගින්නක් මවෙත නොවීය.

මේ සියල්ලෙන් මිදී කොහේ හෝ තනිවෙන්නට ඇත්නම් යයි මට අනේකවර සිතූණි. සියල්ල සිතට මහමෙරක් තරම් විය. මසිතට

යන්නම් හෝ අස්වැසිල්ලක් වූයේ මා සොයා එන ගීතිකා දැකීමෙනි.
ගෙවී ගිය දිනයන් හී ඇය සමග කතා කිරීමට තරම් කාලයක් නොවුණි.

“ගීතිකා..”

සිත දවාලූ නොයෙක් සිතුවිලි සියල්ල යටපත් කර සිනාසීමට මට
ඇගේ දසුන සමීප විය.

“කොහොමද ඉතින්.. මම හිතුවෙ අදත් එන්නෙ නැතුව ඇති කියලා..
මහේෂ් සර් ඔබ්ස් එක පැත්තෙ ඉඳලා යනවා දැකලා මම ඇහුවා ඔයා
ඇවිත්ද කියලා.. එයා අද උදේ අනිත් පැත්තෙන් නැගිටලද කොහෙද?.
ඕනනම් ගිහින් බලාගන්න කිව්වා..”

ඇ සිනාසෙමින් කියවගෙන ගියාය. මසිත තිගැස්සුණි. ඔහුගේ මේ
වෙනස මා නිසා ඇති වූවක් බව මට විශ්වාසය. මගේ මුවින්
නොදැනුවත්වම මහා සුසුමක් පිටවිය. දෙකොළඟ රැළුණු සිනාව වියැකී
ගියේය.

“ඇයි අරුනි.. මොකද එක පාරටම උනේ?”

ගීතිකා මදෙස බැලුවේ විමසිල්ලෙනි.

“නෑ මුකුත් නෑ..”

මම ආයාසයෙන් මුවගට සිනාවක් නගා ගනිමි.

“ඉතින් දැන් උණ සනීපද..?”

ඇ මගේ ගෙලට පිටි අත්ල තබා බැලුවේය.

“දැන් නම් හොඳයි.. පහුගිය දවස් ටිකේ නම් හරියට අමාරු උනා”.

“අරුන්දිකා ලන්ඩ් ගන්නෙ නැද්ද..?”

දිසානායක මහතා පුටුවේ හිඳගෙනම විමසුවේය.

“මිස්ටර් දිසානායක යන්න.. මම තව ටිකකින් එන්නම්.”

ඔහුගෙන් මිදුනු නෙත් ගීතිකා වෙත යොමු විය.

“අදත් හවස වැඩද..?”

මේ සියල්ල ඇයට පවසා සිත සැහැල්ලු කරගැනීමේ අවශ්‍යතාවය මට වඩාත් දැනෙන්නට විය. සිතට සැහැල්ලුවක් නොලැබුණද සියල්ල පැවසීමට මට සිතුවෙමි. මා තනිවී ඇති සෙයක් මට දැනුණි. ඇගේ පිහිට මට අවශ්‍ය විය.

“ගිය සතියෙ හදිසි ඔබර් එකක් ආවා.. හවස ඉන්න ඕනා.. ඇයි?”

මසිත කඩා වැටුණි. සියල්ල තව දුරටත් සිතේ සිරකරගෙන පීඩා විඳීමට මට නොහැකිය.

“ඔයාට කියන්න කාරණාවක් තියෙනවා ගීති.”

ඇ විමසිල්ලෙන් මදෙස බැලුවාය. ඒ දැස් වල තිබුණේ ජරවශ්නාර්ථයකි.

“ඇයි මොකක්ද..?”

“දැන් කියන්න බෑ.. නිදහසේ කියන්න ඕන.. පස්සෙ දවසක කියන්නම්..”

ඇ මගෙන් මිදී ගියේ විසිරුණු සිතින් බව මට විශ්වාසය. මගේ දුක් කරදර ඇගේ දුක් කරදර කරගෙන ඇ බොහෝ සිතන බව මම දනිමි. එය වරෙක මට ඉහිලුම් නොදෙන්නක් විය. ඇ පෙර කලෙක මගේ සොයුරියක් වන්නට ඇතැයි මට සිතුවිණි. ඇය මවක් සේ මට ඔවදන් දෙයි. බොහෝ විට තැලුණු මසිත සුවපත් කරයි.. අම්මා..! මගේ උගුරේ යමක් හිරවෙන්නාක් සේ දැනුණි.. මේ සියලු වේදනාවන්ට හේතුව ඇගේ රැකවරණය අහිමිවීම නොවේදැයි මට සිතුවිණි. පෙරකල සිට මා බොහෝ පව් පුරන්නනට ඇත. ඇය වෙනුවෙන් හඬා වැටීමට මනෙතු අග තවත් කළුළු බිදු තිබේදැයි මම නොදනිමි. නමුදු මගේ දැස කළුළු පටලයකින් වැසී ගියේය.

“අරුන්දිකා.. ලන්ච් වලට යන්න නැද්ද?”

මා පියව් ලොවට පැමිණියේ මිස් මානෙල්ගේ හඬින්ය. ඇයට නොපෙනෙන්නට කදුලු පිසදාගත් මම බත්පතද රැගෙන නැගී සිටියෙමි.

මම ලන්ච් රූම් එක වෙත ගියේ නොසැලකිල්ලෙනි. කෑමට තරම් පිරියක් මවෙත නොවීය. මා යන විට එහි උන්නේ දිසානායක මහතා පමණි.

“මම කාලා ඉවරයි.. අරුන්දිකා කාලා එන්න..”

ඔහුත් නැගී සිටියෙන් මම තනි උනෙමි. මම සිතුවිලි අතර වල්මත්ව සිටි වේලේ කාමරයේ දොර හැරෙනු යාත්තමින් දුටුවෙමි. මසිත තිගැස්සුණි. දොර හැරගෙන ඇතුළට එන්නේ කවුරුන්දැයි යන්න පවා සිතීමට මවෙත ඉඩක් නොවුණි.

මනෙතු බිමට නැඹුරු විය. ඔහු දෙස බැලීමට තරම් ශක්තියක් නිවැරදි බව දන්නේ මා පමණකි. ඔහුගේ සිතුවිලි නිවැරදි නොවේයැයි පවසන්නට මවෙත ශක්තියක් නොවේ. ඒ ඔහු දැසින් දුටු දෙයක් සත්යයෙන් තොර යැයි නොපිළිගන්නා හෙයිනි. නමුදු ඔහු දන්නා සත්යකුමක්ද..? එය පහදා දෙන්නට මගක් හෝ මවෙත නොවීය. එසේම තත්පරපහදා දෙන්නට තරම් මා ඔහු වෙත බැඳී නැත. එසේ කළ මා තවත් තැවෙන්නේ කුමකටදැයි මම සිතුවෙමි. එය එසේ වුවද සියල්ල සන්සුන් වෙතැයි මා කෙසේ සිතන්නද..?

කාමරයට පැමිණ මහේෂ් වනිගසූරිය කෑම පාර්සලය මේසය මත තබා අත සෝදනවා මම නෙත් කොනින් දුටුවෙමි. ඔහු අසළින් මිදී පැන දුවන්නට සිත් වුවද ඔහු මහ හැරීමට උත්සාහ කිරීමෙන් මා වරදක් කරා යැයි නිරායාසයෙන්ම ඔහු තීරණය කරනු ඇත. අපහසුවෙන් වුවද මම එලෙසම සිටියෙමි. මේසය අනෙක් කෙළවරේ මා ඉදිරිපිට තිබුණු පුටුවේ ඔහු හිඳගත්තේය. හිස ඔසවා නොබලන්නට මම තීරණය කළෙමි. ඔහු අද බොහෝ සන්සුන් යැයි මට සිතුණි. ඒ සන්සුන්කම

නොසන්සුන්කමේ ආරම්භයදැයි මට නොවැටහුණි. මෙතෙක් වේලා අත ගගා සිටි බත්පත ගුලි කොට මම නැගී සිටියෙමි.

“පැනලා දුවන්න හදන්න එපා..”

ඒ හඬ වේගවත්ය. ඔහුට එතරම් වේගයෙන් කතා කිරීමට හැකි බව මම දැන සිටියද එලෙස කතා කිරීමට අයිතියක් තිබේදැයි මම නොදනිමි.

“මම කාලා ඉවරයි..”

කුමක් හෝ කියන්නට සිදු වූ නිසා ම එලෙස පැවසිමි.

“මම දැක්කොත් තමයි බයේ දුවන්නෙ..”

ඔහු සුක්ෂ්ම ලෙස මාතෘකාවට පිවිසුනා යැයි මට සිතුවිණි. ඉතිකින් මේ සන්සුන් බවේ අනන්තය වන්නට ඇත. මා කුමක් කිව යුතු දැයි මට නොවැටහුණි.

“මම දන්නවා සර් කියන්න හදන දේ..”

මගේ හඬ බිඳිණි. මේ තරම් අසණ වන්නට සිදුවන්නේ මගේ පවිකාරකමටය. ඔහු මා පෙලන්නට සැරසෙන්නේද මගේ අසරණකම දැනගෙනය. කෙසේ වුවද සියල්ල කියා අවසන් කළ යුතුයැයි මට සිතුවිණි. නොඑසේ නම් මට විඳවන්නට සිදුවනු ඇත.

“සර්.. මොකුත් නොදැනයි මේ විදියට මට කතා කරන්නෙ”.

නෙතට කඳුළු නොනැගෙන්නට මම ජරොවේශම් වීමි.

“මගේ ඇස් දෙකට දැක්ක දේවල් බොරු කරන්න හදන්න එපා.. තව එකක්.. මම දැක්ක නිසා හොදයි.. මේ ෆැක්ටරියේ වෙන කවුරු හරි දැක්කා නම් අරුන්දිකා අද ඔලුව උස්සගෙන මෙහෙ ඉන්නැ”.

ඔහු සියල්ල තීරණය කර හමාරය. ඔහු දුටුවේ කුමක්ද.. ? ඒ කාංචන මුදන්නායකගේ කාරයේ පැමිණි බව පමණි. ඔහු සියල්ල තීරණය කර ඇත්තේ ඒ දසුණෙනි.

“අරුන්දිකා දන්නවද කාංචන මැරී කරන්න ඉන්නෙ නර්මදාව..”

“මම දන්නවා..”

“දන්නවා නම් එයාගෙ කාර් එකේ ගියේ මොනාටද?”

මගේ අප්පච්චිත් මෙතරම් වේගයෙන් මට කතා කර නැත. මනෙතු කඳුලු පුරා ආවේය. නිකරුනේ ඔහු මා සැක කරයි.

“සර් හිතන දෙයක් සිද්ධ වෙලා නෑ.. මට ඕනකමක් නෑ අනුන්ගෙ දෙයක් අයිති කරගන්න..”

කඳුළු අතරින් මම එලෙස පැවසුවෙමි.

“අයිති කරගන්න ඕන නෑ.. ඔහොම ගියාම ඇති..”

ඔහු මේ තරම් අශීලාවාර පුද්ගලයෙක්දැයි මම නොදැන සිටියෙමි. මගේ නෙත කඳුළු අලුත් වූයේ වේදනාවට නොව ඔහුගේ නොහික්මුණු කතාවටය.

“මිස්ටර් මහේෂ් වනිගසූරිය.. පව් කතා කියන්න එපා..”

මම කිසිදා මෙතරම් සැරෙන් කාටවත් කතා කර නැත. මසිත ඔහු පිළිබඳව ඇතිවූයේ කෝපයකි.

“පව් වැඩ කරන්න හොඳයි.. කියන්න හොඳ නෑ..”

ඔහුගේ දෙනෙතින් කෝපය පිටවිය. ඒ දෙනෙත් දෙස බැලීමට තරම් ශක්තියක් මට නොවීය. ඔහු දෙස නොබලාම මම කාමරයෙන් පිටතට පැමිණියෙමි. මගේ දෙනෙතින් කඳුළු ගලා හැලෙන්නට විය. මහා විනාශයක ආරම්භය එයදැයි මම නොදනිමි. කාංචන මුදන්නායක සොයා ගොස් බැණ වදින්නට තරම් මට සිත්විය. මේ සියල්ල වූයේ ඔහු නිසා නොවේ දැයි මට සිතූණි. මා ඔහුගේ උදව් ජරයකින්ම නොකළේ මන්දැයි සිත දොස් නැගීය. පිටතින් සන්සුන් වන්නට උත්සාහ කළද මා දහස්වර සැලූණි.

“අක්කේ.. ඇයි ඔයා අද වැඩට ගියේ නැත්තෙ?”

කිහිප සැරයක් මදෙස බැලූ ලොකු නංගී අතරැදි පොත වසා මේසය මතින් තබමින් විමසීය. හේතුවක් නොකියා මම ගෙදර නැවතීමි. මා කිසිමදින අසනීපයක් නිසාවක් ගෙදර නතර නොවන බව ඇය දනියි. එසේ කල ඇයට අරුමයක් වන්නට ඇත.

“කම්මැලි හිතූනා නංගී.. අද වරුවනේ වැඩ කියෙන්නෙ.”

මා එසේ කීවේ ඇය විශ්වාස කරතැයි සිතූණ නිසාය. තවත් ඇ සමග දෙඩීමෙන් මසිත පාලනය කරගැනීම අපහසුවනු ඇත. ඇගේ සිතට මගේ ජර්ශන ඇතුළු කිරීමට මම අකමැති වීමි. ඉන් සිදුවන්නේ ඇගේ සිතට අනවශ්‍ය වේදනාවක් දීමය. මගේ පවිකාරකම් ඉවසාගත යුත්තේ මා විසින්මය. ඇගේ දැසින් මිදී මම නැගීසිටියෙමි.

මට අවශ්‍ය වූයේ තනිවන්නටය. සිතීමට බොහෝ දේ ඇත. නමුදු ඉන් සිදු වූයේ සිත අවුල් වීම පමණි. මා වැඩට නොගොස් සිටීමෙන් කලේ අනුවන ක්‍රියාවක්දැයි මහේෂ් වනිගසූරිය සිතනු ඇත. නමුදු මා වරදක් කළා යැයි ඔහු තීරණය කර හමාරය. ඔහුගේ මේ තීරණය වෙනස් කිරීමට ශක්තියක් මවෙන නොවීය. මා කෙතරම් නිවැරදිදැයි පැවසුවද එය පිළිගන්නට තරම් මානසිකත්වයකින් ඔහු සිටින්නේදැයි මට අවිශ්වාසය. ඉතින් සියල්ලට එකම විසඳුම මා වැඩට නොගොස් හිඳීමදැයි මට සිතූණි.

සිත සන්සුන් කරගන්නට සිතුවද සිදු වූයේ සිත අවුල් වීම පමණි. මා ගෙය පසුපසින් මිදුලට බැසීමට සැරසෙත්ම කඩුල්ල අසල වාහනයක් නතර කරනවා ඇසුණි. මා උවමනාවෙන් ඊට කන් දුන්නේ සිතුවිලි තිගැස්සුණු නිසාය. තවත් මොහොතකින් වාහනයක් කිහිපවාරයක් හෝන් ගහනවා මට ඇසිණි.

“අක්කේ..”

මා සොයා දිව ආවේ ලොකු නංගිය.

“අක්කේ.. වාහනයක් ඇවිත්..”

ඇගේ නෙතු අග තිබුණේ කුතුහලයකි. ඒ කවුරුත් වන්නට ඇත්දැයි මසිත ඇති වූයේ තිගැස්මකි.

අවිනිශ්චිත වූ සිතින් මම නිවස ඉදිරියට ගියෙමි. අප්පච්චි ඉස්තෝප්පුවේ වැල් ඇදමත හිදගෙන සිටියි. ඔහු දෙස වරක් බැලූ මම කඩුල්ල වෙතට හැරුණෙමි. කඩුල්ල අසල සුදු පැහැති කාරයක් නතර කර තිබුණි. පෙරදිනක නොදුටු මේ කාරයෙන් පැමිණ ඇත්තේ කවුරුන්ද..? තවත් සිත සිතා සිටීමෙන් පලක් නොවන නිසා මම කඩුල්ල දෙසට ගියෙමි. මා අසලට යන තෙක්ම කාරයේ රියදුරු අසුන පැත්තේ දොර විවර විය. මගේ දෑස් විසල්ව ගියේය. කාරයෙන් එළියට පැමිණියේ නර්මදාය. මේ සිදුවන්නේ කුමක්දැයි මට නොවැටහුණි. ඇගේ දෙනෙතින් පිට වූයේ කෝපයකි. ඒ දෙනෙත් මා බියට පත් කළේය. මා සෙමෙන් ඇය අසලට ගියේ අප්පච්චි හෝ නංගිලා දෙදෙනාට මේ දසුන අමුත්තක් විය හැකි නිසාය.

“නර්මදා මිස්..”

මම අපහසුවෙන් වචන ගලපමින් ඇය දෙස බැලුවෙමි. ඇගේ දෑසින් පිටවූ කෝපය මොහොතකින් මුඛින් පිටවන්නට විය.

“පට්ට බැල්ලි..”

වේගවත් වූ වචනත් සමගම ඇගේ දකුණ අත මගේ කම්මුල දක්වා ඇදුණි. මම දෑස් පියා ගනිමි. කිසිවක් සිතාගැනීමට තරම්වත් වේලාවක් මවෙත නොවීය. අප්පච්චිත් නංගිලා දෙදෙනාත් මේ දසුන දකිවියැයි මසිත ඇතිවූයේ බියකි. පුපුරු ගසන කම්මුල වමතින් මිරිකමින් මම ඇ දෙස බැලුවෙමි.

“මිස්.. කියන දෙයක් හිමින් කියන්න.. මගේ අප්පච්චිය නංගිලයි බයවෙයි..”

දෙනෙතින් පිටවෙන්නට ආසන්න වූ කදුලක් වෑයමින් යටපත් කරගනිමින් මම ඇ දෙස බැලුවෙමි.

“ඇයි උඹට ලැජ්ජද.. ? ලැජ්ජා නැති වැඩ කරන්න කලින් හිතන්න තිබුණහෝ.. අනික උඹේ තරමට ඉදිමියන්.. උඹ දන්නවද කාංචන මැරි කරන්න ඉන්නෙ මම.. එයාව අයිති මට.. හිඟනිනි.. සිටුකුමාරියක් වෙන්නද කල්පනාව.. මම ඉන්නකම් උඹට කාංචන අයිතිකරගන්න බෑ.. ඒක හොඳට මතක තියාගනි..”

ඇය තවත් මොනවදෝ කියවාගෙන ගියාය. වැරදි නිවැරදි කරන්නට හෝ සත්ය තේරුම් කර දෙන්නට තරම් කල්වේලාවක් හෝ අවස්ථාවක් මවෙත නොවීය. එසේම මා කියනා දෙයක් ඇ අසාවිදැයි යන්න මට සැක සහිතය. කෙසේ වුවද වරද මා අත බැව් මම දනිමි. ඔහුගේ කාරයේ නැගී යාමෙන් මා කළේ වරදකි. ඇගේ කෝපය සාධාරණයැයි මට සිතුවේ. කම්මුල් දිගේ කලායන කඳුළු පිසලමින් මම ඇය දෙස බැලුවෙමි. ඇගේ කෝපය මදක් හෝ තුනී වී ඇතැයි මට සිතුවේ.

“මිස් මට සමාවෙන්න.. කාංචන සර්ගෙ කාර් එකේ ගිහින් මම කළේ වරදක් කියලා මම දන්නවා.. ඒත් අපි අතරෙ එහෙම සම්බන්ධයක් නෑ.. මම දන්නවා මිස්ට මේවා කිව්වෙ කවුද කියලා.. ඒත් මිස් මගේ අප්පච්චි, නංගිලා දෙන්නයි පල්ලා මගේ හිතේ එහෙම අදහසක් නෑ.. රස්ගෙ හිතෙන් එහෙම දෙයක් නෑකියලා මට විශ්වාසයි..”

ඇ මා කී සියල්ල අසා සිටියාය.

“එදා කාංචනත් එක්ක කොහෙද ගියේ?”

ඇගේ තියුණු ඇස මවෙත එල්ලවිනි. තවමත් ඇගේ කෝපය අඩුවී නොතිබුණි.

“එදා මට හොඳටම අසනීප වෙලා හිටියෙ. ගෙදර යන්න බස්හෝල්ට එකේ ඉන්නකොට සර් කොහෙද යන්න ආවා.. මාව දැකලා ගෙදරට ඇරලුවා එව්වරයි.. මාව විශ්වාස කරන්න මිස්.. අනුන්ට අයිති දෙයක් මම උදුර ගන්නෙ නෑ..”^ඊ

මගේ හඬ බිඳෙන්නට විය. මෙතරම් පවිකාරකමක් මවෙත ලැබුණේ ඇයිදැයි මම නොදනිමි. අප අතර මොහොතක් පැතිර ගියේ නිහඬතාවයකි. අප දෙදෙනාම උනුන් දෙස බලා සිටියෙමු. මසිත ඇ කෙරෙහි කෝපයක් නම් නොවීය. ඇගේ සැකය සාධාරණයැයි මට සිතුවේ. තමන් ආදරය කරනා කවුරුවත් අනුන්ගේ වනවා දැකීමට කවරෙකු හෝ කැමති නැත. වේදනාව මම හඳුනමි.

නිශ්ශබ්දතාව බිඳිමින් ඇකටහඬ අවදි කළාය.

“සොරි අරුන්දිකා.. මට තරහා ගියා.. මම දන්නේ නෑ ඔයා මේ වගේ කෙනෙක් කියලා.. මම ඔයා ගැන හිතුවේ වැරදියට.. මම විශ්වාස කරනවා ඔයා කියපු දේවල් ඇත්ත කියලා.. ඒත් මට මාව පාලනය කරගන්න බැරිව ගියා..”

මොහොතකට පෙර මහා හයිසෙන් බැණ වැදුනේ ඇයමදැයි මට විශ්වාස නොවීය. ඇ බොහෝ සන්සුන්ව ඇත. එය මසිත ඇති කලේ මහා අස්වැසිල්ලකි. ඉතින් සියල්ල විසඳී හමාර යැයි මට සිතුවේ.

“ඔයා මාත් එක්ක තරහද..?”

සිනාසි මදෙස බලමින් ඇ විමසීය.

“නෑ..”

මම සිනාසෙන්නට උත්සාහ කළේ සිත සැහැල්ලු වූ නිසාය.

“අරුන්දිකා මට පොරොන්දුවක් වෙන්න..”

මා ඇය දෙස බැලුවේ විශ්මයෙනි.

“කාංචනත් එක්ක එහෙම සම්බන්ධයක් ඇති කරගන්නේ නැහැ කියලා..”

ඔවුන් අතර ඇති විශ්වාසය කෙබඳුදැයි මට නොවැටහුණි. ඇ මගෙන් එලසෙ අයදින්තේ ඔහු කෙරෙහි විශ්වාසයක් නොමැතිවයැයි මට සිතූණි.

“කවදාවත් එහෙම වෙන්නෑ මිස්.. අනුන්ගෙ දේවල් අයිති කරගන්න කරම් මම පවිකාරියක් නෙමෙයි..”

ඇ ඉන් සැනසෙන්නට ඇත. ඇ පැමිණියේ බෙහෝ නොසන්සුන්වය. දැන් සන්සුන්ව සිටියි.

“ඇයි අද ඔබස් ගියේ නැත්තෙ.? මම අද එහේ ගිහින් ආවෙ..”

“මට කම්මැලි හිතුණා..”

මම සත්යකුසන් කළෙමි. ඇ පිළිගත්තාදැයි සිතීමට මට අවශ්‍යක නොවීය. මා නොගියේ මහේෂ් වනිගසුරියගේ අපහාස විදිය නොහැකි නිසාය. මා වරදක් කලේ නම් ඒ සියල්ල ඉවසා ඉන්නට තිබුණි. ඔහු චෝදනා කරන්නේ සියලු වැරදි මා වෙත පවරාය. මා කියන්නක් විශ්වාස කිරීමට ඔහු සූදානම් නැත. ඔහු ඇස ගැටෙන මානෙක පවා හිඳීම මට අසීරු විය.

“සඳුදා ඉඳන් ඔබස් යන්න.. ඔයාට ආයෙ ප්රඔශ්නයක් ඇතිවෙන එකක් නෑ..”

ඇ සියල්ලක් තේරුම්ගෙන ඇත. ඇ එලසෙ පවසන්නේ මහේෂ් වනිගසුරියගේ චෝදනා ගැනය. ඇය ඔහුට සියල්ල තේරුම් කර දෙනු ඇත. එවිට මට සැනසිල්ලේ හිඳීමට හැකිවනු ඇත.

“මට අරුන්දිකා එක්ක ගොඩක් දේවල් කියන්න තියෙනවා. දැන් ඔයා මගේ යාළුවෙක්නේ.. පස්සෙ දවසක කතා කරමු.. දැන් මම යන්නම්”.

ඇ අවසන් වරට සිනාසී මදෙස බලා කාරයට නැගුණි. ඇ පිටව යනතෙක් කඩුල්ල ළඟට වී මම බලා සිටියෙමි. එකවර මගේ මතකයට නැගුනේ මහේෂ් වනිගසුරියයි. සියලු චෝදනාවන් යටපත්ව මගේ මුවට

නැගුනේ සිනාවකි. මිත්පසු ඔහුගේ අපහාස මා වෙත එල්ල නොවෙනු ඇත.

මා නිවසට ඇතුළු වූයේ නෙතු බිමට නැඹුරු කරගෙනය. මීට විනාඩි කිහිපයකට පෙර සිදු වූ කලබැගැනිය අප්පච්චිට හෝ නංගිලාට ඇසි ඇද්දැයි මසිත පැවතියේ අවිනිශ්චිත බවක. අප්පච්චිගේ මුහුණ බැලීමට තරම් ශක්තියක් මට නොවීය. ලොකු නංගී දෙනෙත් විසල් කරගෙන මදෙස බලා උන්නාය. මම ඇ දෙස සුසුමක් හෙලිමි.

“කවුද පුත්..?”

අප්පච්චි අසළින් මිදී පැන දුවන්නට සිතූණද ඔහුගේ හඬ මා නවතාලීය. කිසිවක් සිදුනොවුනාසේ හිඳින්නට උත්සාහ කරමින් මම ඔහු දෙස බැලුවෙමි.

“ෆැක්ටරියෙ මිස් කෙනෙක් අප්පච්චි.. මම නොගියට බලන්න ඇවිත්..”

ඔහු දෙස නොබලාම මම කියවාගෙන ගියෙමි. ඔහු කුමක් හෝ තේරුම් ගන්නට ඇතිදැයි මම නොදනිමි.

“මොනවද හයියෙන් කතා කරනවා ඇහුනො.. බැන්නද වැඩට නොගියට..?”

මම තිගැස්සි ඔහු දෙස බැලුවෙමි. නමුදු අප කතා කළ කිසිවක් ඔහුට ඇසි නැති බව මට විශ්වාසය.

“නෑ අප්පච්චි බැන්නො නෑ..”

එසේ කියමින් මම කෙගුළට ගියෙමි. ලොකු නංගී මා පසුපස විය. කුස්සියට ගිය මම ලී බංකුවේ හිඳගනිමි. ලොකු නංගී මදෙස බලා සිටියාය. ඇය කුමක් හෝ භායන්නට මෙන් බලා සිටියේ විමසිල්ලෙනි.

“අප්පච්චි අක්කා කියපු දේවල් විශ්වාස කලාට මම නම් විශ්වාස කරන්නෙ නෑ..”

ඇ මට චෝදනාත්මක ස්වරයෙන් කියවාගෙන ගියාය.

“ඔයා අඩලා.. ඔයාගෙ ඇස් දෙක ඉදිමිලා..”

වියලී ගිය කපුළු ඇද්දැයි සෙවීමට මම කම්මුල් පිරිමැදිමි. කිසිවක් කියන්නට සිත් වුවද මම ආයාසයෙන් සිතුවිලි පාලනය කරගනිමි.

“මොකුත් නෑ ලොකු නංගි..”

සිනාසෙන්නට උත්සාහ කළද එය විය. ඊටක විය.

“එහෙනම් අඩලා තියෙන්නෙ ඇයි..?”

“මම ඇඩුවෙ නෑ..”

“බොරු කියන්න එපා අක්කා.. මුකුත් ප්රරශ්නයක් නම් ඇයි නොකියන්නෙ..? ඒ ආව නෝනා කවුද..?”

ඇගෙන් මිදෙන්නට හෝ මුසාවක් පවසා ඇ මුලා කරන්නට බැරිවෙතැයි මට සිතූණි. එසේ වුවද මා ඇය හා පවසන්නේ කුමක්ද..? සිදු වූ සියල්ල ඇයට පැවසිය හැකියි. ඒත් ඇය මේ සියල්ල කෙසේ තේරුම් ගනීද..? එසේම තවත් ප්රරශ්නයක් අපේ ජීවිත වලට ලංවූවායැයි ඇ සිතීන් දුක්වනු ඇත. මුළු ජීවිතය පුරා දුක් ඉහිලූ ඇයට මා තවත් බරක් වන්නේ කෙසේද..?

“ඒ ෆැක්ටරිය අයිති මහත්තයගෙ දුව.. මං නොගියට බලන්න ඇවිත්..”

“ඔයාට බැන්නද..?”

“නෑ..”

“ඇයි අක්කා මට බොරු කියන්නේ.. හැමදේම හිත ඇතුළෙ තියාගෙන දුක් විදින්න එපා අක්කෙ.. මම පුංචි ළමයෙක් නෙමෙයිනේ.. ජරතශ්නයක් තියෙනවා නම් කියන්න..”

ඇගේ වදන් මනෙතු කළුළින් පුරවාලිය. තව දුරටත් ඇයට මේ සියල්ල වසන් කිරීම ඇගේ සිත අවුල් කරා වි යැයි මට සිතුණි. ඒ නිසා ඇය සමග සියල්ල පැවසීමට මම තීරණය කළෙමි. එක හුස්මට වුවද පැහැදිලිව සියල්ල ඇයට පැවසීමට මට හැකිවිය. ඇ නිහඩව අසා සිටියේය.

“ඔයා මාව විශ්වාස කරනවද ලොකු නංගි?”

සියල්ල පවසා අවසානයේ මම ඇය දෙස බැලුවෙමි..

“මම ඔයාව විශ්වාස කරනවා අක්කෙ.. ඒත් මට බය ඔයාට කරදරයක් වෙයිද කියලා..”

ඇය අවසන් වදන් කිහිපය පැවසුවේ සුසුමක් හෙලමිනි.

“මම කාටවත් වරදක් කරලා නෑ.. ඔයා බයවෙන්න එපා..”

“කොහොම උනත් පරිස්සමින් ඉන්න..”

ඇගේ සිතට මා වේදනාවක් වූවේදැයි මසිත පැවතියේ කණගාටුවකි. මට කාංචන මුදන්තායක සිහිවිය. ඔහුත් නර්මදාත් අතර පවතින සම්බන්ධය මට නොවැටහුණි. නර්මදා මා සමග කතා කිරීමට අවශ්‍ය බව පැවසුවේ ඇයි.. ? ඇය මගෙන් පොරොන්දුවක් කරවාගත්තේ ඇයි..? එපමණක්ම ඇය ඔහුව අවිශ්වාස කරයිද.. ? කාංචන මුදන්තායක සැබවින්ම යහපත් පුද්ගලයෙකි. එසේ කළ ඔහු වෙනස් වෙතැයි යන අහේතුක බියකින් ඇය පෙළෙන්නේදැයි මට සිතුණි. කාංචන මුදන්තායකගේ නිහඩබව වරෙක මසිත ඇතිකළේ විශ්මයකි. ඒ සමගම නර්මදා කාංචනට ගැලපෙන්නේ නැතැයි යන සිතුවිල්ල මසිත ඇතිවිය. මා එලෙස කරන්නේ ඇයිදැයි හරිහැටි තේරුම් ගැනීමට මට නුපුළුවන් විය.

මහේෂ් වනිගසූරියගේ ආදරය වෛරයකට හැරෙමින් පවතී යැයි මට සිතුවේ. ඔහු වෙනුවෙන් මසිත නොනැගෙන ආදරයක් මා කෙලෙස පුදන්නේදැයි ඔහු තේරුම් ගන්නේ නැත. එය ඔහුගේත් මගේත් වරදක් නොවේයැයි මට සිතුවේ. ෭෦ නොවන සිත් දෙකක් ෭෨ ආදරය කඳුලක් අරන් නතර වීම මහා පාපයකි. ඉන් පීඩා විඳින්නට සිදුවන්නේ අභිංසක සිත් වලටය. වරද ආදරයදැයි මම නොදනිමි.

තේක හැලහැප්පීම් නිසා මසිත දහස්වර රිදුම් දුනි. සිත තුළ පීඩනය උතුරා ගලා යන තැන නෙතු දරාගත නොහැකි විය.

සඳුදා උදෙන්ම මා වැඩට ගියේ ගීතිකාත් සමග කතාබහ කිරීමට සිතාගෙනය. තවදුරටත් සියල්ල සිත තුළ දරාගෙන පීඩාවිඳීමට මට නොහැකි විය. ඇ දුටුවනම මසිත වූ වේදනාව තවත් වැඩිවිය. නෙතු පුරා නැගුණු කඳුළු ඇයට ප්රෙදහේළිකාවක් වන්නට ඇත. ඇ මුව අයාගෙන මදෙස බලා සිටියාය.

“මොකද මේ.. අරුනි.. ඇයි සෙනසුරාදා වැඩට ආවෙ නැත්තෙ.. ?
මුකුත් ප්රේශ්නයක්ද්..

ඇගේ මුවින් ප්රාශ්න වැළක් ගලා ආවේය.

“මගේ මුළු ජීවිතේම ප්ර ශ්නයක් ගීතී..

නෙතු කඳුළු සිරකරගන්නට මම අසාර්ථක උත්සාහයක් ගත්තෙමි.

“මට තේරෙන්නෙ නෑ.. එදා මෙනාවද මාත් එක්ක කියන්න තියෙනවා කිව්වෙ..”

ඇ දෙනෙත් විසල් කරගෙන මදෙස බැලුවාය. මම එකින් එක සිදුවීම් ඇය ඉදිරියේ දිග හැලෙමි. ඇ සියල්ල නිශ්ශබ්දව අසා උන්නාය. සියල්ල පවසා අවසන මම හුස්මක් හෙලා සිත සැහැල්ලු කරගනිමි. මගේ එකම ගැලවුම්කාරයා ඇ යයි සිතා ඇගෙන් පිළිතුරක් අපේක්ෂාවෙන් මම බලා සිටියෙමි.

“මේ හැම ජර ශ්‍රේණිකටම මුල මහේෂ් සර්..

බොහෝ වේලා නිහඩව සිටි ඇය එලෙස පැවසුවාය.

“මම කාටවත් දොස් කියන්නෙ නෑ.. මේක මගේ පවිකාරකම”.

“විකාර දොඩවන්න එපා අරුණි. එක අතකට මහේෂ් සර්ට දොස් කියන්න බෑ..”

“ඇයි..?”

“කවුද දන්නෙ එයා ඇත්තටම උඹට ආදරෙයිද කියලා.. එයාට තරභා යන්න ඇත්තෙ ඒකනේ..”

“උඹ දන්නවනේ මගේ හිතේ එහෙම අදහසක් නෑ කියලා”.

“ඔය තරම් මනුස්සයෙක්ව අවිශ්වාස කරන්න එපා අරුණි”.

“මම දන්නෑ.. මට තේරෙන්නෑ.. ආයෙමත් දුක් විදින්න මට බෑ”.

මසිත අවුල් වෙදැයි මට බිය සිතූණි. තව දුරටත් ඔහු ගැන පැහැදිමක් ඇතිකර ගැනීමට මට නොහැකිය.

“කාංචන සර් කළේ වරදක්..”

ඇගේ වදන් වලින් මසිත තිගැස්සුනි.. ජරදථම වරට මසිත ඇකෙරෙහි තරභක් ඇතිවිය.

“එයා මැරි කරන්න කෙනෙක් ඉද්දි ඔයාව කාර් එකේ එක්ක ගිය එක වැරදියි. උදව්වක් කළත් අරුනි සැක හිතෙන එක සාධාරණයි”.

ඇය පැවසුවේ චෝදනාත්මකවය.

“මම දන්නවා මම එහෙම ගිය එක වැරදියි කියලා.. ඒත් මට නොහිඟින් ඉන්න බැරි උනා.. මට බයයි මේ දේවල් ෆැක්ටරියෙ

පැතිරෙයි කියලා.. මට වැඩට එන්න හිතෙන්නෙත් නෑ.. ඒත් මට තව යන්න තැනකුත් නෑ..”

මසිත අවුල් වීනි.. මා කළයුත්තේ කුමක්දැයි මට හරිහැටි නොවැටහුණි.

“මට හිතෙන්නෙ නෑ මහේෂ් සර් මේවා කාටවත් කියයි කියලා.. කාංචන සර් මේවා දන්නෙත් නැතුව ඇති.. ඒත්.. මීට පස්සෙවත් කල්පනාවෙන් වැඩ කරපන්..”

ඇගේ අවසන් වදන් කිහිපයෙන් මසිත තවත් බියට පත්වුණි.. ඇ මට අනතුරු ඇඟවීම් කරන්නේදැයි මට සිතූණි.

කාංචන මුදන්තායකගේ අත්සනින් බාර දිය යුතු ලිපි කිහිපයක් වූනිසා මම උදෑසන සිටම ඒ කාර්යයේ නිරතවිමි. මුල්පමය ලැටළු විසදීමට තරම් සන්සුන් මනසක් නොමැති වුවද සියලු ප්රලශ්න මොහොතකට අමතක කර දමා ඒ කෙරෙහි සිත යොමු කිරීමට මම අසාර්ථක උත්සාහයක යෙදුණෙමි. මා වෙහෙසට පත්වූයේ වරක් දෙවරක් නොවේ.

වීදුරු දොරින් මා ඇතුලු වූයේ නෙතු බිමට නැඹුරු කරගෙනය. ඔහු දෙස බැලීමේ යම් අපහසුතාවයක් මට ඇතිවිය. ඔහු දුටු මට සිහිවූයේ නර්මදාය. එය පෞද්ගලික ප්රයශ්නයක්යැයි සිතා අමතක කරලීමට මට නොහැකි විය. මේ මගේ ප්රරධානියා නොව නර්මදාගේ පෙම්වතාය යන හැඟීම එකවර මතකයට නැගුණි. මේ සියල්ල මතකයට නැගීම සිත තවත් පාරවා ගැනීමකි. අපහසුවෙන් වුවද ඒ සිතුවිලි මැඩපවත්වා නර්මදාගේ පෙම්වතා දෙස නොව මගේ ප්රඅධානියා දෙස මම නෙත් යොමු කලෙමි.

“අරුන්දිකා.. කස්ටම් එක බාරදෙන්න ඕන ලිපි ටික හැදුවද?”

“ඔව් සර්..”

මම අත රැදි ලිපි කිහිපය ඔහුවෙත පෑවෙමි. ලිපි දෙස වරක් නෙත් යොමු කළ ඔහු මදෙස බැලීය.

“ඇයි සෙනසුරදා ආවෙ නැත්තෙ.?”

මසිත තිගැස්සුණි.

“එන්නෙ නෑ කියලා දැන්නුවෙවත් නෑ..”

එවදන් මට චෝදනා කළේය. මහා අසරණකමකින් සිත පෙළුණි. මා නොපැමිණෙන්නට කාරණාව ඔහු දන්නේ නම් කුමක් සිතාපිදැයි මම නොදනිමි.

“මම අසනීප උනා..”

මම අපහසුවෙන් වචන ගැටගසා ගනිමි. ඔහු දෙස නොබැලීමට මම ජර අවේසම් වීමි. ඔහු දෙස බලා මුසාවක් දෙසීමට මතින නොනැමුණි.

“අරුන්දිකාට මොකුත් ජරතශ්නයක් තියෙනව්ද..”

මොකක්දෝ හේතුවකට මනෙතු කඳුළු පුරා ආවේය. නර්මදා ඔහුගෙන් වසන් කරනා බොහෝ දේ ඇතැයි මට සිතුවිණි. ඇය මා ඉදිරියේ ඇගේ කෝපය පිට කළද කාංචන මුදන්නායකට මේ කිසිවක් නොපවසන්නේ ඇයිදැයි මට නොවැටහුණි. නෙතු කඳුලු පටලයකින් වැසී යද්දී සියල්ල ඔහුට පැවසීමට තරම් මසිත සිත්විය. මේ සියල්ලට වැරදි කරු ඔහු යැයි පවසීමට සිත් වුවද එතරම් ශක්තියක් මවෙන නොවීය.

“නෑ..”

මම හිස දෙපසට කලා නැතැයි කීවෙමි.

“හිතේ තියාගෙන දුක් විදින්නෙ නැතුව ජර ශ්නයක් තියෙනවා නම් කියන්න.. ජර්ශ්නයක් නැත්නම් කමක් නෑ.. ඒත් මම විශ්වාස කරන්නෙ නෑ ඔයා එහෙම කිව්වට..”

ඔහුට මසිත කියවන්නට හැකි වුවේදැයි මම නොදනිමි.

“මේ දවස් ටිකේ ඔයා හරියට වෙනස් වෙලා.. අසනීප වෙනවත් වැඩියි.. මොකද ගෙදර ප්රවණතයක්දී..

ඔහුගෙන් මිදී ඉක්මනින් යාමට මට අවැසි විය.

“නෑ සර්..”

“එහෙනම් වෙන ප්රිශ්නයක්දී..”

“නෑ..”

“මට බොරු කියන්න එපා අරුන්දිකා.. ඔයාගෙ ඇස්වල කළුළු පිරිලා.. හේතුවක් නැතුව ඇස්වලට කළුළු එන්නෙ නෑ.. ප්රගණන හිතේ කියාගෙන වැඩ කරන්න බෑ..”

ඔහු කෝපයෙන් කියවාගෙන ගියේය. ඔහු මා පාලනය කිරීමට සැරසෙතැයි මසිත බිය විය. ඔහුගේ නපුරු මුහුණ දෙස බැලූ මෙනතු සැලැණි.

“මම ඔබ්ස් එකේ වැඩ අතපසු කරන්නෙ නෑ..”

මා පැවසුවේ සත්‍යබයකි. කොයි තරම් සිත නොසන්සුන් වුවද අපහසුවෙන් හෝ මම රාජකාරිය ඉටු කළෙමි.

“මම කිව්වෙ ඔබ්ස් එකේ කෙහෙම්මලක් නෙමෙයි. ඔයාට අඩන්න තරම් දෙයක් මම කිව්වෙ නෑ.. හැමදේටම නෑ.. නෑ.. කියනවා.. නිකරුනේ ප්රමණන හිත ඇතුලෙ කියාගෙන හිතීන් දුක් විදිනවා.. හිතුවක්කාර වෙන්න එපා අරුන්දිකා..”

ඔහු තරහින් කියවාගෙන ගියේය. ඔහු කෝප වන්නට තරම් දෙයක් මා පැවසුවේ නැත.

සියල්ලත් රිදවන්නේ මසිතය. මගේ අසරණකම ඔවුන් විහිලුවකට ගෙන ඇතැයි වරෙක මට සිතූණි. මසිත කියවන්නට හැකිවූයේ නම් ඔහු මෙලෙස මවෙත දොස් පවරන්නේ නැත. නමුදු ඔහු දෙස බලා ඔහු

වැරදියි පවසන්නට මසිත නොනැමුණි. නෙතු අග පිරිගිය කඳුළුල් කම්මුල් දිගේ පහතට වැටුණි. ඔහු දෙනෙත් විසල් කරගෙන මදෙස බලා සිටියි. මසිතට මහා අසරණකමක් දැනුණි.

“මට බනින්න එපා..”

කම්මුල් පුරා ගැලූ කඳුළු පිටි අල්ලෙන් පිසලමින් අසරණ හඬින් මම පැවසිමි. තවත් ඔහු අසල රැදීමේ නොහැකියාවෙන් මම ඔහු අසලින් මැත් විමි.

මා ආපසු හැරුනේ නොසන්සුන් සිතිනි. කඳුළු හමුවේ හැමදාමත් සිදුවූයේ පරාජය වන්නටය. ඔහුගේ දයාබරත්වය මට මාව අමතක කරාවියැයි බය සිතූණි.

“අරුන්දිකා..”

මා දොර අසලට යත්ම ඔහු කතා කළේය. හිටිවනම නතර වී මම මොහොතක් එලෙසම සිටියෙමි. මා ආපසු හැරී බලන මොහොතේ ඔහුගේ දෙනෙත් මා පසුපස ඇදෙමින් තිබුණි. මා ඔහු දෙස බැලුවේ විසල් වූ නෙතිණි.;

“මහේෂ් මොකුත් කිව්වද..?”

ඔහු විමසන්නේ එදා සිදුවීම යැයි මම අනුමාන කළෙමි. එසේම ඒ පිළිබඳව දෙඩීමට සන්සුන් සිතක් මවෙත නොවීය. එසේම මා නිසාවෙන් ඔවුන් අතර අනවශ්‍ය ජරනශ්‍ය ඇතිවේවි යැයි සිත බියවිය. දැන් සියල්ල විසඳී හමාරය. මම නර්මදාට පොරොන්දුවක් විමි. තව තවත් දෙඩීමෙන් සිදුවනනේ සියල්ල අවුල් වීම පමණකැයි මට සිතූණි.

“නෑ..”

මා හිස දෙපසට සලා නැතැයි කිමි. මහා සුසුමක් හෙලා සිත සැහැල්ලු කරගන්නට මට පුළුවන් විය. මා ඉක්මනින් ඔහු අසලින් ඇත් වූයේ අහම්බෙන් හෝ මහේෂ් වනිගසුරිය මා දුටුවහොත් තවත සැකකරාවි යැයි සිතූනු නිසාය.

දෙනෝදාහක් අතර මා තනිවුවාක්සේ මට දැනුණි. මෙතරම් දුක් උනුලන්නට සිදුවූයේ ඇයිදැයි මම නොදනිමි. මවෙක ලංවූ සැම කෙනෙක්ම මසිත රිදවා ඇත් වූ වග නම් සැබෑය. නමුදු මා ඔවුන්ට වෙර නොකලෙමි. ඔවුන් ගැන නොසිතුවෙමි. රිදෙන බව දැන දැනත් අසරණ මසිත රිදවා ඔවුන් ලබන සතුටක් වේදැයි මම නොදනිමි. වරෙක මසිත අසරණ බව යටපත් වී නැගී ආවේ දැඩි බවකි. අනුන්ගේ දුක් කරදර මා මසිත රදවාගෙන දුක්විදිය යුතු නැතැයි වරෙක සිතූණි. මින්පසු කිසිම දිනක කාංචන මුදන්නායක හෝ මහේෂ් වනිගසූරිය අභියස මා අසරණ විය යුතු නැතැයි මට සිතූණි. ඉන් සිදුවන්නේ මසිත පෙළීම පමණකි. ඔවුන්ගේ ඇසුර හ ඔන සිතුවිලි අලුත්වීමට මුල පිරීමකි. තනිකම ජීවිතයට එක්තරා සැනසීමක් යයි මට සිතූනේ ලංවීම ඇත්වීමක ආරම්භයක් බව දැන සිටි නිසාය.

සවස වැඩ අවසන්ව මම ගීතිකා එනතුරු ගේට්ටුව අසලට වී සිටියෙමි. කාර්යාලයේ සියලු දෙනාම පිටවගොස් හමාරය. ගේට්ටුව අසල රැඳී සිටි මහළු ආරක්ෂක නිලධාරියා සමග මම වචනයක් දෙකක් දෙඩිමි. ඔහු අභිංසකයැයි මට සිතූණි. ඔහු දකින වාරයක් පාසා මගේ මතකයට නැගුණේ අප්පච්චිය. ඔහුද අප්පච්චිගේ වසයට සමාන වන්නට ඇත.

“ඇයි මිස් බලාගෙන ඉන්නෙ.. කවුරු හරි එනකන්ද?”

“මගේ යාළුවෙක් එනකන් ඉන්නවා..”

ඔහු සිනාසී මා අසළින් ඇත් වූයේ ජර.ධාන දොරටුවෙන් කාංචන මුදන්නායක එබී බැලූ නිසාය. ඔහු දුටු මසිත තිගැස්සුණි. මේ අසාමාන්යකූම්නිසා මසිත හොල්මන් කරන්නේ ඇයිදැයි මම නොදනිමි. නර්මදා සමග ඔහු ගැන දෙඩීමේ කුමක්දෝ ආශාවක් මසිත ඇතිවිය. ඒ ඇයිදැයි යන්න මට හරි හැටි නොවැටහුණි. රථගාල දෙසට ගිය ඔහු ඔහුගේ රතු පැහැති කාරය අසලට ගොස් නතරවිය. මොකක්දෝ හේතුවකට ඔහු පසුපස හැරී බැලුවේය. වරදක් කර හදුවවා සේ ලැජ්ජාවක් මසිත ඇතිවිය. මම ඉක්මනින් ඉවත බැලුවෙමි. ඉන්පසු ඇසුනේ රථය පණගන්වන හඬය.

තවත් මොහොතකින් ඔහු ගේට්ටුව අසල විය. මහළු ආරක්ෂක නිලධාරියා ඉක්මනින් ගේට්ටුව විවෘත කළේය. ඔහුට ඉඩදී මම පසෙකට වීම්. අහම්බෙන් හෝ ඔහු දෙස නොබලන්නෙමි මම අධිෂ්ඨාන කළෙමි. නොඑසේනම් පැටලෙන්නේ මසිතය. ඔහුගේ නෙතු අතර සිර වී දුක්විදින්නේ මාය. ඇතින් එන ගිනිකා දුටු මසිත සැහැල්ලු විය. මම සිනාසෙමින් ඇය එන පෙර මගට ගියෙමි.

“හරියට නියගෙට ඇඳ හැලෙන වැස්ස වගේ..”

ඇ මට ලංව සිනාසෙමින් පැවසුවාය.

“ඇයි ඒ..?”

“නෑ.. කාලෙකට පස්සෙ හිනාවක් දැක්කෙ..”

“මම ආයෙමත් අඩන්නෙ නෑ..”

ඇ දැස් විසල් කරගෙන මදෙස බැලීය.

“ඒ මොකද එහෙම හිතුවෙ..?”

“හැමෝම හදන්නෙ මාව අඩවන්න.. මාව අඩවලා සතුටු වෙන්න.. ඒ සතුට ලබාගන්න මින් පස්සෙ මම ඉඩක් තියන්නෙ නෑ..”

“අන්න එහෙම හිටපං.. දැන් තමයි උඹට මොලේ පෑදිලා තියෙන්නෙ.. අනුන්ගෙ අත් උඩ නැටවෙන රුකඩයක් වෙන්න එපා..”

මම නිවැරදියැයි නොදනිමි. නමුදු සිත ගලක් කරගැනීමට මට අවශ්‍ය විය.

“කවුරු මං ළඟ හිටියත් මම තනිවෙලා ගිනි.. ලංවෙන්න ලංවෙන්න සිද්ධ වෙන්නෙ ඉක්මනින් ඇත් වෙන එක විතරයි. ඇත් වෙන්නෙ වෙන බව දන්නවා නම් ලංනොවී ඉන්න එක හොඳයි..”

“උඹ කියන්නෙ කා ගැනද..?”

“මම දන්නෑ හරියටම කා ගැනද කියලා..”

සිත බොහෝ සේ රිදුම් දුන්නේය. රිදුම් දෙන සිතුවිලි නැගුනේ කා නිසැදැයි හරිහැටි තෝරා ගැනීමට නොහැකිවිය. නමුදු කවුරුන්දෝ සිත රිදවූ වගනම් සැබෑය.

“අපේ ජීවිතේ සතුට තියෙන්නෙ අපි ළගමයි.. කා ළඟවත් නෙමෙයි”.

බොහෝ වේලාවකට පසු ගීතිකා සන්සුන් හඬින් පැවසුවාය.

“ඒක හරියටම එහෙම වෙයිද ගීතිකා..”

“මම හිතනවා..”

“එහෙම වෙනවා නම් කොයි තරම් හොඳද?!”

“ඇයි උඹ හිතනවද ඒක එහෙම නෙමෙයි කියලා..”

මම බොහෝ සේ සිතුවෙමි. සිතුවිලි අවුල් උනා මිස පැහැදිලි යමක් සොයා ගැනීමට නුපුළුවන් විය. වෙහෙසකාරී සිතුවිලි අග තැවුනේ මාය.

“මම දන්නෑ.. මට තෙරෙන්නෑ..”

“තේරෙන්නෙ නැතුව නෙමෙයි.. උඹ තේරුම් ගන්න උත්සාහ කරන්නෙ නෑ.. අපි අපිවම රවට්ට ගන්නවා.. සත්යන ගොඩක් කටුකයි අරුති.. ඒත් අපි ඒ සත්යරයට මුණ දෙන්න ඕන.. අපි හිතාවෙනකොට අප ළඟ ඉඳන් හිතාවෙන්න අය හිටියට අපිට අඩන්න වෙන්න තනියෙම.. කවුරුවත් නෙමෙයි.. උඹ ගැන හිතපන්.. මේවා කියන්න උඹව රිදවන්න නෙමෙයි.. උත්සාහ කරපන්.. එතකොට ජීවත් වෙන්න ලේසියි.. නැත්නම් අපිට හැමදාමත් වෙන්නෙ අඩන්නයි”.

ඇ බොහෝ දේ දෙවුවාය. ඒ සියල්ලක් තේරුම් ගැනීමට මම අසාර්ථක උත්සාහයක යෙදුණෙමි. ඇකී සියල්ල සත්යභව මම පසක්

කරගනිමි. නමුදු මායාවක් සත්‍ය ත් එක්තැන් වී සිතුවිලි පටලාවිය. සත්‍යයට ලංවෙන්නට උත්සාහ ගන්නා විට මායාව වඩාත් ලංවිය.

මාසය අග වැඩකටයුතු බහුලවීම නිසා මම පසුදින උදෑසනම කාර්යාලයට ගියෙමි. පසුගිය දින කිහිපයේ මා අතින් අතපසු වූ වැඩකටයුතු සියල්ල සොයා බලා ඉටුකළේ දිසානායක මහතාය. ඒ නිසා ඔහුගේ වැඩ කටයුතුවලට උදව් වීමට මම සිතුවෙමි. උදෑසන කාර්යාලය තුළ තිබුණේ දැඩි නිසංසල බවකි. මම අතරැදි ඔරලෝසුවට නෙතු යොමු කළේ දිසානායක මහතා තවමත් නොපැමිණි නිසාය.

මේසය මත වූ දූවිලි පිසදමා මම පුටුවේ හිඳගනිමි. සිතට පිවිසි කම්මැලිකම නිසාම මම මේස ලාවිවු වහර එය අස්කරන්නට විමි. මොහොතකින් කාර්යාලයේ වාසා තිබුණු ඉදිරිපස දොර විවර විය. ඒ දිසානායක මහතා වන්නට ඇතැයි සිතන නිසා මම මුවගට සිනාවක් නගාගෙනම එදෙස බැලුවෙමි. නමුදු මගේ දෑස් ඉදිරියට පැමිණියේ මා බලා සිටි තැනැත්තා නොවේ. මසිත තිගැස්සුණි. සිතුවිලි වෙවිලා ගියේයය. ඔහු වෙතින් දෑස් ඉවතට ගන්නට උත්සාහ කළද සිදුවූයේ බියපත් නෙතින් ඔහු දෙස බලා හිදින්නටය. ඔහු පුදුමයෙන් මෙන් මදෙස බලා සිටියේය. මම ඉක්මනින් නෙතු බිමට නැඹුරු කර ගනිමි. නොඑසේනම් පැරදීමට සිදුවන්නේ මටය.

මේසය මත වූ ලිපි ගොනුවට දෙනෙත් යොමා සිටියා මිස වෙනත් යමක් කරන්නට තරම් පැහැදිලි සිතුවිලි මා අසළ නොවීය. සෙමෙන් සෙමෙන් ඔහු ඉදිරියට පැමිණෙනු මම නෙත් කොණින් දුටුවෙමි. ඔහුගේ පාවහන් ශබ්දය මහා හඬ නංවමින් දෙසවන් වලින් හඳවතට ඇතුළුවිය. ඔහු ඇවිද ගියේ මහ පොළව මත නොව වගේ හඳවත පත්ලේ යැයි මට සිතුණි. ඔහු ඉක්මනින් පිටව යතැයි මට සිතුණේ අප අතර කිසිම මිත්‍රිත්වයක් හෝ නොමැති වූ නිසාය. ඔහු වරක් මා පිළිකුල් කළේ ඉතාමත් අවිනිතවය. ඔහු තවමත් සිටිනුයේ මා සමග තරහින් විය යුතුය. කාර්යාලය හරහා ඇවිද ගිය ඔහු නිෂ්පාදන අංශයට ඇතුළුවන දොරටුව අසළට යනවිට මම සුසුමක් හෙලා සිත සැහැල්ලු කරගනිමි. නමුත් ඒ සැනසුම තිබුනේ මොහොතකට පමණි.. ඔහු එක්වර නතර විය. මම වහා නෙතු ඉවතට ගනිමි. ඔහු දෙස නොබලා

හිදින්නට මම ජරාදවෙසම්විමි. මේසය මත වූ ලිපිගොනුවට හිස තබාගෙන මම එලෙසම හිටියෙමි. මොහොතකින් මගේ මේසය අසලට විත් ඔහු නැවතුණි. මගේ හදවත වේගයෙන් ගැහෙන්නට විය.

“අරුන්දිකා..”

පෙරදා මෙන් ඒ හඬ වේගවත් නොවීය. ඒ වෙනුවෙන් තිබුණේ මහා සන්සුන් කමකි. ඔහුගේ නොසන්සුන් කමට වඩා ඒ සන්සුන් කමට මම බිය විමි.

“මාත් එක්ක තරහද..?”

මොහොතකින් ඔහු එලෙස ඇසීය. තරහ වන්නට අපි යාලුවෙලා හිටියෙ නැතැයි කියන්නට සිතුවද අනවශ්‍යය කතාබහට යාම නුසුදුසුයැයි මට සිතූණි.

“ඒ හැමදෙයක්ම මම හිතලා කරපු දේවල් නෙමෙයි. මම දන්නවා මම වැරදියි කියලා. ඒත් පහුගිය දවස්වල වුන දේවල් නිසා මට මාව පාලනය කරගන්න බැරි උනා.. ඔහොම සද්ද නැතුව ඉන්න එපා අරුන්දිකා.. එක්කො මට බනින්න..”

මේ මහේෂ් වනිගසූරියදැයි මට නිනව්වක් නොවීය. මේ ඔහුගේ තවත් එක් රහපෑමක්දැයි මට සිතූණි. ඔහු ඒ තරමට රහපෑමට දක්ෂය. මම හිස ඔසවා ඔහු දෙස බැලුවේ ඔහුව දකින්නට නොව ඔහුව හඳුනාගන්නටය.

“සර්ට උවමනා දේ දැනගන්න ලැබුනනේ.. දැන්වත් මට කරදරයක් නැතුව ඉන්න පුළුවනි..”

ඔහු අසල උවමනාවටත් වඩා අසරණවීදැයි මම නොදනිමි.

“මම ඔයාට කරදරයක් කරන්න හිතුවා නෙමෙයි.. මේ හැමදේම සිද්ධ වුණේ ඔයා මාව තේරුම් ගත්තෙ නැති නිසා..”

“ඒකද මං ගැන නර්මදා මිස්ට කේලම් කිව්වේ..?”

ඔහු අපහසුවෙන් මෙන් ඉවත බලා ගත්තාය.

“මට තරහා ගියා..”

“ඇයි..?”

“ඔයා වෙන කෙනෙකුට ලංවෙලා ඉන්නවා මට බලන්න බැරි වුනා”.

“කාගෙවත් වාහනේක ගිය පලියට ඒ මනුස්සයව කසාද බඳින්න යන්නෙ නෑ.. ඒ වගේම තව එකක් මතක තියාගන්න.. මිස්ටර් මුදන්නායකගෙ කාර් ඒකේ ගියේ වෙන අදහසකිනුත් නෙමෙයි”.

මම වේගයෙන් කියවාගෙන ගියේ සිතට නැගුණ කෝපය නිසාය. ඔහු දැස් විසල් කරගෙන බලා සිටියේය. මගේ සිතේ තිබුණු සියලු වේදනාවන් යටපත් වුණාදැයි මට සිතුවේ මේ සියල්ල මහේෂ් වනිගසූරියට කියා අහවර වූ පසුවය. සිත සැහැල්ලු විය. බොහෝ සෙයින් සැහැල්ලු විය.

“අරුත්දිකා දැන්වත් පිළිගන්නවද..?”

“මොනවද..?”

“මම ඔයාට ආදරෙයි කියලා..”

“ඒකද මේ තරම් මට අපහාස කළේ..?”

“ආදරේ උනහම එහෙම දේවල් වෙනවා..”

“නෑ.. ආශාව වැඩි උනහම.. ආදරේ කරන්න ඕන ආපහු ආදරයක් බලාපොරොත්තුවෙන් නෙමෙයි.. එහෙම බලාපොරොත්තු වෙනවා නම් එතන ආදරයක් නෑ..”

“හට තේරෙන්නෙ නෑ ඔයාගෙ තේරවිළි..”

“තේරුම් ගන්න උත්සාහ කරන්න.. තව එකක් ආදරේ කියන්න බලෙන් ලබාගන්න පුළුවන් දෙයක් නෙමෙයි.. බලෙන් ලබාගන්න දේවල්වල අගයක් නෑ..”

ඔහු ඉවත බලාගෙන සිටියේය. ඔහුට තේරුම් ගියාදැයි සැක සහිතය.

දිසානායක මහතා පැමිණියේ මේ මොහොතේදීය. ඉවත බලාගෙන සිටි මහේෂ් වනිගසූරිය එකවර මදෙස බැලීය.

“මට ඕන දෙයක් කැමැත්තෙන් හරි අකමැත්තෙන් හරි මම ගන්නවා.. ඒක ඔයාට වෙනස් කරන්න බැරි වෙයි..”

වඩාත් මවෙතට ලංව ඔහු එලෙස පැවසුවේ නපුරු හඬින්. මසිත යළිත් තිගැස්සුණි. ඔහු කළේ අනතුරු ඇඟවීමක්දැයි මම සිතුවෙමි. මහේෂ් වනිගසූරිය ඉක්මනින් පිටව ගියේය. වෙනසක් පෙන්වා අසලට ආ දිසානායක මහතා දෙස බලා මම සිනාසුනෙමි.

දිසානායක මහතා පුටුවේ හිඳගත්තේ පිටව යන මහේෂ් වනිගසූරිය දෙස බලමිනි. ඔහු මා ගැන වැරදි ආකාරයෙන් සිතාපිදැයි එකවර මට සිතුණි. අප කතාබහ කළ දේවල් ඔහුට ඇසුණු බව නම් විශ්වාසය.

“අරුන්දිකා උදෙන්ම ආවද..?”

වෙනසක් නොපෙන්වා ඔහු ඇසුවේය.

“මම ඇවිල්ලා විනාඩි දහයක් විතර ඇති.. මම හිත හිත හිටියෙ මිස්ටර් දිසානායක ඇයි ජරිමාද කියලා..”

“දන්නවනේ අරුන්දිකා බස්වල එන්න කියෙන අමාරුව..”

ඔහු මොහොතකට පෙර සිදු වූ සිදුවීම් ගැන කිසිවක් නොවිමසීම ගැන මසිතට වූයේ එක්තරා අස්වැසිල්ලකි.

නොසිතූ මොහොතක නර්මදා මා සොයාගෙන ආවාය. මගේ සිත තුළ එකවර තිගැස්මක් ඇතිවිය. ඇය පැමිණියේ සෙනසුරාදා හවසකය. මා

හා කතා කිරීමට ඇය එනබව පෙරදිනක කියා තිබුණද ඇය ස්ථීරවම පැමිණෙවියැයි මම නොසිතුවෙමි. ඇයට නිදහසේ මා සමග කතා කිරීමට අවශ්‍යයට යයි කිනිසා අප දෙදෙනා මිදුලේ ලී බංකුවට ගියෙමු.

“අරුන්දිකා මාත් එක්ක තරහද..?”

ඇය කතාබහ ආරම්භ කලේ එලෙසිනි.

“ඇයි මිස් ඒ..?”

“මම එදා ඔයාට කතා කළ විදිය වැරදියි.. මම ඔයා ගැන හිතුව දේවලුත් වැරදියි..”

“මොනවද මිස් මං ගැන හිතුවෙ..?”

මම ඇය දෙස බැලුවේ සිනාසෙමිනි..

“ඔයාව දකිනකම් මම හිතුවෙ නෑ ඔයා මේ තරම් අහිංසක කෙනෙක් කියලා.. මම හිතුවෙ ඔයා මාත් එක්ක රණ්ඩුවට එයි කියලා..”

ඇය මොහොතක් කතාව නතර කළ උනන්දුවෙන් මෙන් මදෙස බැලීය.

“හැබැයි මම හිතුව එක දෙයක් හරි..”

මසිත නැගුනේ කුතුහලයකි.

“ඒ මොකක්ද..?”

“කාංචනගෙ විතරක් නෙමෙයි ඕන කෙනෙකුගෙ හිත ඇදිලා යන තරම් ඔයා ලස්සනයි..”

ඇගේ වදන් වලින් මගේ සිනාව අතුරුදන් විය.

“මිස් තවම මං ගැන හිතන්නෙ වැරදියට..”

“නෑ අරුන්දිකා.. මම දන්නවා ඔයා එහෙම කෙනෙක් නෙමෙයි කියලා.. ඒත්.. මට හිතනා කාංචන ඔයා නිසා වෙනස් වෙලා කියලා”.

ඇය මහා හඬින් සුසුමක් හෙලුවාය. ඇගේ මුහුණේ පැතිර ගියේ දුක්බර පෙනුමකි. පිටතින් ඇ කෙරෙන් නපුරු බවක් සේම දහකාර කමක් පෙනෙන්න තිබුණද ඇගේ අභ්‍යන්තරය ඊට හාත්පසින්ම වෙනස්යැයි මට ප්රනථම වරට සිතුවිණි.

“එයා කවදාවත් මට ආදරේ කළේ නෑ අරුන්දිකා”.

ඇගේ වදන්වලින් මසිතට ඇති වූයේ විස්මයකි. මට කාංචන මුදන්නායක සිහිවිය. ඔහු මහා පුද්ගලාකාර තැනැත්තෙකි. ඇය වැනි ධනවත්, රුමත් යුවතියකට ඔහු ආදරය නොකරන්නේ මන්දැයි මට සිතුවිණි. එසේම ඔවුන් දෙදෙනා විවාහ වීමට සිටින බව සැමට තොරහසකි. එසේ කළ ඔහු ඇයට ආදරය නොකරන්නේ යැයි පැවසීම මහා පුද්ගලයකි. මසිත පැටලුණි. ඔහු මා නිසා වෙනස් වූයේ යැයි සිතීමට නොහැකිය. අප නිදහසේ දවස් කිහිපයක් අහම්බෙන් හමුවිය. ඒ එක් දිනක්වත් ඔහු ආදරය ගැන මා සමග කතා නොකළේය. එසේම ඒ නිදහසින් අයුතු ප්රනායෝජන ගත්තේද නැත. ඔහු මා අසල හැසිරුනේ මගේම සහෝදරයෙකු ලෙසිනි. මහේෂ් වනිගසූරියතු කාංචන මුදන්නායකත් අතර ඇත්තේ විශාල වෙනසකි. ඒ නිදහස මහේෂ් වනිගසූරියට ලැබුණේ නම් මහා විනාශයක ආරම්භයකි.

“මට මිස් කියන දේවල් විශ්වාස කරන්න අමාරුයි”.

මා එසේ පැවසුවා නොව නොසිතාම කියවිණි. ඉවත රැදී තිබුණු ඇගේ නෙත් එකවර මවෙතට යොමුවිය.

“කාංචන මහ පුද්ගල කෙනෙක් අරුන්දිකා.. එයාව තේරුම් ගන්න මට බෑ.. මගේ ආදරේ පිළිගන්න එයා සූදානම් නෑ.. මෙව්වර කාලෙකට මම කොල්ලෙක්ට පැරදිලා නෑ.. මට ඕන අකමැත්තෙන් හරි එයාව දිනා ගන්න.. එයා මහ ආඩම්බරයි.. කවදහරි ඒ ආඩම්බරකම මම නැති කරනවා..”

ඇය අවසන් වදන් පැවසුවේ කෝපයෙනි.

“ඔයා දන්නවනේ මට කොල්ලෙක් පස්සෙ යන්න ඕන නෑ.. මේ තරම් වැදගෙන.. මාත් එක්ක යාළුවෙන් ඕන තරම් කොල්ලො ඉන්නවා..”

නොලැබෙන ආදරයක් පසුපස ඇය මෙතරම් දුටුවනේ මන්දැයි මසිත ඇතිකළේ දැඩි විශ්මයකි. ආදරය පුද්ගලාකාරයයි මට සිතේ.. අප ආදරය කරන්නේ අපට නොලැබෙන දේවල් වලටමය. ආදරයෙන් හෝ අනාදරයෙන් අප කැමති දේවල් ලබාගැනීමට උත්සාහ කරන්නෙමු. නමුදු එය සැබෑ ජයක් යැයි තීරණය කරන්නේ කෙසේද යන්න ගැටලුවකි.

“මිස්ට පුළුවනිනේ මිස් කැමති වෙන කෙනෙක්ට ආදරය කරන්න”.

ඇය මගේ වදන් වලින් සිනාසුණාය.

“ඉස්සර නම් මමත් හිතුවා.. දැන් මට ඕන කොහොම හරි කාංචනව දිනාගන්න.. මම ඒ තත්වෙට පත්වෙලා.. ඒ දවස උදාවෙනකන් මට සැනසීමක් නෑ..”

මසිත තිගැස්සුනි.. ඒ මිනිසුන්ගේ සිතුවිලි මෙතරම් භයානකදැයි සිතූණ නිසාය.

“ඔයාලා දන්න නැති ගොඩක් දේවල් තියෙනවා”.

ඇය කියන්නට සැරසෙන්නේ මොනවාදැයි මට නොවැටහුණි.

මසිත වඩාත් පැටලුණි. ඒ නර්මදා විසින් එකින් එක පෙළ ගසන බොහෝ දේ කිසිදින මා සිහිනෙන්නවත් නොසිතූදේවල් නිසාය.

“කාංචනට කාත් කවුරුත් නෑ..”

ඔහු ගැන දැනගැනීමේ උවමනාවටත් වඩා ඔහුගේ හැසිරීම සිතින් නිරීක්ෂණය කිරීමට මට උවමනා විය. නර්මදා කියූ දේවල් සිතට

ඇතුලු වූයේ බොහෝ වේලාවකට පසුවය. ඒ මසිත අවුල්ව තිබුණ නිසා වන්නට ඇත.

“එයාගෙ අම්මයි තාත්තයි මීට අවුරුදු පහකට විතර ඉස්සර ඇක්සිඩන්ට එකකින් මැරුණා.. ඒ දවස්වල කාංචන හිටියෙ රට.. ඉගෙන ගන්න ගිහිල්ලා.. එයාගෙ පවුලෙ ඉන්නෙ එයා විතරයි.. කාංචනගෙ තාත්තයි අපේ තාත්තයි හොඳ යාළුවො..”

නර්මදා කියූ දේවල් නිසා කාංචන මුදන්නායක වෙත මසිත තිබුණු පැහැදීම මොකක්දෝ කියාගත නොහැකි දයාබරත්වයකට පෙරලුණි.

“කාංචනගෙ තාත්තා මැරෙණකොට අපේ තාත්ති ළඟ හිටියෙ. හොස්පිටල් එකේදි අංකල් කාංචනව අපේ තාත්තිට බාර කළා. එයාව හොඳට බලාගන්න කිව්වා. එයාලට වෙන නෑදෑයෙක් හිටියෙ නෑ. කාංචනගෙ අම්මටත්, තාත්තටත් සහෝදර සහෝදරියො නෑ. කාංචන අම්මගෙයි තාත්තගෙයි අවසන් කටයුතු කරලා එයාලගෙ ගෙවල් දොරවල් විකුණලා ආයෙමත් රට ගියේ ඉගෙනීම අවසන් කරන්න. ඊට පස්සෙ තමයි අපේ තාත්ති ෆැක්ටරිය භාර ගන්න කිව්වෙ. කාංචන ගෙයක් අරගෙන වෙනම ඉන්නෙ.. එයාගෙ වැඩ කරලා දෙන්න සීයා කෙනෙක් ඉන්නවා. කාංචන අපේ ගෙදර එන්නෙ ෆැක්ටරියෙ උවමනාවකට විතරයි. තාත්ති රට ගියාට පස්සෙ ඉස්සර තරම්වත් එන්නෑ.. හැම වෙලාවෙම හදන්නෙ මාව මහ අරින්න..”

“ඉතින් මිස්ගෙ අම්මයි තාත්තයි මොකද කියන්නෙ?!”

“ඒ දෙන්නා කියන්නෙ කොහොම හරි කාංචනව කැමති කරගන්නලු..”

“ඇයි ඒ..?”

“කාංචන ගොඩක් දක්ෂයි බිස්නස් වලට.. තාත්තිට ඕන දක්ෂ විස්වාසවන්ත කෙනෙක්.. තාත්තිගෙ බිස්නස් දියුණු කරන්න..”

මසිත පැටලුණු තුල් බොලයක් මෙන් විය. නර්මදා පැමිණීමෙන් සිදුවූයේ මගේ සිතුවිලි අවුල් වීම පමණි. ඇය සැබවින්ම කාංචනට

ආදරය කරන්නේ යැයි මෙනෙක් සිතුවද එය එසේමදැයි යන්න පිළිබඳව ජර ටම වරට මසිත ඇතිවූයේ ගැටළුවකි. දෙමාපියන්ට අවශ්‍ය ව ඇත්තේ ඔවුන්ගේ වියාපාර වලට දක්ෂවිශ්වාසවන්ත පුද්ගලයෙකි. නර්මදාට අවශ්‍ය ව ඇත්තේ ඔහුව දිනා ගැනීමේ එසේත් නැත්නම් යටත් කරගැනීමේ ආශාවකි. සියල්ල පවසා අවසානයේ ඇය මදෙස බැලුවාය.

“අරුන්දිකාට පුදුම ඇති නේද මම කියපු දේවල් අහලා..”

“ඇත්තටම මිස්..”

“අරුන්දිකාට මොනවද හිතෙන්නෙ මේ දේවල් ගැන?”

“මට එක දෙයක් කියන්න පුළුවන් මිස්..”

“ඒ මොකක්ද..?”

“මම නිසා කාංචන සර් වෙනස් වෙලා කියලා මිස් හිතන එක වැරදියි.. කාංචන සර් මිස්ට ආදරෙන් ඉඳලා වෙනස් උනානම් මිස් හිතන විදිය හරි..”

“ඔව් අරුන්දිකා.. මම වැරදියි.. ඒත් මේ සිද්ධිය ඇහුවාම මට ඊර්ෂ්‍යාන හිතුණා. මොකද මම කාංචනගෙ කාර් එකේ කවදාවත් ගිහිල්ලා නෑ..”

මොහොතක් නිහඩව සිටි ඇය කියූ දෙයින් මා යළිත් තිගැස්සුණි.

“ඒ අයිතිය ලබා ගන්න වෙන කාටවත් ඉඩ තියන්නෙත් නෑ..”

ඇගේ සිතුවිලි ගැන මසිත ඇතිවූයේ අනුකම්පාවකි. එසේම ඒ සිදුවිල්ලෙන් ඇගේ අභ්‍යන්තරය මම නියමාකාරයෙන් හැඳින්වෙමි. මිල මුදල් සැප පම්පත් ඇති සෑම කෙනෙක්ම සිතන්නේ මිල මුදලට ලොව ඕනෑම දෙයක් ලබාගත හැකි බවය. එය කෙතරම් නිවැරදිදැයි යන්න ගැන මම තවත් වරක් සිතුවෙමි.

කාංචන මුදන්තායක නර්මදාට ගැලපෙන්නේ නැතැයි එක් දිනක් මම සිතුවෙමි. දෙවන වරටත් අද දින ඒ සම්බන්ධව වඩාත් මසිනේ කැන්පත් විය. නමුත් ඒ පිළිබඳව සිතීමටද මට අයිතියක් නොවේ.

නර්මදා හා මා අතර පැතිරුණු දිගු නිහඬතාවයෙන් පසුව ඇ බොහෝ උනන්දුවෙන් යමක් කීමට සැරසුණාය..

“අරුන්දිකා කාටවත් ආදරය කරනවද..?”

මසිත තිගැස්සුණද මම සන්සුන්ව ඇය දෙස බැලුවෙමි. අපහැදිලි රූප පෙළක් සිතේ ඇතිවී නැතිවී ගියේය.

“ඉස්සර කෙනෙක් හිටියා.. දැන් නෑ..”

මුඛින් මහා සුසුමක් පිට වූයේ නොදැනුවත්වමය. ඉන් අදහස් වූයේ සිත තවමත් හඬනා බව නෙවේ. කාලයා නැමති ඔසුව බොහෝ තුවාල සුව කර තිබුණි.

“ඇයි ඒ..?”

“එයා මැරී කළා..”

“ඔයා වගේ කෙනෙක් අමතක කරලා..”

දුක යටපත්ව මුවගට නැගුනේ සිනාවකි.

“එයාට එහෙම කරන්න උනා.. දෙමව්පියන්ගෙ ඉල්ලීමට.. මිල මුදල් වලට මිනිස්සු ඕනම දෙයක් අත් අරින්න සූදානම්..”

“අරුන්දිකා මටත් හිතාවෙනවද..?”

“අනේ නෑ මිස්.. ඒත් සල්ලි වලට කරන්න බැරි දේවල් තියෙනවා..”

“අරුන්දිකා ඒ අදහස මට පිළිගන්න අමාරුයි.. අරුන්දිකාගෙ බෝයි ෆ්රේන්ඩ් වෙතස් උනේ සල්ලි නිසානේ..”

“එයා වෙනස් උනා කියලා මම හිතන්නෙ නෑ.. දෙමව්පියන්ට පිටුපාන්න බැරි උනා..”

“ඉතින් එයාලට ඔයාලගෙ සතුටට වැඩිය සල්ලි වැදගත් උනා.. ඒකෙන් පොහොසත් ලේලි කෙනෙක් ගේන්න ඇත්තෙ.. මේ ලෝකෙ ආදරයක් කියලා දෙයක් තියෙනවා නම් ඒ මිනිස්සු ඔයාව වෙන් කරන්නෙ නැහැනේ..”

එහි එක්තරා සත්‍යයක් වේයැයි මට සිතූණි. සියල්ලටම වඩා ආදරය බලවත් වූයේ නම් මේ ලෝකයේ වැඩිහිටි නිවාස , ළමා නිවාස, හිර ගෙවල් වැඩි වඩියෙන් ගොඩ නැගෙන්නේ නැත.

“අරුන්දිකාට තවත් විශේෂ දෙයක් කියන්නයි මම ආවෙ.”

ඇ මදෙස බලා සැහැල්ලුවෙන් සිනාසුණාය.. මෙනෙක් වෙලා ඇය හා දෙඩිමෙන් මසිත ඔද්දල් වී තිබුණි.

“අරුන්දිකා ඊට පස්සෙ ආදරයක් ගැන හිතුවෙ නැද්ද?”

මසිත තවත් පටලවමින් ඇය විමසීය.

“ගිනි පෙනෙල්ලෙන් බැටකාපු කෙනා කණාමැදිරි එළියටත් බයයිලුනේ..”

මම මුවගට සිනාවක් නඟාගෙන කිව්වෙමි.

“එහෙම හිතන්න එපා අරුන්දිකා..”

“ඔයාට එයාට වැඩිය හොඳ කෙනෙක් ලැබෙව්..”

“මට දැන් හිතන්න ඊට වැඩිය දේවල් තියෙනවා මිස්.. අප්පච්චියි , නංගිලා දෙන්නයි ගැන බලා ගන්න ඕන..”

“ඉතින් ඒක ආදරයට ප්ර ගන්යක් නෙමෙයිනේ..

මම මොහොතකක් නිසොල්මන්ව සිටියෙමි. නොදැනීම මගේ සිතුවිලි ඇය ඉදිරියේ එකින් එක පෙළ ගැසුණි.

“ජනක මගෙන් ඇත් උනාම මම හිත හදාගත්තෙ ගොඩක් අමාරුවෙන්. බලාපොරොත්තුවක් තියාගන්න ඕන ඒ බලාපොරොත්තුව නැති උනොත් දැනෙන වේදනාව උහුලගන්න පුළුවන් නම් විතරයි.. මගේ හිත තවමත් දුර්වලයි..”

“අරුන්දිකාට විශ්වාසවන්න කෙනෙක් ලැබුනොත්..”

“මම ජනකව මටත් වැඩිය විශ්වාස කළා මිස්..”

“හැමෝම එහෙම නෑ..”

“මමත් පිළිගන්නවා.. ඒත් ආයෙමත් කෙනෙක් ගැන විශ්වාසයක් ඇති කරගන්න මම බයයි..”

මොහොතක් නිහඩව සිටි ඇය වඩාත් උනන්දුවෙන් මදෙස බැලීය.

“අරුන්දිකා මහේෂ් ගැන මොනවද හිතන්නේ..?”

මසිත තිගැස්සුණි.. ඇය මෙනෙක් වේලා සැරසුණේ ඔහු ගැන කතා කරන්නදැයි එකවර මට සිතූණි. පිළිතුරක් සොයාගත නොහැකිව මම ලකැවුණි.

නර්මදා දෙස තව දුරටත් බලා සිටිය නොහැකි වූ තැන මම ඉවත බැලිමි. ඇ සිටියේ මගෙන් ජරවතිවාරයක් බලාපොරොත්තු වෙනි. මහේෂ් ගැන කුමක් කියන්නදැයි මට තෝරා බේරා ගත නොහැකිවිය.

“මම දන්නේ නෑ මිස්..”

ගැලවීමේ පහසු ක්රමය එය පමණක් විය.

“මහේෂ් ඇත්තටම ඔයා ගැන හිතනවා..”

ඇගේ නෙතු අතරින් මිදී මම ඉවත බලා ගතිමි. ඔහු ඇයත් සමග මා ගැන කතා කරන්නට ඇත. මගෙන් පිළිතුරක් නොලද නිසාවෙන් ඇය ලවා ඔහුගේ සිතුවිලි හෙළි කිරීම සිතුවා වන්නට ඇත..

“මට දැන්ම ඒ ගැන හිතන්න බෑ..”

වෙන යමක් කියා ඔහුත් දෙදෙනාගේම සිත් රිදවිය යුතු නැතැයි මම සිතුවෙමි.

“අරුන්දිකා අනවශ්‍යද විදියට බයවෙලා.. ජරතශ්‍ය ගැන ඔය තරම් හිතන්න එපා..”

“මිස්ලට වගේ සැහැල්ලුවෙන් හිතන්න අපිට බැහැනේ..”

“මහේෂ් වගේ කෙනෙක් ලැබුනොත් අරුන්දිකාට හොඳ ජීවිතයක් ගත කරන්න පුළුවන් වෙයි..”

“මගේ ජීවිතේ සතුට මනින්නෙ වත් පොහොමත්කම් වලින් නෙමෙයි මිස්..”

“මට ඔයා කියන දේවල් තේරෙන්නෙ නෑ අරුන්දිකා.. මහේෂ් ලස්සනයි, හරිම විනෝදෙන් ඉන්නෙ.. සල්ලි තියෙනවා.. ඉතින් ඒ මදිද සතුටින් ඉන්න..”

ඇයත් සමග මේ දේවල් කතා කිරීමෙන් පලක් නොවේ යැයි මට සිතුවිණි. ඒ ඇගේ සිතුවිල්ලත් මගේ සිතුවිල්ලත් අතර ඇති පරතරය විශාල බැවිනි.

“මහේෂ් මට කිව්වා ඔයාට මේ ගැන කියන්න කියලා. හැමදාම වද කරනවා.. තව ටිකක් හොයලා බලන්න අරුන්දිකා.. මහේෂ් ටිකක් දහයි.. ඒත් ඒ කොල්ලන්ගෙ හැටි.. මහේෂ් වෙනුවෙන් මම ඔයාට ඕනම උදව්වක් කරන්නම්..”

මම සිනාසුනා මිස ඊට කිසිදු පිළිතුරක් නොදුන්නෙමි.

නර්මදා පිටව ගිය පසු මා ගෙට ඇතුළු උනේ විසිරුණු සිතීනි.
ඇ වෙන්ව ගියේ ඇගේ ජීවිතයට මගේ උපකාර වැදගත් වන බව
පවසමිනි. නමුදු මට කළ හැකි දෙයක් වේදැයි ඇගෙන් විමසන්නට
සිත් වුවද ඉන් ඇගේ සිත රිදේවියැයි ද මා ගැන වැරදි අවබෝධයක්
ඇතිකර ගනියිද සිතූන නිසා මම සිතුවිලි යටපත් කරගනිමි. මහේෂ්
වනිගසුරිය ගැන සිතීම සිතුවිලි අවුල් කරන්නට වූ නිසා අපහසුවෙන්
වුවද මම ඔහුව සිතින් ඇත් කළෙමි.

කාමරයට එබී බැලූ මා සෙව්වේ නංගිලා කොයිදැයි කියාය. වූටි නංගී
සුව නින්දකට වැටී සිටියාය. ලොකු නංගී සොයන්නට කුස්සියට
ගියමුත් ඇ එහි නොවුණි. ලොකු නංගී ලිඳට වී රෙදි සෝදමින් සිටියාය.
මම සෙමෙන් ඇය අසලට ලංවිමි. මගේ පා හඬ ඇසී ඇය හිස ඔසවා
බැලීය.

“ගියාද..?”

මා දුටු ඇසිල්ලෙන් ඇවිමසුවේ නොරිස්සුමෙනි.

“ඔව්..”

මා ලිං බැම්ම මත හිඳ ගත්තේ ඇගේ තරහින් පිරුණු මුහුණ දෙස
බලමිනි.

“ඇයි ලොකු නංගී නර්මදා මිස්ට ඔය තරම් අකමැති?”

ඇය ඇගේ කාර්යයේ නියැලුනා මිස මට පිළිතුරක් නොදුන්නාය.
පිළිතුරක් අපේක්ෂාවෙන් මා සිටියේ නොඉවසිල්ලෙනි.

“මට එයාව අල්ලන්නෙ නෑ.. එක දවසක් ඇවිත් බැනලා ගියා. දැන්
ඔයාගෙ උදව් ඉල්ලන්න එනවා.. එයාගෙ වැඩ එයාලට කරගන්න
කියලා ඔයා පැත්තකට වෙලා ඉන්න අක්කෙ..”

නිහඬවම මම ඇයට සවන් දුන්නෙමි. ඇ කියනා දේ සත්‍යය බව මම
දනිමි.

“ඒත් ලොකු නංගී මම කොහොමද උදව්වක් ඉල්ලගෙන ගෙදරට ආව කෙනෙක්ව පන්න ගන්නෙ..”

“ඔයාගෙ ඔය කරුණාව නිසා තමයි ඔයාට වැරදිලා තියෙන්නෙ”.

ඇය කියවාගෙන ගියේ වේගයෙනි. මට ඇය කෙරෙහි ඇතිවූයේ දැඩි සහෝදරත්වයකි. මා දුක් විදිනවාට ඇය කවදත් අකමැතිය.

“ඔයා කොහොමද එයාට උදව් කරන්නෙ.?”

මා කළ යුත්තේ කුමක්දැයි හරිහැටි නොවැටහුණි.

ලොකු නංගීගේ ජීවිතය ඔස්සේ මම බොහෝ දේ සිතුවෙමි. නමුදු සිතුවිලි අවුල් උනා මිස පැහැදිලි පිළිතුරක් සොයා ගැනීමට අපහොසත් විය.

රෙදි සේදීම මොහොතකට නවතාලූ ඇය මදෙස බලා සිටියාය. ඇයගෙන් කිසිවක් සැඟවීමේ අවශ්‍යතාවක් මවෙන නොවීය. ජීවිතය ගැන යම් තේරුමක් ඇසතුව ඇත. මේ සියල්ල වසන් කිරීමට තරම් නොමේරු බුද්ධියක් ද ඇසතුව නොමැත. එනිසා නර්මදා විසින් මට මොහොතකට පෙර කී සියල්ල මම ඇය හා පැවසිමි.

“එයාගෙ හිතේ තිබුණු සැකය දැන් නැති උනානේ.. ඉතින් එයාලගෙ ජීවිතය විසඳගන්න කියන්න.. මහ පුදුම මිනිස්සු”නේ..

එවර ඇගේ මුවගට නැගුනේ සරදම් සිනාවකි.

“ඒ ඇයි..?”

“නෑ එයාලා හැමදේම ගන්න හදන්නෙ සල්ලි දීලා කඩට ගිහින් බඩු ගන්නවා වගේ.. සල්ලි තියෙනවා නම් ඕන දෙයක් කරන්න පුළුවන් කියලා සල්ලි කාරයො හිතන්නෙ..”

“ඒක සමහර විට ඇත්ත වෙන්න පුළුවන්..”

ඇගේ තර්කය බොරුවක් නොවුණද ඇගේ සිතුවිලි දැන ගැනීමේ උවමනාවෙන් මම එලෙස කීමි.

“ඇත්ත වෙන්තෙ කොහොමද අක්කෙ.. ඔයාලගෙ ඔය නර්මදා මිස් ගැන හිතන්න.. එයාට මොනවද අඩු.. ඒත්.. එයාගෙ හිතේ සතුව තියෙනවද..?”

ඇගේ සිතුවිලි ගැන මගේ සිතේ ඇති කළේ එක්තරා අන්දමේ සතුවකි. ඒ ජීවිතය වැරදීමකින් තොරව දකින්නට තරම් ශක්තියක් ඇ සතුව තිබීම පිළිබඳවය.

“කොහොම උනත් ඔයා එයාලගෙන් ඇත් වෙලා ඉන්න.”

“ඇයි ඒ..?”

“මට බයයි ඔයාට එයාලගෙන් කරදරයක් වෙයි කියලා.”

මගේ සිත පිවිසී ගියේය. ඒ ඇගේ අසරණ හඬටය. කඳුළක් නොනගා වේදනාව පිට කරන්නට මට උවමනා විය.

“නෑ ලොකු නංගි.. ඔයාලට කවදාවත් මාව නැතිවෙන්නෙ නෑ.”

ගීතිකා මදෙස බැලුවේ විසක් කරගත් දැසිනි. සියල්ල පවසා අහවර වී මහා සුසුමක් හෙලමින් මම සිත සැහැල්ලු කරගනිමි. වරෙක මා ගැන මසිතේ ඇතිවූයේ පුද්ගමයකි. කුඩා දෙයකටත් පවා අනේකවර තැවුණු මා මේ සියල්ල දෙස සැහැල්ලුවෙන් බැලුවේ අත්දැකීම් වලින් මම ජීවිතය සවිකරගත් නිසාදැයි නොදනිමි.

“උඹ හිතාවෙන්නත් දන්නවද..?”

මා මුවගට නැගී සිතාව සිත සැහැල්ලුවෙන් නැගුනක් බව මා මෙන්ම ඇයද තේරුම් ගන්නට ඇත.

“ඇත්තටම අරුති මේ දේවල් ගැන උඹ මොනවද හිතන්නෙ?”

“මොනවා ගැනද..?”

“එක්ක.. කාංචන සර් අපි හිතන් හිටියට වැඩිය ගොඩක් වෙනස් කෙනෙක්.. ඒක වෙනසකුත් නෙමෙයි.. මට හිතෙනවා සර් ගොඩක් අසරණ වෙලා කියලා..”

“නෑ ගිනි.. සර් අසරණ වෙලා නෑ.. අම්මා තාත්තෑ නෑදෑයෝ නැති එක ඇත්ත.. එහෙම උනයි කියලා අසරණයි කියලා හිතන්නෙ ඇයි?”

“මම දන්නෑ.. සර් ගැන හිතද්දි දුක හිතෙන්නෙ නෑද්ද?”

මෙතෙක් වෙලා මසිත හඩ ගැවේද ඒ සිතුවිල්ලෙන් නොවේදැයි මට සිතුවේ. සැබවින්ම මටත් හොරා ඔහු වෙනුවෙන් වූ කුමක්දෝ වේදනාවකින් සිත විසිරුණේය. නමුත් ඒ දුක සිත පත්ලේ සිරකර ගිතතා මිස පිටතට හෙළි කිරීමට තරම් ශක්තියක් මවෙත නොවීය. එසේ සිතීමටද මට අයිතියක් නොවේ.

“එක අතකට අපි සර්ට අනුකම්පා කරන්නෙ ඇයි?”

මම ගිනිකාට උනන්දුවෙන් සවන් දුනිමි. ඒ ඔහු ගැන කතා කිරීමට යටි සිත කැමති වූ නිසාදැයි නොදනිමි.

“සර්ට හොඳ රස්සාවක් තියෙනවා.. කාගෙවත් බලපෑම් වලට යටත් වෙන්නෙත් නෑ.. ඒ වගේම සල්ලිකාරයෙක් ළඟ කලාතුරකින් දකින්න ලැබෙන මනුස්සකම තියෙනවා..”

“ඒක නම් ඇත්ත තමයි ගිනි..”

“හැබැයි අරුන්දිකා.. මහේෂ් සර් ලේසියෙන් පරදින කෙනෙක් නම් නෙමෙයි වගේ..”

මහේෂ් වනිගසූරියගේ මතකය මගේ සිතුවිලි විසිරෙව්වේය.

“මට එයාව පරද්දන්න ඕන කමක් නෑ..”

“ඒ කියන්නේ උඹ එයාට දිනුම දෙන්න ලැස්තියි?”

මසිත තිගැස්සුණි.. ඔහු පැරදවීමට අවශ්‍යතාවයක් නැතැයි පැවසුවා මට මතකය. එවදන් බොහෝ සේ බරපතල නොවේදැයි මට කල්පනා වූයේ බොහෝ වේලාවකට පසුවය. මම ගීතිකා දෙස බැලුවේ හොරහිනි. ඇය මා ගැන වැරදි අවබෝධයක් ඇතිකර ගනීවිදැයි මසිත පසුතැවිලි විය.

“ජීවිතේ ගොඩක් වැදගත් දේවල් වලදි තීරණ ගන්න ඉක්මන් වෙන්න හොඳ නෑ..”

වැරදි නිවැරදි කිරීමේ අවශ්‍යතාවයෙන් මම ඇයට පැවසුවෙමි.

“අපි හිතනවට වඩා මහේෂ් සර් හොඳ කෙනෙක් වෙන්න පුළුවන්.. උඹ නිසා එයා හොඳ කෙනෙක් වෙන්න උත්සාහ කරනවද දන්නෙ නෑ”.

ඇගේ වදන් ඔස්සේ මම තවදුරටත් සිතුවෙමි. එය එසේම යැයි පිළිගැනීමට තරම් මසිත කාරුණික නොවීය. ඒ ඇයිදැයි මම නොදනිමි. විශ්වාසය නැගෙනුයේ හද පත්ලෙන් යයි මම සිතමි. එය බලහත්කාරයෙන් සිතට ඇතුලු කිරීමට නොහැකි දෙයකි.

“මහේෂ් සර් ගැන විශ්වාසයක් ඇතිකරගන්න තරම් මගේ සිත එයාව පිළිගනියිද කියන එක ගැන තව සැරයක් හිතන්න වෙනවා”.

ගීතිකාත් සමග කතා කිරීමෙන් පසු මගේ හිත මහා සැහැල්ලුවක් දැනෙන්න විය. සිත පත්ලේ සිරකරගෙන පීඩා විදි බොහෝ සිතුවිලි පිටතට දැමීමෙන් සිත සන්සුන් විය. එය ජීවිතයේ තවත් අලුත් දිනකට ආත්ම ශක්තියෙන් යුතුව මුහුණ දීමේ ධෛර්යය ලබා දුන්නේ යයි මට සිතුණි.

මා කාර්යාලයේ වැඩ කරමින් සිටියදී කාංචන මුදන්නායක කාර්යාලය හරහා නිෂ්පාද අංශය වෙත කිහිප වරක්ම එහා මෙහා ගියේය. ඔහු දකින වාරයක් පාසා මසිත සන්සුන්කම මොහොතකට පලා ගියේය. ඔහු මෙතරම් නිසල පුද්ගලයෙකු වූයේ අකාලයේ ජීවිතයෙන් ඇත් වූ බොහෝ දේ නිසාදැයි මම නොදනිමි. නර්මදා සැරසෙන්නේ ඔහුගේ

නිසල සිව් පෙවෙන අවුල් කිරීමට යැයි මට සිතූණි. ඔහු පරාජිත කිරීමට ඇයට ශක්තියක් වේදැයි සක සහිතය.

අලුත් නිවසේ වැඩ කටයුතු පිළිබඳව සොයා බැලීමට පහුගිය දින කිහිපයේම මා අතින් මග හැරුණි. දින කිහිපයක් අසනීපව සිටි නිසාවෙන්ද යම් තරමක මානසික පීඩනයකින් පෙළුන බැවින්ද ඒ සියල්ල අමතක විය. ඉරිදා දින ඒකාකාරී දිවියට ලැබුණු මද විවේකයේ මම උනන්දුවෙන් යුතුව ඒ වැඩකටයුතු සොයා බලන්නට සිතුවෙමි.

රත්පැහැ ගඩොලින් ඉහළට එසවුනු බිත්ත වලින් යුතු නිවස දැකීමෙන් මහිතට ඇතිවූයේ අප්රලමාණ සතුටකි. නිවස බැඳි එක් එක් ගඩොලින් මගේ ජීවිතයේ නව ප්රාටර්ථනවා අරමුණු ඇති වූයේ යැයි මම සිතමි.

මගේ සිතුවිලි මොහොතකට විසිරුනේ පිටුපසින් පැමිණි අප්පච්චි දැකීමෙනි. ඔහු දකිත්ම මම ජනෙල් පඩියෙන් නැගීටියෙමි.

අප්පච්චිගේ නෙත් දිව ගියේ විවෘතවූ වහලය වෙතය.

“වහලට ලී ගන්න ඕන නේද අප්පච්චි?”

නිවස වටා දෙනෙත් යැවූඔහු මදෙස බැලුවේ පසුවය.

“ඒක නම් එහෙම තමයි පුතේ.. ඒත් කොහොමද මේ ඔක්කොම කරන්නේ..?”

ඔහු මහා සුසුමක් හෙළමින් මදෙස බැලීය.

උදෑසන මා කාර්යාලයේ වැඩ කරමින් සිටියදී මහේෂ් වනිගසූරිය මා සොයා ආවේය. ඇත තියාම මා ඔහුව දුටුවද නොදුටුවා සේ සිටින්නට සිතීනි. ඔහු මා අසලටවත් නැවතුන පසු මා හිස ඔසවා බැලුවේ කාර්යාලය වටපිටාවය. සියල්ලෝම තව වැඩකටයුතු වල නියැලුනහ. ඔහු පැමිණි කාරණය කුමක්දැයි සිතන්නට පවා මට නොහැකි වූයේ සිත තුළ පැවති නොසන්සුන්කම නිසාය. මෙසේ ඔහුත් මමත් නෙතු

ඉදිරිපිට හමුවූයේ බොහෝ දිනකට පසුවය. බොහෝ අවස්ථාවල ඔහු දුටුවද මම නුදුටුවායේ ඉවත බලා සිටියෙමි.

“අරුන්දිකා මේ බිලත් වෙක් කරනවද.. ? ජරවඩක්ෂන් වැඩ නිසා මට වෙලාවක් නැ..”

පෙර තිබුණු නොසන්සුන් බව ඔහු වෙතින් බොහෝසේ පලාගොස් තිබුණි. මා ඉදිරිපිට සිටින්නේ මහේෂ් වනිගසූරියමදැයි මට සැක සහිත වූයේ ඔහු වෙතින් පෙනුන මහා සන්සුන්බව නිසාය. ඔහු වෙත තිබුණු නොහික්මුණු බැල්මද පලාගොස් තිබුණි. මිනිසුන්ට පුදුමාකාර වෙනස්වීමේ හැකියාවක් ඇතැයි මට සිතූණි. වරෙක මිනිසෙකු විමටද, වරෙක තිරිසනෙකු විමටද හැක්කේ ඒ හැකියාව නිසාය. මම කිසිත් කතාබහක් නොමැතිව ඔහු අත තිබුබිල් පත්ටික ගත්තෙමි.

“හවසට හදලා තියන්න..”

මා බිල්පත් මත නෙතූ යවමින් සිටි මොහොතේ ඔහු පැවසීය. තවත් වරක් මදෙස බැලූ ඔහු යන්නට ගියේය. පිටුපා යන ඔහු දෙස මා බලා සිටියේ හිස් බැල්මෙනි. ඒ බැල්ම දුරදිග ගියා වැඩිදැයි සිතූණ නිසා මම වටපිට බලමින්ම අතරැදි බිල්පත දෙසට නෙත් යොමු කළෙමි.

“අරුන්දිකා මිස්..”

මා අසල උන්නේ කාර්යාල සේවකයාය. අත රැදි බිල්පත් සියල්ල පසෙකින් තැබූ මා ඔහු දෙස බැලුවේය.

“ලොකු මහත්තයා මිස්ට එන්න කිව්වා..”

බිල්පත් කිහිපය එක්කර ගයිල් කවරයක් තුළට දමා මම හිඳගෙන සිටි පුටුවෙන් නැගී සිටියෙමි.

කාංචන මුදන්නායකගේ ඇමතූමක් කාර්යාලයේ සැමගේම සිත්වල ඇතිකරන්නේ මද තිගැස්මකි. වැරද්දක් සිදු වී ඇත්නම් තරාතිරම නොසලකා ඔහු දොස් පවරයි. සෙමෙන් දොර විවර කළ මම කාමරයට

නෙතු පෙව්වෙමි. ඔහු වැඩකර ඉවර වෙන තෙක් මට බලා හිඳින්නට සිදුවිය.

“ඉඳගන්න අරුන්දිකා..”

නොසන්සුන් වූ සිතින් මම පුටුවේ හිඳගතිමි.

“ඔයාගෙ ලෝන් එක පාස් වෙලා..”

අතරැදි පැන පැන් රඳවනයේ රඳවමින් ඔහු පැවසීය. මසිතට මහා සැහැල්ලුවක් දැනුණි.

“ලබන සතියෙ මුදල් ලැබෙයි. බැන්ක් එකට යවන්න ලියුම් වගයක් තියෙනවා. ඔයා ඒවා අත්සන් කරන්න ඕන.”

මේසය මත වූ ලිපි කිහිපයක් අතට ගත් ඔහු ඒවා මාවෙන පෑවේය.

“කොහොමද අරුන්දිකා ගෙදර වැඩ..?”

මා අත්සන් කළ ලිපි දෙස බලමින් ඔහු විමසීය.

“ගොඩක් වැඩ ඉවරයි සර්..”

“අරුන්දිකා කරන්නෙ පිරිමි කරන වැඩ..”

ඔහුගේ වදන්වලට සිනාසුනා මිස මම මොකුත්ම නොකීවෙමි. අතරැදි ලිපි කිහිපය මේසය මත තැබූ ඔහු නෙතු බිමට නැඹුරු කරගෙන මොහොතක් නිහඩව සිටියේය. මගේ වැඩකටයුතු අඟවර වූ නිසා මම පුටුවෙන් නැගී සිටීමට සැරසුණෙමි. කාංචන මුදන්නායක එක්වර මදෙස බැලුවේය.

“මට ආසයි අරුන්දිකාගෙ ගේ බලන්න..”

එවදන් මසිත නොසන්සුන් කළේය.

මම දෙනෙත් විසල් කරගෙන ඔහු දෙස බැලුවෙමි. ඔහු සිනාසුණේය. මසිත වේගයෙන් සැලැණි. ඔහු සිටින්නට ඇත්තේ බොහෝ සන්සුන්වය. මට නර්මදා සිහිවිය. ඇ කී සියල්ල අපැහැදිලිව සිතුවිලි වෙහෙසිය.

“අරුන්දිකා..”

ඒ හඬ බෙහෙවින් සන්සුන් විය.

“ඔය තරම් ඇස් ලොකු කරලා මං දිහා බලන්න එපා.. ඔයා මාත් එක්ක කතා කරන්නවත් කැමති නෑ කියලයි එතකොට මට හිතෙන්නේ..”

සැබැවින්ම ඒ සොදුරු කතාබහට මසිත ඇතිවූයේ බියකි. ඒ මා ඔහුගෙන් එවැන්නක් අපේක්ෂා නොකළ බැවිනි.

“ඔයා අකමැති නම් මම එන්නෙ නෑ..”

“නෑ සර්..”

මට කියාගත හැකි වූයේ එපමණකි. මම ඉක්මනින් පුටුවෙන් නැගී සිටියෙමි. එය සාමාන්‍ය කතාබහක් යැයි සිතා සිත සැහැල්ලු කර ගැනීමට නොහැකිවූයේ මන්දැයි මම නොදනිමි. ඔහු බලා සිටියදී මම ආපසු පැමිණියෙමි.

නොසිතූ ලෙස ඉරිදා දිනක නර්මදා මා සොයා ආවාය. ඇගේ පැමිණීම අපේක්ෂා නොකළ දෙයක් නිසා මසිතට සතුටක් සේම නොසන්සුන් කමක්ද ඇති කරලිය.

සුපුරුදු ලෙස ඇ හිඳ ගත්තේ ලී බංකුවේය.

ඇය පැමිණි කිසිම දිනක ගෙතුලට නොආවාය. එය යම් තරමට මසිත පෙලන්නට වූ කරුණක් වුවද ඒ සිතුවිලි මසිතෙන් බැහැර කරන්නට මට පුළුවන් විය.

“මම අද ආවෙ අරුන්දිකාව එක්ක යන්න..”

මම දෙනෙත් විසල් කොට ඇය දෙස බැලිමි.

“මාව.. ඇයි හදිසියෙ..?”

“හදිසියෙම නෙමෙයි.. මම දවසක් කිව්වෙ ඔයාව අපේ ගෙදර එක්ක යන්න ඕන කියලා.. අද මමත් නෑ.. ගමනක් ගිහින්.. තනියෙම ඉන්න කම්මැලියි.. අනේ යමු අරුන්දිකා.. ජලීස්.”

ඇය මගේ වමකින් අල්වා ගත්තිය. ඒ ආයාචනාත්මක හඬ නිසා ඇයට පිටුපෑමට මට සිත් නොවිය.

ඇය ලී බංකුවේ හිදියදීම මම අප්පච්චි අසලට ගියෙමි. ඔහු උන්නේ අලුත් ගේ පිටුපසය. නංගිලා ගෙතුළ වන්නට ඇතැයි මට සිතූණේ පෙනෙන්නට නොසිටි නිසාය. නර්මදාට ලොකු නංගී දැක්වූ අකමැත්ත නිසාම ඇය නර්මදා දැකීමට නොපැමිණියාය. මම අප්පච්චි අසලට ගියේ ගමනට කැමැත්ත ලබා ගැනීමටය.

“අප්පච්චි..”

ඔහු උන්නේ මට පිටුපාය.

“අප්පච්චි..”

ඔහු හිස හරවා මදෙස බැලීය.

“අප්පච්චි නර්මදා මිස් ඇවිත් ඉන්නේ මාව එයාලගෙ ගෙදර එක්කගෙන යන්න..”

ඔහුගෙන් අවසර ලැබේවිදැයි මසිත වූයේ සැකයකි.

“ඒ මොකටද පුතේ..?”

“නිකං අප්පච්චි.. ඒ මිස් දවසකුත් කිව්වා මාව එහෙ එක්ක යන්න එනවා කියලා..”

“අනේ මංදා ඔය නාදුන්න ගෙවල් වල යනවට මං කැමති නෑ පුතේ”.

මසිත බලාපොරොත්තුවක් නොවුනද ඔහුගේ වදන් වලින් වූයේ සිතුවිලි වඩා වැටීමකි. මා යන්නට බැරි බව පැවසුවහොත් නර්මදා මා හා අපනාම වේ යැයි මට සිතුණි.

“අප්පච්චි එහෙ කවුරුත් නෑ.. නර්මදා මිසුයි අම්මයි විතරයි ඉර්නනෙ.. මම එන්න බැහැ කිව්වොත් එයා අමනාප වෙයිද දන්නෙ නෑ”.

අප්පච්චි නිහඬව මොහොතක් සිටියාය.

“තේරුමක් නැති ගමන් යනවට මම නම් කැමැත්තක් නෑ.. ඒත් කතා කරනවා නම් හොඳ නැහැනේ.. ගිහින් ඉක්මනට එන්න”.

මසිත වූයේ සැහැල්ලුවකි. මා ඉක්මනින් කාමරයට ගියේ ගමනට සැරසීමට සිතාය. ලොකු නංගී මේසය අසලට වී පාසල් වැඩ කරමින් සිටියාය.

“ලොකු නංගී මං නර්මදා මිස්ලගෙ ගෙදර යනවා”.

මගේ වදන් අදහාගත නොහැකි වූවාක් සේ ඇය නෙතු විසල් කරගෙන මදෙස බැලුවාය. මම ලොකු නංගී සමග සිනාසිමි. ඇය සිනාවක් නොමැතිව මදෙස බැලුවාය.

“ඇයි අක්කෙ එහෙ යන්නෙ..?”

“නිකං නර්මදා මිස් ඇවිත් මාව එක්ක යන්න.. මම ඉක්මනට ගිහින් එන්නම්.. හොඳ නෑනෙ ලොකු නංගී”.

ඉක්මනින් ලැස්ති වී මා ඉස්තෝප්පුවට ගියෙමි. ලොකු නංගීත් , වූටි නංගීත් මා පසුපසින් විය. අප්පච්චි මා අසලට පැමිණියේ මා මිදුලට ගිය පසුවය. කිසිවක් තේරුම් ගත නොහැකිවාක් සේ මෙන් ඔහු මදෙස බැලුවේය. අප්පච්චිගේ අකමැත්ත නිසා මට මේ ගමන නොගිහින් ඉන්න තිබුණායි මට සිතුණි. ඔහු කැමැත්ත දුන්නේ නොදී බැරුවාක්

මෙනි. අප්පච්චිගේ සිත රිදී ඇත්දැයි මට සිතුවේ බොහෝ වේලාවකට පසුවය.

“අප්පච්චි මම ගිහිනි එන්නම්..”

මම පහත්වී ඔහුගේ දෙපා වැන්දෙමි.

“පරිස්සමින් ගිහිනි එන්න පුතේ..”

අප්පච්චි කවදාවත් නොමැතිව එසේ පැවසුවේය. මසිත තිගැස්සුණි. ඔහු එසේ වසන්නට ඇත්තේ මා කිසිදින නොගිය ගමනක් යන නිසා වන්නට ඇත. මාත් නංගිලාත් ගෙනුළු වී සිටියා මිස මෙසේ ගමන් බිමන් ගියේ කලාතුරකිනි. මා අප්පච්චිගේ දෙපා වැද නැගී සිටියේ මදක් පැරුණු සිතකිනි.

“මගේ ළමයව පරිස්සමින් එක්කගෙන යන්න නොන්නා..”

අප්පච්චි නර්මදා දෙස බැලුවේ අසරණ දැසිනි. මේ ගමන නොගිහිනි ඉන්න මට සිත්විය.

“බයවෙන්න එපා මම අරුන්දිකාව ගෙදරටම ගෙනත් බස්සන්නම්..”

ඇගේ මේ කරුණාව නිසා මට ගමන නොගිහිනි බැරිවිය.

“ආ.. මට බඩුවක් දෙන්න බැරි උනානේ..”

නර්මදා අත තිබුණු පුංචි පාර්සලයක් වූවි නංගි අතට දුන්නාය. මම විමසිල්ලෙන් ඇය දෙස බැලුවෙමි.

“නංගිට මම වොක්ලට එකක් ගෙනාවා..”

වූවි නංගි ලැජ්ජාවෙන් එය අතට ගත්තාය.

“අපි යමු අරුන්දිකා..”

මම ඇය පසුපසින් ගොස් කාරය අසල නතර වී ආපසු හැරී බැලුවෙමි.
කවදාවත් නොමැතිව මා එසේ කළේ ඇයිදැයි මට නොවැටහුණි.
ලොකු නංසිගේ දෙනෙත්වල තිබුණේ යන ගමන පිළිබඳව අකමැත්තයි
මට සිතූණි.

පැය භාගයක් පමණ ගමනින් පසු නර්මදාගේ නිවස ඉදිරිපිට වාහනය
නතර විය. අලංකාර ඒ නිවස දෙස මා බලා සිටියේ විමතියෙනි. නිවස
ඉදිරිපස මුදල නොයෙක් වර්ගයේ මල් වවා අලංකාර කර තිබුණි.
ඉක්මන් ගමනින් ආ සේවකයෙක් ගේට්ටුව විවර කළේ හිස
නමාගෙනය. නර්මදා පෝටිකෝව යට රිය නතර කර මදෙස බැලුවාය.

“බහින්න අරුන්දිකා..”

නිවස දෙස බලාගෙනම මම රියෙන් බැස්සෙමි.

“එන්න අරුන්දිකා ඇතුළට..”

නර්මදා පසුපසින් මම නිවසට ඇතුළු වුණෙමි. මාළිගාවකට
පැමිණියායි මට සිතුවේ ගෙතුළ වූ අලංකාරය ඇසින් මැනීමට
නොහැකි වූ නිසාය.

“අරුන්දිකා ඉදගන්න.. මම වොෂ් එකක් දාගෙන එන්නමි”.

එසේ කී ඇය සාලය හරහා ගොස් මැණිකා යි කියා වේගයෙන්
හඬගැවාය. මොහොතකින් සාලයට පැමිණියේ මදක් වයසැති
කාන්තාවකි. ඇය යටහත් පහත්ව නර්මදා දෙස බැලුවාය.

“මැණිකා අපිට බොන්න මොනවා හරි ලෑස්ති කරන්න.. මගේ
යාළුවෙක් ආවා..”

මැණිකා හිස නගා මදෙස බැලුවාය. මම මද සිනාවක් මුවට නගා
ගතිමි.

“හොඳමයි නෝනා..”

ඇය නොපෙනී ගිය පසු යළිත් මගේ දෙත් දිව ගිවේ අලංකාර නිවස වෙතය.

අප සිසිල් පැන් පානය කළේ උඩු මහලේ වූ නර්මදාගේ කාමරයේ සිටය. ඇගේ කාමරය අපේ ගෙය තරම් විශාල විය. නර්මදා ඇඳ මත හිඳගෙන සිටි අතර පුටුවේ හිඳගෙන මම ඇගේ ඡායාරූප ඇල්බමය බැලුවෙමි. නර්මදා ඇගේ නොයෙක් ඡායාරූප ගැන විස්තර කියමින් වරින් වර මට එක්වූවාය. ඇය කෙතරම් වාසනාවන්තදැයි මට සිතුවේ මේ සැපසම්පත් හා ඇය ගෙවන ජීවිතය දෙස බැලූ විටය. මිල මුදලින් පොහොසත් වූවා මෙන් ඇගේ අභ්යවන්තරයද පොහොසත් වූනේ නම් ඇගේ ජීවිතය මීට වඩා වාසනාවන්ත වීමට තිබුණා නේදැයි මට සිතුණි.

අප නොයෙක් දේ ගැන කතා කරමින් සිටියදී නිවස ඉදිරිපිට වාහනයක් නතර කරනවා ඇසුණි. නර්මදා ඇඳ මතින් නැගී සිටියාය.

“ඔයා ඉන්න මම බලලා එන්නම්..”

නර්මදා ඉක්මන් ගමනින් කාමරයෙන් පිටවිය. විජේමාන්න මැතිණිය පැමිණ ඇතැයි මට සිතුණි. නමුදු ඇය එන්නට බොහෝ ප්රේමාද වන බව නර්මදා මා හා පැවසුවා මට මතකය. ඒ කවුරුත් වන්නට ඇත්දැයි මම මදක් සිතුවෙමි. ඒ නර්මදා හමුවන්නට පැමිණි අයෙකු වන්නට ඇතැයි මට සිතුණි.

නර්මදාගේ ඇඳ පාමුල බිත්තියේ වූ හඩා වැටෙන පුංචි දරුවාගේ පිංතූරය අසල මගේ නෙත් නතර විය. ඒ ඡායාරූපයට නර්මදා ඇළුම් කළේ ඇයිදැයි මම නොදනිමි. නිතර සිනාසෙන ඇයට නොව හඩා වැටෙන නෙකක් හිමි මට ඒ රූපය සම්පූර්ණයෙන්ම මට සිතුණි.

මොහොතකින් තරප්පු පෙළ දෙසින් නර්මදා එන හඩ ඇසුන නිසා ඡායාරූපයෙන් නෙත ඉවතට ගෙන මම දොර දෙස බැලුවෙමි. මගේ දෙනෙත් මට අදහාගත නොහැකි විය. මසිත වේගයෙන් සැලුණි. මා දකින්නේ සිහිනයක්දැයි මට විශ්වාස නොවීය. මම දකින්නට අපේක්ෂා කළේ නර්මදාය. නමුත් මගේ නෙත ඉදිරිපිට වූයේ මහේෂ් වනිගසූරියයි. නර්මදා සොයන්නට මනෙත දිවගිය ඇය පෙනෙන්නට

නොවීය. මා හිඳගෙන සිටි අසුනින් නැගී සිටියා නොව ඉබේටම එය සිදුවිය. මහේෂ් වනිගසුරිය සිනාසුනේය. ඒ සිනාව මනෙතු බිය ගැන්වුවේය. මා කුමක් කළ යුතුදැයි යන්න පවා නිනව්වක් නොවීය. ඔහු සිටියේ දොරකඩ අවුරාගෙනය. මම ඉදිරියට අඩියක් තබා ඔහු දෙස බැලිමි.

“අරුන්දිකා.. කොහොමද ඉති..?”

හිස ඔසවා බලන්නට මට සිත් නොවීය.

“අද මම හොඳ වෙලාවට මෙහෙ ආවෙ... අරුන්දිකාට අද නම් පැනලා දුවන්න වෙන්තෙ නෑ..”

මම මෙහි පැමිණියේ මගේ නරක වෙලාවට යැයි කියන්නට සිත් වුවද එතරම් ශක්තියක් මවෙත නොවීය. නමුදු ඔහු ඉදිරියේ මුනිවත රැකීමෙන් පරාජය වීමට සිදුවන්නේ මටමය. නර්මදා මා වෙත ඒවී යැයි සිතුවද ඇය පෙනෙන්නට නොසිටියාය. මෙසේ මා තනිකර ඇය නොපැමිණියේ ඇයිදැයි මසිත වූයේ තරහකි. තවත් බලාසිටීමට නොහැකි වූ නිසා මම දොර අසළට ගියෙමි. මහේෂ් වනිගසුරිය දැස් දෙපසට විහිදුවා දොරටුව හරස් කළේය. මසිත වේගයෙන් සැලෙන්නට විය. මම දැස් විසල් කරගෙන ඔහු දෙස බැලුවේ බියපත් නෙතීනි.

“අරුන්දිකා.. අද නම් මම කියන දේවල් ඔයා අහන්නම ඕන..”

එය ඉල්ලීමක් නොව අණ කිරීමක් විය.

“මට යන්න දෙන්න..”

මම අසරණ දැසින් ඔහු දෙස බැලුවෙමි.

“මම යන්න දෙන්නම්.. හැබැයි මම කියන දේවල් ඇහුවොත් විතරයි..”

“මට යන්න දෙන්න..”

“නොදුන්නොත්..?”

“මම කැගැහනවා..”

ඔහු මුවගට නැගුනේ සරදම් සිනාවකි. ඒ සිනාව මනෙතු බියපත් කළේය. මෙතැනින් පැන දුවන්නට මට සිතූණි. මම තවත් පියවරක් ඉදිරියට ගොස් ඔහු අසළ නතර වීමි. මහේෂ් වනිගසූරිය කාමරයට ඇතුළු වී දොර වසා දැමීමේ මා කිසිසේත් බලාපොරොත්තු නොවූ ලෙසය. මට අප්පව්වී සිහිවිය. නංගිලා සිහිවිය. ඔවුන් මා මේ පැමිණි ගමනට අසතුව පළ කලේ මා මහා වියාර්ඝනයකට මුහුණදෙන්නේයැයි සිතූණ නිසාදැයි මට සිතූණි.

“දැන් තමුසෙගෙ ආඩම්බර කම් ඔක්කොම ඉවරයි..”

ඔහු සරදම් හඬින් පැවසීය. මසිත පැතිර ගියේ මහා අසරණකමකි. ඒ අසරණකම නිසා හෙනු කඳුළින් වැසී ගියේය.

“මම හිතන් හිටියෙ ඔයා හොඳ මනුස්සයෙක් කියලා..”

මසිත ඇති වූ අසරණකම නිසාම එවදන් මුවගින් පිටවිය.

“මට මනුස්සයෙක් වෙන්නත් පුළුවන්.. ඒ වගේම තිරිසනෙක් වෙන්නත් පුළුවන්.. ඒක හොඳට මතක තියාගන්නවා.. තමුසෙ නිසා මම මෙතරම් දවස් ඉවසුවා.. ඒක ඊතමුසෙ හිතාගෙන ඉන්නෙ තමුසෙ මහ ලොකු කුමාරිහාමි කියලා..”

“මට යන්න දෙන්න.. නැත්නම් මම කැගැහනවා..”

“ඉතින් කැගහනවා.. මොකද බලාගෙන ඉන්නෙ.. තමුසෙගෙ උදව්වට මෙතන කවුරුවත් නෑ..”

නර්මදා මිස් කෙරෙහි මසිත වූ පැහැදීම වෛරයකට පෙරලුණි. ඇ මේ සියල්ල සැලසුම් කර මා මෙහි රැගෙන එන්නට ඇතැයි මට සිතූණි. ඔවුන් දෙදෙනා එක්වී මා රවටා ඇත. මහේෂ් වනිගසූරියගෙන් අනුකම්පාවක් බලාපොරොත්තු වීම නිෂ්ඵලයැයි මට සිතූණි. මම තවත් ඔහු අසළ ලංවූයේ දොර ඇරගෙන ඉවතට දුවන්නටය. නමුත් මට පෙර ඔහු ක්විලයාත්මක විය.

මහිත තිගැස්සුණි. මහේෂ් වනිගසුරිය මා අසලටවිත් මගේ උරහිස් මත දැක් තැබීය. මම ගැහෙන සිතින් ඔහු දෙස බැලුවෙමි. මා කුමක් කළයුතු දැයි යන්න පවා මට නිනව්වක් නොවීය. දැසින් ගලා හැලෙන කළුළු නිසා මට වරෙක මහේෂ් වනිගසුරිය පෙනුනේ බොඳ වූ ඡායාවක් ලෙසටය. අසරණකම යටපත්ව මහිත එකවර ඇතිවූයේ ඔහුගෙන් මිදී යාමේ ශක්තියයි. මම වැරෙන් ඔහුගේ දැක් අල්වා මගේ උරහිස් මතින් ඉවතට ගනිමි. ඔහුගේ ජයග්‍රහණයෙන් මිදුනු පසු පසු පසට ගොස් මා නතර වූයේ ඇඳ අසලය. මහේෂ් වනිගසුරිය මාවෙන ආවේ වේගයෙනි. ඔහුගෙන් මිඳෙන්නට මම කාමරය තුළ එහාටත් මෙහාටත් දිව්වෙමි. ක්‍රිස්ටියානික විය යුත්තේ කොතැනින්දැයි මම මදක් සිතුවෙමි. නමුදු මට පෙර ඔහු ක්‍රිස්ටියානික විය. ආ අසලට පැමිණි මහේෂ් වනිගසුරිය වේගයෙන් මා ඇඳ මතට තල්ලු කළේය. ඔහු මා වෙතට පත්වෙත්ම මම ඇඳේ අනෙක් පසින් නැගී සිටියෙමි. නමුදු ඔහු මා අසලට පැමිණ මා අල්වා ගත්තේය. අසරණ නෙතින් මම කාමරය දෙස බැලුවෙමි. මගේ දැසට හසු වූයේ ඇඳ අසල ටීපෝව මත තිබුණ පින්තල මල් බඳුනය. එය අතට ගත් මම වැරෙන් මහේෂ් වනිගසුරියගේ හිසට එල්ල කළෙමි. ඔහු මගේ ග්‍රහණය අතහැර දැතින් හිස බදා ගත්තේය. ඔහුගෙන් මිදුනු මම ඉක්මනින් දොර වෙත ගියෙමි මගේ වාසනාවකටදෝ දොරේ අගුල දමා තිබුණේ නැත. මම තරප්පු පෙළ දිගේ පහළට දිව ගියෙමි. එකවර මා ඉදිරියට පැමිණියේ නර්මදාය. මම ඇය දෙස බැලුවේ කෝපයෙනි.

“අරුන්දිකා.. මොකද මේ.? මොකක්ද උඩ ඇහුණ සද්දේ..?”

කිසිවක් නොදන්නවා සේ ඇය විමසීය. ඇය සමග තවදුරටත් කතාබහ කිරීමට දෙයක් මට නොවීය. මට අවශ්‍ය ඇ වූයේ මේ අපායෙන් ගැලවී යන්නටය.

“අරුන්දිකා..”

ඇ මගේ වමතින් අල්ලා ගත්තාය. මම ඇගේ අත ගසා ගසා පඩිපෙළ දිගේ පහළට දිව්වෙමි. මා නතර වූයේ පාරට පැමිණි පසුවය. මහමගට පැමිණි මම මදක් නතරව පසුපස බැලුවෙමි. ඒ මහේෂ් වනිගසුරිය මා

සොයා ඒවිදැයි බියෙනි. මගේ දැන් වේවිලන්තට විය. මොහොතකට පෙර මුහුණ දුන් ඒ අසුන්දර සිදුවීම කුමක්දැයි යන්න පවා සිහිවූයේ බොහෝ වේලාවකට පසුවය. මගේ වාසනාවකටදෝ ඇතිත් බසයක් එනු පෙනුණි.

නිවසේ කඩුල්ල අසල නතර වූ මම මොහොතක් හති ඇරියෙමි. සිදු වූයේ කුමක්දැයි සිතන්නට මම වෙහෙසුණෙමි. ඒ සියල්ල සිහිනයක්යැයි වරෙක මට සිතුණි. ඒ සිහින ලොවින් මා මිදුනේ මගේ ගෙපැල දුටු පසුවය. ඉතින් මෙහිදී මට කිසිවෙකුගෙන් කරදරයක් නොවන බව විශ්වාසය. මගේ රැකවරණයට අප්පච්චි සේම නංගිලා දෙදෙනාද සිටී. එය මගේ ශක්තියයි. මගේ හෙට දින ගැන සිහි වූ විට මසිතයට නැගුනේ අවිනිශ්චිත බවක. මා පැමිණි ගමන අතරමග නැවතීමට සිදුවූයේ නොසිතූ ලෙසය. එය මගේ වරදක්දැයි මම නොදනිමි. හිරු දුටු පිණි බිඳුවක් සේ සියල්ල මොහොතකින් මිලන වී ගියේ පුදුමාකාර ලෙසය. නංගිලාටත් අප්පච්චිටත් මුහුණ දේනනේ කෙසේදැය යන්න මට මහා ගැටළුවක් විය. හෙටින් පසු මගේ ජීවිතය වෙනස් වනු ඇත.

අත රැදි ලේන්සුවෙන් මුහුණේ දහඩිය පිසදාගත් මම කඩුල්ල පැන ගෙට ඇතුලු උනෙමි. අප්පච්චිත් නංගිලාත් පෙනෙන්න නොසිටියහ. ඔවුනට වෙනසක් නොපෙන්වා සිටින්නට මම බොහෝ සේ වෙහෙසුනෙමි. මම කාමරයට එබී බැලුවෙමි. ලොකු නංගීන් වූටි නංගීන් එහි විය. අප්පච්චි එළියේ වන්නට ඇතැයි මට සිතුණි. මගේ පා හඩ ඇසී නංගිලා පසුපස හැරී බැලුවහ. මම ආයාසයෙන් මුවට සිනාවක් නගා ගතිමි.

“අක්කා ඉක්මනට ආවද..? කෝ නර්මදා මිස් ආවද..?”

ඔවුන් මතකයට නැගීමද මට උන්හිටි තැන් පවා අමතක වන්නක් විය.

“නෑ නංගි.. මම තනියම ආවෙ.. මිස් මාව හන්දියෙන් දාලා ගියා”.

ඇය දෙස නොබලාම මම ඇඳ මත හිඳ ගනිමි. මගේ උත්සාහය යම් තරමකට සාර්ථක වන්නට ඇත. නමුදු ලොකු නංගී මදෙස බලා සිටියේ කුතුහලය පිරි දැසිනි. ඇගේ දෙනෙත් මහහරිමින් මම නැඹිටියෙමි.

මම තනිවිමි හුදෙකලාව, පාළුව, තනිකම සිතට පීඩා ගෙන දුන්නද අද දින මට හුදෙකලාව මහා සහනයක් විය. මම බොහෝ දේ සිතමි. කළහැකි අන්දමින් නැති නිසාම කාත් කවුරුත් නැති ඉසව්වකට වී මට බොහෝ දේ සිතන්නට උවමනා විය.

නැවත ආක්ටරියේ වැඩට යන්නට මවෙත හැකියාවක් නොමැත. නංගීලාගේ හෙට දින කෙසේ විසඳේවිදැයි මසිත වූයේ බියකි. මා කුමක් කළයුතුදැයි සිතීමත් සිතුවිලි වෙහෙසවිය. මහේෂ් වනිගසුරිය හෝ නර්මදා මා සොයා එතැයි මට සිතුවේ. එසේම මහේෂ් වනිගසුරිය මගෙන් පළිගනිවියැයි මහා බියක් මසිත නැත්පත් විය. එසේ වුවහොත් අප්පච්චිත් නංගීලාත් තනිවනු ඇත. නමුදු ඔහු මගේ ජීවිතය විනාශ කිරීමට සිතුවේ කිසිදු අනුකම්පාවක් නොමැති අයෙකු සේය. ඔහුගේ ආදරය නොපිළිගැනීම නිසා ඔහු මගෙන් පළිගන්නට සිතුවේ මගේ ජීවිතය විනාශ කරමිනි. ආදරය කළ සිතකින් පළිගැනීමට තරම් හැකියාවක් වී නම් ඔහු මට සැබැවින්ම ආදරය කළේදැයි මසිත වූයේ ගැටළුවකි. කොපමණ දේ සිතුවද සිදුවූයේ සිතුවිලි දැවීම පමණි. නෙතින් නොහඬා ගෙවන ත්තපරයක් ගාතේ මම හදවතින් වැළපිමි.

“අක්කෙ.. මොනවද ඔය තරම් කල්පනා කරන්නෙ?”

මම තිගැස්සි පසුපස බැලිමි. මිදුලේ ලී බංකුව උඩ මා හිඳගත්තේ බොහෝ වේලාවකට පෙරය. අදුර ගලාවත් තිබුණි. රෑ බෝවී ඇතැයි මට සිතුවේ.

“මුකුත් නෑ නංගී..”

කල්පනා කළ සියල්ල ඇයට පැවසීමට මවෙත හැකියාවක් නොවීය. ඒවා කීමට හැකිවූයේ නම් මා මෙතරම් සිතින් පීඩා විදින්නේ නැත. මා ඇගේ දෙනෙත්වලින් මිදුනේද අකීකරු සිතිනි. ඇය මගේ ඉරිටියව සියුම් ලෙස නිරීක්ෂණය කරනවාට මම අකමැති විමි.

“අනේ මන්දා ඔයා ආපු වෙලාවෙ ඉදන් කල්පනා කරනවා..”

“අපි යමු ගෙට.. රැවුණා..”

මට අවශ්‍යය වූයේ මා පෙළෙන වේදනාව ඔහුන්ගෙන් සහවාගන්තටය. ඒ සියල්ලක් දන්නේ නම් ඔවුන්ගේ අභිංසක සිත් දහස්වර හඬා වැටෙනු නොඅනුමානය. ඒ සියල්ල පවසා අසරණ සිත් පෙලන්නේ මන්දැයි මම සිතුවෙමි. මට අවැසි වූයේ ඔවුන් සතුවිත් තබන්නටය. ගෙවෙන තත්පරයක් ගානේ මම සිතුවේද ඔහුන්ගේ සැපතය.

දවසක් පුරාම සිතා අහවර වී මම එක් තීරණයකට එළඹුණෙමි. ඒ වෙනත් රැකියාවක් සොයා ගැනීමටය. ඒ සඳහා දිසානායක මහතාගෙන් උදව්වක් ලබාගැනීමට අවසානයේ මම සිතුවෙමි. මේ අවස්ථාවේ මට පිහිට විය හැකි එකම තැනැත්තා ඔහු යැයි මට සිතුණි. මට එකවර සිහි වූයේ කාංචන මුදන්තායකය. මේ සියල්ල ඔහුට පැවසිය යුතු යැයි වරෙක සිතූනද නර්මදාගේ හෝ මහේෂ් වනිගසූරියගේ සිතුවිලි වලට අත්තටු ලබා දීමට මට අවශ්‍ය නොවීය. පහුවදා හවස දිසානායක මහතා හමුවීමට යාමට මම සිතුවෙමි. අප්පච්චිත්, නංගිලාටත් මා පැවසුවේ දින කිහිපයක් නිවාඩු දැමූ බවය. ඔවුන් මා කී සියල්ල පිළිගනීවිදැයි මම නොදනිමි. නමුදු ඒ පිළිබඳව තවදුරටත් ප්රීක්ෂා කිරීමක් නොවූන නිසා මසිතට වූයේ සහනයකි. නතිවූන බොහෝ අවස්ථාවල මම හඬා වැටුණෙමි. ජීවිතයේ එකින් එක පසුපස එන කරදරකාරී සිදුවීම් මසිත දහස්වර පෙළීය. මා ඉදිරියට යාමට එක් පියවරක් තැබූ විට පියවර දෙකක් පසුපසට යන්නට සිදුවිය. නමුදු සියල්ල දරාගත යුතු යැයි මට සිතූනේ අප්පච්චිත් , නංගිලාත් නිසාය.

දිසානායක මහතාගේ නිවසේ සීණුව නාද කළ මම දොර හැරෙන තෙක් බලා සිටියෙමි. මොහොතකින් දොර හැර එළියට පැමිණියේ දිසානායක මහතාගේ බිරිඳය. ඇය මදෙස බලා සිටියේ කුතුහලය පිරුණු නෙතීනි.

“අරුන්දිකා.. ඇයි මේ හවස්වෙලා.. ඔබිස් ගිය ගමන්ද?”

මා හදිසියේ පැමණීම ඇගේ සිතට පුදුමයක් වන්නට ඇත.

“මහත්තයා ඉන්නවද..?”

ඇයට දියහැකි පිළිතුරක් සොයාගත නොහැකි වූ මම දිසානායක මහතා ගැන විමසිමි.

“ආ.. මේ දැන් ආවෙ.. එන්න ගෙට මම මහත්තයාට කතා කරන්නමි”.

ඇය පසුපසින් මම ගෙට ඇතුළු විමි.

“කෝ දුවයි, පුතයි නැද්ද..?”

පුටුවක හිඳගනිමින් මා විමසුවේ ඔවුන් පෙන්නෙන්නට නොවූ නිසාය..

“ඒ දෙන්නා හවස පංති ගිහින්..”

ඇය මගෙන් සමුගෙන ගෙතුලට වැදුනාය. දිසානායක මහතා සමග කතාව ඇරඹිය යුත්තේ කොතනකින්දැයි මම මදක් සිතුවෙමි. සිතන්නට බොහෝ දේ විය. නමුදු සිතට එකම එක සිතුවිල්ලක්වත් නාවේය. ඒ සිතුවිලි පටලැවුණු නිසාය. කියන්නට බොහෝ දේ විය. මුවට වදනක් නගාගත නොහැකි ලෙස මුව ගොලු විය. කතා කළේ ඇස් දෙක පමණය. ඒ කඳුළුනි. කඳුළින් සිත්තම් කළහැකි අසුන්දර කතාවකට මම මුලපිරුවෙමි. මට අවැසි වූයේ සිතුවිලි කාට හෝ හෙළිකර සිතට සහනයක් ලබා ගැනීමටය.

“අරුන්දිකා ඇයි මේ හදිසියෙ.. ඔයා ආවා කියලා තෝනා කිව්වාම මට පුදුම හිතුවා..”

මා ඉදිරියට ආවේ දිසානායක මහතාය. ඔහු දුටුවිට මගේ නෙතට කඳුළක් නැගුණි. අමනුෂ්‍යයන් අතර සැබෑ මිනිසුන් දැකීමට ලැබීම මම භාග්‍යයක් කොට සැලකුවෙමි. මම ඔහු දෙස බලා සිතාසෙන්නට උත්සාහ කළෙමි. දිසානායක මහතාගේ බිරිඳ ද මදෙස බලා සිටිවේ නොසන්සුන් සිතිණි. ඔවුන් දෙන්නා මා අසල සෙටියේ හිඳගත්හ.

“ඇයි අද වැඩට ආවෙ නැත්තෙ.?”

ඔහු එලෙස අසන විට මම මොහොතක් ගොලු උනෙමි.

“මුකුත් ප්රිශ්නයක්ද අරුන්දිකා?..

මගේ වෙනස ඔහු හඳුනාගන්නට ඇත.

“ඇයි අප්පච්චිටවත් අසනීපයක්ද.?”

මම හිස දෙපසට සැලිමි.

“එහෙනම්..?”

“මට මිස්ටර් දිසානායකට කියන්න ලොකු කතාවක් තියෙනවා.”

කඳුළු අතරින් මම ඔහු දෙස බැලුවෙමි. මගේ මතකයේ තිබුණ සියල්ලක්ම මම නොවලහා ඔහුට පැවසිමි. ඔහුදෙනෙත් විසල් කරගෙන මදෙස බැලීය. සියල්ල පවසා අහවර වූ විට මට මසිත පාලනය කරගන්නට බැරි විය. මම දැකින් මූණ වසාගෙන හඬා වැටුණෙමි. ඒ මා ගැන වූ ආත්මානුකම්පාවෙනි.

“අඬන්න එපා දුව.. අපි ඉන්නවනේ ඔයාට.. මම ඔයාට වෙනත් තැනක රස්සාවක් හොයලා දෙන්න උත්සාහ කරන්නමි.”

ඔහු බොහෝ දේ කියවාගෙන ගියේය. ඔහුගේ බිරිද මා අසලට විත් මගේ හිස අතගැවේය. මට මහා සුවයක් සේම වේදනාවක්ද දැනුණි. ඒ අම්මා සිහි වූ නිසාය. ඇය සිටියේ නම් ඇගේ උකුලේ හිස ඔසවාගෙන මට හඬා වැටෙන්නට තිබුණි. එසේවී නම් මට තනිකමක්ද නොදැනෙනු ඇත.

මා ඔවුන්ගෙන් සමුගෙන පැමිණියේ තරමක් සැහැල්ලු වන සිතිනි. කිසිවෙකුට මේ සිදුවීම නොපැවසීමට මම ඔහුව පොරොන්දු කරවා ගතිමි. මහේෂ් වනිගසූරිය ෆැක්ටරියට නොපැමිණි බව දිසානායක

මහතා පැවසූ පසු මගේ සිතේ බිය තවත් වැඩිවිය. ඔහු කොයි වෙලේ හෝ පැමිණ මා මරා දමතැයි මට සිතූණි.

සවස අප්පච්චිගේ තෝ කෝප්පය රැගෙන මම ඔහු අසලට ගියෙමි. ඔහුට යමක් පැවසීමට මෙතෙක් වෙලා මම උත්සාහ කළෙමි. අපහසුවෙන් වුවද මම ඔහුට මුහුණ දිය යුතුව ඇත. ඔහුට කිවයුතු දේ සේම නොකිවයුතු දේ ද මම තෝරා බේරා ගනිමි. අප්පච්චිට තේ කෝප්පය දී මම ඉස්තෝප්පුවේ උලුවස්සට හේත්තු වීම.

“අප්පච්චි..”

මම සෙමෙන් කටහඬ අවදි කළෙමි.

“අප්පච්චි මම ආයෙමත් ෆැක්ටරියෙ වැඩට යන්නෙ නෑ..”

ඔහු මදෙස බැලුවේ විමකියෙනි. ඒ දැස් මගහැර මම ඉවත බැලුවෙමි.

“වැඩට යන්නෙ නෑ.. ඇයි පුතේ ඒ..?”

“මම වෙන තැනක රස්සාවක් හොයාගන්නවා..”

“ඇයි පුතේ මොකුත් කරදරයක්ද එතන..”

“නෑ අප්පච්චි.. මට ඊට වැඩිය හොඳ තැනක් ලැබෙයි..”

“ඇයි ඉතින් හදිසියෙම..?”

මා කිවයුතු දෙයක් සෙව්වද කිසිවක් කල්පනා නොවීය. මගේ නිහඬ බව අප්පච්චිගේ සිත පෙළන්නට ඇත.

“මගේ අතක් නෑ කියලා මම අසරණ වෙලා කියලා හිතන්න එපා පුතේ.. ඇයි මට මුකුත් කියන්නෙ නැත්තෙ..?”

මගේ සිතුවිලි පුපුරා නෙතට කළුළක් නැගුණි.

“මම කැමති නෑ අප්පච්චි එතන වැඩට යන්න..”

එපමණක් පවසා මම එතැනින් මැක්විමි. කාමරයට පැමිණි මා ඇදට වැටී කොට්ටයේ මුහුණ ඔබාගෙන හඩා වැටුණෙමි.

දවස උදාවූයේ බොහෝ උදාසීනවය. උදාවන දවසක් ගානේ සිතට ගෙනාවේ විඩාවකි. ජීවිතයේ පෙර තිබූ සතුට සැහැල්ලුව කොහෙදෝ පලා ගොස්ය. යළිත් ඒ සැහැල්ලුව මවෙත ළඟාවේදැයි මම නොදනිමි. මම විශ්වාස නොකළෙමි.

හෙන්දිරික්කා මල් වැට අද්දරට අඳුර ගලා එමින් තිබුණි. ඒ අඳුරට පෙර කාංචන මුදන්නායක පැමිණියේය. මසිත වේගයෙන් සැලුණි. ඔහු දැකීමට යන්නේදැයි නොයන්නේදැයි සිතීන් විමසුවද ඔහු දෙසට මගේ දෙපා එසවුනේ නිරායාසයෙනි. කඩුල්ල අසලට වී මම බලා සිටියෙමි. කාරයේ හිඳගෙනම ඔහු ඉවත බලාගෙන සිටියේය. ඒ දෙනෙත් වලින් පිටවූයේ නොසන්සුන් බවකි. මෙතරම් පීඩා විඳින්නට ඔහු ලැබූ සිත් තැවුල කුමක්දැයි මම සිතුවෙමි. එක්වර ඔහු මදෙස බැලුවේය. මසිත තිගැස්සුණි. කාරයේ දොර හැරගෙන ඔහු එළියට පැමිණියේය. මගේ දෙපා වෙවිලන්නට විය. මම කඩුල්ල අල්ලාගත්තේ ඇද වැටෙවියැයි සිතූන නිසාය. කාරයේ ඉදිරිපසින් ගොස් ඔහු අසලට ආවේ කෝපයෙන් පිරුණු නෙතීනි. ඒ නෙතූ දෙස බලා සිටිය නොහැකි වූ නිසා මම නෙතූ බිමට නැඹුරු කර ගනිමි. ඔහුගේ දෙපා මා අසල නතර විය. මගේ කම්මුල් වෙවිලන්නට විය.

“කාගෙන් අහලද නර්මදාලගෙ ගෙදර ගියේ?”

ඔහු විමසුවේ මා කිසිසේත් අසන්නට අපේක්ෂා නොකළ දෙයකි. මගේ දැස් කඳුලින් වැසී ගියේය. දිසානායක මහතා කෙරෙහි මසිත ඇති වූයේ අපැහැදීමකි.

“කතා කරනවා.. කාගෙන් අහලද එහෙ ගියේ?”

මනෙතූ කඳුළු ඉකියකින් මුවින් පිටවිය. මෙසේ මට බැන වැදීමට ඔහුට සිතුවේ ඇයිදැයි මම නොසිතුවෙමි. වරද මා අතයැයි ඔහු සිතනා ඇත. නෙතූ පරා ගලා ගිය කඳුළු බිදූ කම්මුලි දිගේ පහළට ගොස් බිමට වැටුණි. සියල්ලන්ම මගෙන් පළිගැනීමට සිතන්නේ ඇයිදැයි මට

සිතුවේ. ඔවුන් මගේ අසරණකමත් සමග සෙල්ලම් කරයි.

සියල්ලෙන්ම දුක් විදින්නට සිදුව ඇත්තේ මටය. මට පමණක් නොව මගේ අප්පච්චිත්, නංගිලාටත් ඔහු අසල මුනිවත රැක්කා මිස කියන්නට දෙයක් මුවට නොනැගුණේය.

“මෙව්වර දවසක් කිසිම දෙයක් මට කිව්වේ නෑ.. ඔයාට මිස්ටර් දිසානායකට තරම්වත් මාව විශ්වාස නැතිවුණා..”

ඔහු චෝදනාත්මකව තෙපලිය.. ඔහුගේ චෝදනාවෙන් අසල අසරණ කමට වඩා කුමක්දෝ අහේතුක සිතුවිලි මා කෝපයට පත් කළේය. මේ සියල්ලටම වැරදිකරු ඔහු යැයි මගේ නොසන්සුන් සිත හඬ නගා පෑවේය. ඒ සිතුවිලි මට බොහෝ දේ අමතක කළේය. ඉකිබිදුම යටපත්ව මගේ නෙතු ඔහු දෙසට යොමු වූයේ නිරායාසයෙනි.

“මට කාවචත් විශ්වාස කරන්න ඕන කමක් නෑ.. මට මගේ පාඩුවේ ඉන්න දෙන්න.. මීට පස්සෙ මම කාටවත් කරදරයක් වෙන්නෙ නෑ”.

මා කතාකළේ බොහොම අපහසුතාවෙනි. මගේ හිතුවක්කාර සිතුවිලි මෙසේ ඔහු අසල කෝපයට හැරවිණි. ඔහු අසලින් මැත්වුණ මම ඉක්මන් ගමනින් පැමිණ ගෙට ඇතුළු උනෙමි. ඔහු කුමක් සිතුවේදැයි මම නොදනිමි. මොහොතකින් ඔහුගේ කාරය පිටත්ව යනවා මට ඇසුණි. මසිතට කිසිදු සිතුවිල්ලක් නැගුණේ නැත.

හඬා වැටීමෙන් මනෙත් සේම මසිතද විඩාව පත්වති තිබුණි. බොහෝ වේලාවකට පසු මම ඇද මතින් නැගී සිටියෙමි. ජනේලය අදරදට ගිය මම කම්බි කුරු අතරින් පිටත බැලුවෙමි. ගනදුර මිස කිසිවක් දැසට හසුනොවීය. මම කඩුල්ල අද්දරට දැස් යැව්වෙමි. ඔහු පැමිණි වග මට මතකය. ඔහුට නොහික්මුණු සිතින් දොස් නැගුවා මතකය. රිදුනු සිතින් ඔහු යන්නට ඇත. මසිත ඊටත් වඩා රිදුනේය. හේතුවක් නැතුව මා ඔහුට දොස් නැගුවා නොවේදැයි මට සිතුවේ. ඔහු වරදක් කළේදැයි මම සිතින් විමසිම. අනේ ඔහු වරදක් කළේ නැත මසිත මට දොස් පැවරීය. මසිත හඬා වැටුණේය. ජර ටම වතාවට ඔහුවෙන්වෙන් මනෙත් කඳුළක් නැගුණි. ඒ කඳුළට ඉබාගාතේ යන්නට ඉඩදී මම ජනේල් කුරු මත හිස ගසා ගනිමි.

හඬා වැටීමෙන් මනෙතු රිදෙන්නට විය. ඊටත් වඩා සිත රිදුනේ මා කුමක් කළයුතුදැයි මට නොවැටුණි. ලොකු නංගීන් වූටි නංගීන් මදෙස බලා සිටියේ බියපත් නෙකිනි. ඔවුන්ගේ අභිංසක සිත් පැරුවේයැයි මසිත මට දොස් නැගීය. මා ජීවිතය පටලවා ගතහොත් වන්නේ ඔවුන්ගේ අසරණ ලෝකය බිඳ වැටීම පමණි. නමුදු මසිත බොහෝ සේ අසරණ විය. අප්පච්චි මා සොයා ආවේ නොසිතූ ලෙසය. ඔහු දෙස බලා සිටීමට අපහසුතාවයෙන් මම නෙතු බිමට බැඳුරු කරගතිමි.

“මොක්කද පුතේ මේ වැඩේ තේරුම?”

ඔහු මඳක් අඩු වේගයෙන් ඇසීය. ඒ හඬ මා නෙතු කඳුළු අළුත් කිරීමට සමත් විය.

“හවස මොකටද අර මහත්තයා අවේ?”

ඔහු විමසුවේ කාංචන මුදන්නායක පිළිබඳවය.

“නිකන් අප්පච්චි..”

අප්පච්චිගේ හඬින් බිය පත්වූනිසාම මගේ මුව විවර විය.

“ඒ මහත්තයා ගිය වෙලාවේ ඉඳන් අඩනවා.. මොකද වෙලා තියෙන්නෙ..?”

අප්පච්චිට මේ සියල්ල තව දුරටත් සැඟවිය හැකිදැයි මම මඳක් සිතුවෙමි. නමුදු මේ සියල්ල මා ඔහුට කෙලෙස නම් පවසන්නද?

“මම වැඩට ගියේ නැති නිසා බලන්න ඇවිත්..”

“ඇයි එන්නැ කියලා දැන්නුවෙ නැද්ද?”

“දැන්නුවා අප්පච්චි..”

“එහෙනම් ඇයි තවත් එන්නෙ..?”

ඔහුට දිය හැකි පිළිතුරක් මවෙත නොවීය. නිරපරාදේ අප්පච්චි ,
කාංචන මුදන්තායක ගැන වැරදි ආකාරයෙන් සිතන්නට ඇත.

“හොඳයි ආවදෙන්කො ආයෙමත්.. මම හොඳට කතා කරනවා”.

අප්පච්චි පැවසුවේ මා නොසිතූ දෙයක්ය. මසිත වේගයෙන්
ගැහෙන්නට විය. සියල්ල පැටලී ඇත. මසිත අවුල් විණි.

“අනේ අප්පච්චි ඒ මහත්තයා වැරද්දක් කරලා නෑ”.

“එහෙනම් මොකද අඩන්නෙ..?”

අප්පච්චිගේ ප්රදශ්න වලින් මිදෙන්නට හැකියාවක් මවෙත නොවීය.
ඔහුට වසන් කිරීමෙන් සිදුවන්නේ තව තවත් ප්රහශ්න වලට මුල පිරීමකි.
ඒ නිසා වැඩට නොයාමට හේතුව ඔහුට පවසන්නට මට සිත් විය.

“අප්පච්චිට මතකද මම අසනීප වෙලා දවසක් වැන් එකක ආවා. එදා
අපේ ගෙදර ආව මහත්තයා මතකද..?”

අප්පච්චි හිස සැලුවේය.

“ඒ මහත්තයා නිසයි මම වැඩට නොයන්නෙ.. මං ගැන වැරදි දේවල්
නර්මදා මිස්ට කියලා.. ආයෙමත් වැඩට ගියොත් මට වෙන්නෙ
එයාලට යටත් වෙලා ඉන්න..”

අප්පච්චි සියල්ල නිහඩව අසා සිටියේය. ඔහු මා කී සියල්ල විශ්වාස
කරන්නට ඇත. නමුදු මම ඔහුගෙන් බොහෝ දේ වසන් කළෙමි. ඒවා
පැවසීමෙන් සිදුවන්නේ ඔහුගේ සිත තවත් රිදීම පමණි.

“අප්පච්චි මම වෙන රස්සාවක් හොයාගන්නම්”.

මම සුසුමක් හෙළුවේය.

“මේ හැමදේම මට අත නැති වෙච්චි නිසා.. එහෙම නැත්නම් මම උඹව
හම්බ කරන්න යවන්නෙ නෑ පුත්”.

ඔහු කියවාගෙන ගියේ වේදනාවෙනි.

“අප්පච්චි ඒ ගැන හිතන්න එපා. දැන් ජරාශ්‍රිත ඉවරයිනේ.. මම වෙන රස්සාවක් භොයාගන්නමි..”

එපමණකින් සියල්ල අවසන් විය. නමුදු මසිත පීඩාව අඩු නොවීය. සියල්ල අවසන් යැයි සිතුවද යටගියාව අමතක කර සන්සුන්ව හිඳින්නට හැකියාවක් මවෙන නොවීය. කාංචන මුදන්තායකගේ සිත රිදේව්වේ යැයි මසිත මට දොස් නැගීය. මා මගේ වේදනාව තරහව පිටකළේ වරදක් නොකළ ඔහුගෙනි. ඔහු මට බොහෝ උදව් කළේය. ඒ අත් කිසි බලාපොරොත්තුවකින් නොවන බව මම දනිමි. ඔහු එදා වගේම අද ද විශ්වාසවන්ත පුද්ගලයෙකි. මම බොහෝ පසුතැවිලි උනෙමි. එනිසාම මට සන්සුන්ව සියල්ල අමතක කර හිඳින්නට නොහැකි විය. අවසන මම තීරණයක් ගනිමි. ඒ ඔහුගෙන් සමාව අයැදීමටය. ඉන්පසු මට සැනසිල්ලේ හිඳින්නට හැකිවනු ඇත. ඔහුගේ උදව් උපකාර වලට කෘතඤතාව පළකර ඔහුගෙන් සමුගත යුතුයැයි මට සිතූණි.

පසුදින උදේ හන්දියට ගිය මම තැපැල් කාර්යාලයට ගොස් ඔහුට දුරකථන ඇමතුමක් දුන්නෙමි. රිසිවරය කනට තබාගෙන මම ඒ හඬ අසන්නට බලා සිටියෙමි. එහා පැත්තෙන් දුරකථනය නාද වන්නට විය. මසිත තිගැස්සුණි. අතරැදි රිසිවරය මම තදකොට අල්වා ගනිමි. ඔහුගේ හඬ ඇසෙන මොහොතේ මට මුළු ලෝකයම අමතක විය.

“හලෝ..”

ඒ හඬ ගැඹුරුය.. එහෙත් සන්සුන්ය..

“කාංචන සර්.. මම අරුන්දිකා..”

මම වචන ගලපා ගනිමි. මගේ හඬ වෙව්ලුවේය. ඔහු නිහඬවම සිටියේය. මගේ හදගැස්ම වැඩිවිය. ඔහු බැණ වදිවියැයි මට සිතූණි. වරදක් නොකළ ඔහුගේ නිහඬ බව මදවේලාවක් බිඳිණි.

“ඇයි අරුන්දිකා..”

ඒ හඬ බොහෝ සන්සුන්විය. මා කොතනින් පටන් ගත යුතුදැයි මට නොවැටහුණි. නුමුදු උත්සාහයෙන් වචන ගලපා ගනිමි.

“මට සමාවෙන්න සර්.. මම ඊයෙ සර්ට කතා කළ විදිහ ගැන පසුතැවෙනවා..”

තත්පර කිහිපයක් නිහඹව ගෙවුණි. එය කල්පයක් තරම් දිගු විය.

“අරුන්දිකා මාව විශ්වාස කරන්නෙ නැතුව ඇත.. ඒකෙන් එහෙම කතා කළේ..”

මසිත පිටිවී ගියේය. ඒ මා ඔහුගෙන් මෙතරම් සුහද බවක් අපේක්ෂා නොකළ නිසාය.

“මේක විශ්වාසය ගැන ජරයශ්නයක් නෙමෙයි සර්.. මට සර් ගොඩක් උදව් කළා.. මම ඒවට ණය ගැතියි..”

“මට අරුන්දිකාට කතා කරන්න ඕන.. ඒත් ෆෝන් එකෙන් බෑ..”

මසිත තිගැස්සුණි.

“මම නිසා සර් ජර්ශන ඇති කරගන්න එපා..”

“මං ගැන බයවෙන්න එපා අරුන්දිකා.. මට ජර්ශන ඇතිකරගන්න කෙනෙක් නෑ.. මාව අහන්න අරුන්දිකා.. ඔයා කොහෙද ඉන්නෙ?”

“පෝස්ට් ඔෆිස් එකේ..”

“මම එනවා දැන් ඔතනට.. ඔයා ඔහොම ඉන්න..”

මම උන් හිටි තැන් පවා අමතක විය. සමුගන්න ආ ගමනේදී සිදුවූයේ යළිත් හමුවෙන්නටය. ඒ හමුවීම කෙතරම් දුරට සුදුසුදැයි සිතීමටවත් සන්සුන් සිතක් මවෙත නොවීය. එන්න එපා කියන්නට තරම් ශක්තියක් නොවීය.

“අරුන්දිකා.. මම එනකම් ඉන්න..”

එසේ කියා ඔහු රිසිවරය තැබුවේය. රිසිවරය දැන් සිරකරගෙන මම එලෙසම සිටියෙමි. මා සැරසෙන්නේ ජීවිය තවත් පටලවා ගැනීමටදැයි මම නොදනිමි.

තැපැල් කාර්යාලය තුළ වූ ලී බංකුවේ මම හිඳගත්තෙමි. ඉන් පිටතට යාමට මට සිත් නොවුනේ අදුනන කවුරුන් හෝ මා දකිවියැයි බියෙනි. තැපැල් කාර්යාලයේ සිටියේ මහළු ස්ථානාධිපතිවරයා පමණි. ඉදිහිට එහි එන යන එවුන්ගෙන් සැඟවීමට මම නෙතු බිමට නැඹුරු කරගනිමි. කවුරුන් හෝ මා මෙහි සිටින්නේ ඇයිදැයි විමසුවොතින් දියහැකි පිළිතුරක් නොවේ. මට අප්පව්වී සිහිවිය. කවදාවක නැතුව ඔහු මට සැරවුණේය. එය සිත් වේදනාවක් නොවුනද මා ඔහුට අකීකරු වුවේදැයි මසිත හඬ ගැවේය. මට අවැසි වූයේ සියල්ල හොඳින් විසඳා ගන්නටය. නමුදු සිදුවූයේ සියල්ල අවුල් වීම පමණි.

කොපමණ වේලාවක් ගතවුණිදැයි මට නිනව්වක් නොවීය. පසුපසින් ඇසුණු පා හඬින් මගේ සිතුවිලි විසුරුණි. මසිත තිගැස්සුණි. ඔහුගේ නෙතු මා බියට පත් කළේය. මනෙතු බිමට නැඹුරු විය. මම හිඳගෙන සිටි බංකුවෙන් නැගී සිටියෙමි. ඉන්නේ කොහිදැයි මට කල්පනාවක් වූයේ නැත. ඉන්නේ කොහෙදැයි කල්පනා වූයේ බොහෝ වේලාවකට පසුවය. මගේ ඇස් දිව ගියේ වටපිටාවටය.

“අරුන්දිකා අපි යමු..”

ඔහු මට ලංව පැවසීය. මම නිහඬවම ඔහු පසුපස ඇදුනෙමි. ඔහුගේ රතු පැහැති කාරය තැපැල් කාර්යාලය ඉදිරිපිට නවතා තිබුණේය. ඉදිරිපස දොර විවර කළ ඔහු මදෙස බැලුවාය. මසිත නැගුනේ අසරණකමකි. නමුදු ඔහු ජරහතික්ෂේප කිරීමේ හැකියාවක් මවෙත නොවීය. මම අසුනේ හිඳගනිමි. අනෙක් පසින් පැමිණි ඔහු රියදුරු අසුනේ හිඳගත්තේය.

අප අතර පැවතියේ නිහඬියාවකි. මම මගේ ලොවේ තනි වී සිටියෙමි. දහසක් සිතුවිලි සිතේ හොල්මන් කළේය. ඒ අතුර වූ තෝරා බේරා ගත

නොහැකි සිතුවිලි අතර මා අතරමං විය. මේ යන ගමනේ තේරුමක් වේදැයි මට නොහැගිනි. නිහඬ බව මසිතට දරාගත නොහැකි තරම් විය. මා ආ ගමන පිළිබඳව පසුතැවීමක්ද මසිතේ ඇතිවිය. මා මෙතරම් අසරණ වන්නේ ඇයිදැයි මට සිතුණි. හේතුවක් නොමැතිව මගේ නෙත අග රැදුණු කදුළක් මම ඇගිලි තුඩින් පිසදැමිමි. නමුදු ඔහු එය දුටුවේය. පාර අයිනට වන්නට රිය නතර කළ ඔහු මදෙස බැලුවේය.

“මම ආවෙ ඔයා අඩනවා බලන්න නෙමෙයි..”

මහා සුසුමක් මුවගින් පිටවිය. නෙතූපුරා නැගුනු කඳුළු මම ඇගිලි තිඩු වලින් පිසදැමීමෙමි. ඔහු යළිත් කාරය පන ගැන්වීය. මේ කොහි යන්නේ දැයි අසන්නට තරම් ශක්තියක් මවෙත නොවීය. තවත් විනාඩි ගණනාවක් ගෙවුනේ නිහඬවමය. දිසානායක මහතාගේ ගෙදර ගොස් එන අතර මගදී අප ගිය අවන්හල ඉදිරිපස ඔහු කාරය නතර කළේය.

“අරුන්දිකා මම ඔයාව මෙහෙ එක්කගෙන ආවෙ කතා කරන්න ඕන නිසා.. නැත්නම් මම කැමති නෑ ඔයාව මේ වගේ තැන් වලට එක්කගෙන එන්න..”

සියල්ල තීරණය කළේ ඔහුය. මගෙන් විමසීමක්ද නොවීය. ඔහුට අවනතවනු හැර කළ හැකි දෙයක්ද නොවීය.

අවන්හල තුළට ගිය අප දෙදෙනා කොතේම වූ රවුම් මේසය වෙත ගොස් හිඳ ගත්තෙමු. මගේ මුවින් මහා සුසුමක් පිටවිය.

“ඔයා අකමැත්තෙන්ද මාත් එක්ක ආවෙ..”

ඔහු විමසුවේ මනෙතු දෙස බලමිනි.

“නෑ..”

මම හිස දෙසපට සැලිමි.

“එහෙනම් ඇයි ඔය තරම් හයිසෙන් හුස්ම ගන්නෙ..? බයවෙලා වගේ ඇස් ලොකු කරන් මං දිහා බලාගෙන ඉන්නෙ..?”

නිහඩවම හිටියා මිසක මම මුකුත්ම නොකිව්වෙමි. සුසුමක් හෙලමින් ඔහු ඉවත බලා ගත්තේය. මා ඔහුගේ සිත රිදවන්නේ යැයි මට සිතූණි.

“මේ හැමදේටම වග කියන්න ඕන මම. මේ හැමදේම ඔයාට වුනේ මම නිසා අරුන්දිකා.. ඔයාට නර්මදාලගෙ ගෙදර නොගිහින් ඉන්න තිබුණා..”

ඔහු අවසන් වදන් කිහිපය පැවසුවේ මා වරදක් කළ ආකාරයෙනි.

“මම හැමෝමවම විශ්වාස කළා..”

මා පැවසුවේ අසරණ හඬිණි.

“මා නැතුව..”

ඔහු මසිත රිදෙව්වේය. මම නෙතු බිමට නැඹුරු කරගතිමි. මා ඔවුව අවිශ්වාස කළේ නම් ඔහු සමග මෙවැනි ගමනක් එන්නේ නැත. නමුදු ඒ බව කියා ගැනීමට තරම් ශක්තියක් මවෙත නොවීය.

“ඇයි මට කිසිදෙයක් නොකිව්වෙ..”

ඔහු මගේ දෑසට එබුනේය.

“නර්මදා ඔයාව හම්බවෙන්න ආපු පළවෙනි දවසෙම ඔයා මට ඒ දේවල් කිව්වා නම් මේ දේවල් වෙන්නෙ නෑ.. පණ්ඩිතකම් කරන්න ගිහින් ඔයාට කරදරයක් වුණා නම් ඔයා විතරක් නෙමෙයි ඔයාගෙ අප්පච්චි, නංගිලයි අසරණ වෙනවා.. අනික මටත් හොදක් වෙන එක්ක නෑ..”

ඔහු කියවාගෙන ගියේය. මම නිසොල්මන්ව අසා සිටියෙමි.

“ගැනු ළමයෙක්ට පිරිමි ළමයෙක් වගේ හැමදෙයක් ගැනම තනියෙම තීරණ ගන්න බෑ.. අරුන්දිකා ඔයා අහිංසක වැඩියි. මට ඔයා ගැන බය හිතෙනවා.. ඒකයි..”

මසිත තිගැස්සුණි.. ඔහු සන්සුන්ව කතා කළේය. මසිත සන්සුන් නොවීය.

අවන්හල තුළ තිබුනේ දැඩි නිසංසල බවකි. එය මගේ හිත මදක් සන්සුන් කළේය. ඔහුද සිටියේ සන්සුන් සිතින් යයි මම විශ්වාස කළෙමි. නමුදු ඔහුගේ දැසට එබී බැලූ මට දකින්නට ලැබුනේ ඒ දැස් මත ලියවී තිබුණු වේදනාවයි. වේදනාව සඟවමින් ඔහු මදෙස තරවටු බැලුම් හෙළුවේය. මට බියක් සිතුවේ නැත. පෙරදිනක ඔහු අසලදී දැනුණ සසලවීම් යටපත්ව මොකක්දෝ නොතේරෙන හැඟීමකින් මම ඔහුට සවන් දුනිමි. ඒ ඔහු කෙරෙහි සිත තුළ ඇති වූ සමීප බව නිසාය. නමුදු පසුගිය දිනයන් හී සිදු වූ අනේක විධි සිදුවීම් නිසා මගේ සිතුවිලි යටපත්ව උපන්නේ අසීමිත වූ අසරණ කමකි. වරෙක බියක් ඇති නොවුණාද නොවේ.

මේ වේදනාකාරී අත්දැකීම් වලින් මිදීමේ එකම මග සියල්ලන්ගෙන් ඇත් වීම යයි මට සිතුණි. එවිට සන්සුන්ව හිඳින්නට හැකිවෙනු ඇත. මහේෂ් වනිගසූරිය හෝ නර්මදා මට නපුරක් කරන්නට නොසිතනු ඇත. සියල්ලන්ගෙන්ම සමුගතයුතු කාලය එළඹ ඇතැයි මට සිතුණි. බොහෝ සේ වේදනාකාරී වුවද එය සිදුවිය යුතුව ඇත.

කාංචන මුදන්නායකගේ බැල්ම පවා නොසන්සුන් විය. ඔහු සිටියේ කුමක්දෝ ගැටළුවකට මැදිවයයි මට සිතුණි. මේ සියල්ලට වරදකාරිය මම යැයි මම සිතුවෙමි. මම ඔහුගේ ජීවිතයද අවුල් කර ඇත.

“සර්..”

මම සෙමෙන් කටහඬ අවදි කළෙමි. ඔහු මදෙස බලනවා මම තෙත් කොනින් දුටුවෙමි සියල්ල හොඳින් විසඳෙන්නේ නම් අප හැමගේම සිත් වලට සතුටක් ළඟවනු ඇත. මා ඒ වෙනුවෙන් කළයුතු දෙයක් නොපමාව කළයුතුය.

“සර්ට කරදරයක් නැත්නම් මට රස්සාවක් හොයාලා දෙන්න.. සර්ට පින් සිද්ධ වෙයි..”

මම ඔහු දෙස බැලුවේ පිහිටක් බලාපොරොත්තුවෙනි.

“අරුන්දිකාට රස්සාවක් කරන්නම ඕනෙද?”

ඔහුගේ වදන් දෙස මා බලාසිටියේ පුද්ගලයෙනි. මේ තරම් මගේ ජීවිතය ගැන දැන සිටියදීත් ඔහු මෙවැන්නක් ඇසුවේ ඇයිදැයි මම නොදනිමි.

“මම කොහොමද අප්පච්චි නංගිලයි බලාගන්නෙ?”

“මම උත්සාහ කරන්නම් අරුන්දිකා..”

ඔහු පැවසුවේ ඉවත බලාගෙනය. ඉන් මසිත රිදිනි. ඔහුගෙන් එසේ නොඇසුවා නම් හොඳයයි මට සිතූණි. ඒ ඔහු මගේ ඉල්ලීම නොතැකූ නිසාය.

“සර්ට කරදරයක් නම් කමක් නෑ.. මම මිස්ටර් දිසානායකටත් කිව්වා”.

“ඇයි මගෙන් උදව් ගත්තොත් මදි කමක් කියලා හිතනවද?”

ඔහු පැවසුවේ තරහින් මෙනි. මම ඉක්මන් වුවා වැඩි දැයි මට සිතූණි..

“සමාවෙන්න.. මම එහෙම දෙයක හිතුවෙ නෑ”.

අප අතර වූ සුභද බව මේ කතාබහ නිසාවෙන් නැති වී ගියාදැයි මට සිතූණි. ඔහුගේ සිත තුළ නොපහන් බවක් ඇතිවන්නට ඇතැයි මට සිතුවේ ඔහු ඉවත බලාගෙන සිටි නිසාය. මේ සියල්ලෙන් මිදී තනිවී සිටීමේ අවශ්‍යවතාවයක් මට වඩාත් දැනෙන්නට විය. අවන්හල තුළ තිබුණේ මහා සන්සුන් කමකි. ඒ මසිත තුළ වූ පාළුව නිසාදැයි මම නොදනිමි. ඔහුත් මමත් හැරෙන්නට එහි සිටිවේ දෙතුන් දෙනෙකි. ඉදහිටි එහා මෙහා යන සේවකයින් නිසා නිසල බව බිඳුනද එය සන්සුන්කමට බාධාවක් නොවීය. මා කාංචන මුදන්තායක දෙස බැලුවේ ඔහුට නොපෙනෙන්නටය. ඔහුට තිබුණේ තියුණු ඇසකි. නමුදු ඒ ඇස් සන්සුන් විය. බොහෝ දින වල මසිත සසල වූයේ ඒ තියුණු දෑස් දෙස බැලීමට නොහැකි වූ විටය. පෙර දිනක නොවූවිඩාබර ගතියක් ඒ දෑස් මත රැඳී තිබුණි.

මේ සියල්ලේ වරදකාරිය මා යැයි මසින මහා අනුකම්පාවක් ඇතිවිය. තවත් ඔහු වෙහෙස කරලීමට උවමනාවක් මවෙත නොවීය. සුසුමක් හෙලා මා ඔහු දෙස බැලුවේ සමුගන්නට වේලාව ළංවූයේ යැයි සිතමිනි.

“මම ගෙදර යන්න ඕන..”

එය ඉල්ලීමකට වඩා ආයාචනයක් විය. ඔහු තිගැස්සි මදෙස බැලුවේය.

“මම තව ටිකක් ඉන්න කිව්වොත් ඔයාට ඉන්න පුළුවන්ද?”

ඔහු විමසුවේ මා අපේක්ෂා නොකළ දෙයකි. මනෙතු බිමට නැඹුරු විය.

“අරුන්දිකා මං ගැන ගොඩක් දේවල් දන්නවා.. මම කවුද කියලා ඔයා තේරුම් අරගෙන ඇති කියලා මම විශ්වාස කරනවා.. අරුන්දිකා.. මම අවුරුදු ගණනක් ඉදන් කියන්න කියලා හිත හිතා හිටිය දෙයක් කියන්න දැන් අවස්ථාව ඇවිත් කියලා මට හිතෙනවා.. ඔයා අහගෙනද ඉන්නෙ..?”

මම තිගැස්සි ඔහු දෙස බැලුවෙමි. මොහොතකට පෙර විඩාබරව තිබුණු ඒ ඇස් දීප්තිමත් විය.

හිසට උඩින් තිබුණු විදුල් පංකාවෙන් ආ සිසිලස පරදා මගේ උඩතොල මත දහදිය බිඳු නැගෙන්නට විය. ඇඟිලි තුඩු ගැහෙන්නට වූ නිසා මම වමකින් දකුණත මිරිකා ගනිමි. නෙතු හැර ඔහු දෙස බලන්නට තරම් ශක්තියක් මවෙත නොවීය. මින්පෙර කිසිම දිනක නොසිතූ මම ඔහු ගැන සිතන්නට උත්සාහ කළෙමි. ජීවිතය සිහිනයක් නොවූ බව දැන සිටි මා මේ සිහිනයක් නොවේදැයි කෙළෙස සිතන්නද.? ඔහු බොහෝ දේ කියවාගෙන ගියේය. වෙනදා නොවුණාසේ ඔහු දොඩමලු වී ඇත. මම අසා සිටියෙමි.

“ඔයාගෙ දුක් කරදර හැම එකක්ම බෙදාගන්න මම ආසයි අරුන්දිකා.. ඔයාට තනියම යන්න බැරි ගමනකට මං ළගින් ඉන්නවට ඔයා කැමතියිද කියලා මට දැනගන්නඕන..”

හිස ඔසවන්නට තරම් ශක්තියක් නොවූ නිසා මම එලෙසම සිටියෙමි. මට නර්මදා සිහිවිය. මහේෂ් වනිගසූරිය සිහිවිය. ඔවුන් මදෙස කෝපයෙන් බලා සිටින්නා සේ මට පෙනුණි. මේ සියල්ලේම වරදකාරිය මා යැයි ඔවුන් තීරණය කරනු ඇත. ඉන් සිදුවන්නේ මගේ අප්පච්චිටත්, නංගිලාටත් කරදර වීමටය. නර්මදාගේ හැසිරීම් අනුව ඇ මගෙන් පළිනොගනීවියැයි මා කෙලෙස සිතන්නද.. ? මට පමණක් නොව කාංචනටද පීඩා විදින්නට සිදුවනු ඇත. ඔහුගේ ආදරය කල්ප කාලයක් පෙරුම් පුරා බලා ගතයුතු තරම් පූජනීය වුවකි. නමුදු එහි හිමිකාරිය වීමේ භාග්‍යලය මම නොලදිමි.

“අරුන්දිකා.. ඇයි කතා කරන්නෙ නැත්තෙ.?”

මම හිස නගා ඔහු දෙස බැලිමි. කිව යුතු කුමක්දැයි යන්න තෝරා ගැනීමට තරම් ශක්තියක් මවෙත නොවීය.

“මම කවදාවත් හිතුවෙ නෑ සර් මේ වගේ දෙයක් කියයි කියලා..”

“අරුන්දිකා අකමැතිද මම කියපු දේට..”

“මම ඒ තරම් වාසනාවන්තියක් නෙමෙයි සර්..”

“ඇයි ඔයා එහෙම කියන්නෙ.?”

“පහුගිය දවස් වල සිද්ධ වෙච්ච හැමදෙයක්ම ඇත්ත කියලා පිළිගනියි හැමකෙනෙක්ම එතකොට..”

“අරුන්දිකා මුළු ලෝකෙම ගැන හිතනවා.. ඒත් මං ගැන හිතන්නෙ නෑ..”

එය චෝදනාවක් නොවුණද ඒ හඬ මසිත වේදනාවක් ඇතිකරලීමට සමත්විය. ඔහුගේ ආදරය පිළිගන්නට තරම් ශක්තියක් මවෙත නොවීය.

“සර්ට මට වැඩිය හොඳ කෙනෙක් ලැබෙයි.. මට සමාවෙන් සර්..”

ඔහු මහා සුසුමක් හෙළමින් ඉවත බලා ගත්තේය. හදවතින් නැගුණු වේදනාව නෙතු අතර සිරවී නෙතු බොඳ කළේය. මම හඬා වැටුණෙමි. ඒ ඔහු වෙනුවෙන් උපන් වේදනාවෙනි. ඔහුගේ සිත රිදවන්නට තරම් මම පවිකාරියක් වීමි. නර්මදා හා මහේෂ් වනිගසූරිය ගැන හිතනවාට වඩා මසිත ඇති වන්නේ විශාල බියකි. එය ඔහුට තේරුම් කරන්නට මා උත්සාහ නොකළද ඔහුට ඒ බව හඟවන්නට මට අවශ්‍යවන විට. ඉන් පසු මා ගැන වැරදි අවබෝධයක් ඇති නොකර ගනු ඇත.

“අපි යමු අරුන්දිකා..”

මනෙතු ඔහු දෙසට හැරුණි. ඔහු මගේ ඇස් මඟහරිමින් ඉවත බලා ගත්තේය. ඔහු පුටුවෙන් නැගී සිටියේද ඉවත බලාගෙනය. මා ඔහු පසුපස ඇවිද ගියේ සිහිනයෙන් මෙනි. මේ අපේ හමුවීමදැයි සිතන විට මසිත උපන්නේ විශාල වේදනාවකි.

නෙතු රිදවා ගලා ගිය කඳුළක් මම ඇගිලි තුඩු වලින් මිරිකා දැමීමෙමි. සුසුමක් හෙළා සිත සැහැල්ලු කරගැනීමට අනේකවර උත්සාහ කළද සිදුවූයේ සිත අවුල් වීම පමණකි. දින කිහිපයක් තිස්සේ හඬා වැටීමෙන් රත්පැහැ ගැන්වුණු නෙතු වේදනා දෙන්නට විය. එකවර නැගුණු මහා පාළුවකින් මුළු ජීවිතයම වැසී ගොස් යයි මට සිතූණි. කාංචනගෙන් සමුගෙන පැමිණ තෙදිනක් ගත වුවද ඒ අවසන් හමුවීම මොහොතකට පෙර සිදුවූවාක් මෙන් මට වඩාත් ළංව දැනුණි. ඔහුගේ සිත රිදෙව්වේ යයි මසිත දහස්වර හඬා වැටුණි. ලෝකයාට බියෙන් මා ජීවිතයෙන් පළායන්නේ යැයි මට සිතේ. අප්පච්චි හා නංගිලා දෙදෙනා වෙනුවෙන මා කළ යුතු දේ බොහෝය. ඔවුන් හුස්ම හෙලන්නේ පවා මගේ වාරුවෙන් නොවේදැයි මට සිතූණි. තවදුරටත් ජීවිතයේ අභියෝගයට මුහුණ දීමේ ශක්තිය මවෙතින් ගිලිහීයන්නේ දැයි මා තුළ වූයේ බියකි.

තනිකම මසිත වඩාත් පෙළිය. මා කළ යුත්තේ කුමක්දැයි යන්න පිළිබඳව වුවේ මහා ගැටලුවකි. ඉරුදින උදෑසනම මම දිසානායක මහතා හමු වීමට යාමේ අදහසින් නිවසින් පිටවුණෙමි. මගේ හැසිරීම් පිළිබඳ බොහෝ අවස්ථාවල අප්පච්චිත් , නංගිලා දෙදෙනාත් බැලුවේ බියපත් වූ විලාසයෙනි. එය මසිත වේදනා ගෙන දෙන්න හේතුවිය. මට

අවශ්‍ය වූයේ මා පෙළන දුක් ඔවුන්ගෙන් සහවාලන්නටය. රැකියාවක් නොමැතිව තව දුරටත් නිවසේ රැඳී සිටිය නොහැකිය. මා සතුව පැවතියේ තවත් සීමිත මුදල් ප්රමාණයකි. එය නොබෝ දිනකින්ම අවසන් වනු ඇත. රැකියාවකටත් වඩා මට අවශ්‍යය වූයේ අප්පච්චිගත් හා නංගිලා දෙදෙනාගේ දෙනෙත්වලින් රතු වී ඉදිමුණු මගේ දෙනෙත් සහවා ගන්නටය.

දිසානායක මහතා හෝ ගීතිකා , කාංචන මුදන්නායක ගෙනා යෝජනාව දැනී නම් මට දොස් පවරනු ඇත. ඔහුගේ හවිහරණය මගේ මුළු ජීවිතයටම මහා ශක්තියක් වනු ඇත. නමුදු ඔහුට එකඟවන්නට මසිත ඉඩ නොදෙන්නේ ඇයිදැයි මට නොවැටහුණි. මසිත වූයේ විශාල බියකි. ඒ මහේෂ් වනිගසූරිය හා නර්මදා පිළිබඳවය.

දිසානායක මහතාගේ නිවසේ විදුලි සිතුව දාන කළ මම මොහොතක් බලා සිටියෙමි. නිවස තිබුණේ පාර අද්දරට වන්නට වූ නිසා ඔවුන් පුරුද්දක් ලෙස නිවසේ ඉදිරිපස දොර වසා තබයි. ඇරුනු දොරින් එළියට පැමිණියේ දිසානායක මහතාය. දින ගණනාවකින් පසු ඔහු දැකීමෙන් මසිත වඩාත් සැහැල්ලු විය. ඒ මගේ අප්පච්චි තරමටම ඔහු මට සමීප වූ නිසා වන්නට ඇත. පුළුල් සිතාවකින් මුව සරසාගත් ඔහු මදෙස බැලුවේ පුද්ගලයෙක් මෙනි.

“අරුන්දිකා.. එන්න.. එන්න..”

මම නිවසට ඇතුළු වුණේ ඇතුළත දෙස නෙත් යොමු කරමිනි.

“කවුරුත් නැද්ද මිස්ටර් දිසානායක..?”

“වයිග් ඉන්නවා අරුන්දිකා.. අද දුවගෙයි පුතාගෙයි ටියුෂන් දවසනේ.. ඉන්නකො මම වයිග්ට කතා කරන්නම්..”

සාලයේ තිබුණ පුටුවකින් හිඳගත් මම අසළ වූ පුවත්පතක් අතට ගනිමි. එය පෙරලා බැලුවද කියවන්නට රූපියක් නොවූ නිසා යළි එලෙසම තැබිමි.

“මම මේ බැලුවා කවුද කියලා.. මේ ළමයනේ.. හුඟ කාලෙකින්..”

ඇ පෙර මෙන්ම දයාබරය.

“කොහොමද..? අප්පච්චිලා සනීපෙන්ද..?”

“ඔව් හොඳින් ඉන්නවා..”

“ඔයාලා කතා කරන්නකො.. මම පොඩි වැඩක් කර කර හිටියෙ.. ඒක ඉවර කරලා එන්නම්..”

ඇය පිටව ගිය පසු මම දිසානායක මහතා දෙසට හැරුණි.

“කොහොමද අරුන්දිකා..”

මම සිනාසුනා මිස කිසිත් නොකීවෙමි.

“ෆැක්ටරියෙ ගොඩක් වෙනස්කම් සිද්ධ උනා..”

මම දෙනෙත් විසල් කර ගනිමින් ඔහු දෙස බැලුවෙමි. ඔහු සුසුමක් හෙළමින් මොකක්දෝ කතාවකට මුළු පිරිය.

“මිස්ටර් මුදන්නායක අයින් වුණා..”

මගේ දෑස් වඩාත් විශාල විය. මසිත වේගයෙන් ගැහෙන්නට විය. සියල්ල අතහැර ඔහු කොහේ සැගවෙන්නට ඇත්දැයි මසිත ඇතිවූයේ වේදනාවකි. මනෙතු කළුළින් පිරී ගියේය. මේ සියල්ල සිදු වූයේ මා නිසාදැයි මසිත පිවිටී ගියේය.

ජරාධාන මාවතේ මද දුරක් ගොස් වැලි පාරට හැරුණු මම කළු පැහැති යකඩ ගේට්ටුව අසල නතර වී දිසානායක මහතා පැවසූ ගෙය දෙස බැලිමි. කිසිදිනක නොපැමිණි ගමනක් වූ නිසා මදක් සසල විය. ගේට්ටුව අසලට ලං වූ මම උස් තාප්පයට ඉහළින් දෙමහල් නිවස දෙස බලා සිටියෙමි. මේ විසල් නිවසේ ඔහු කෙසේ තනිවම ජීවත් වන්නේදැයි මසිත ඇතිවූයේ විමනියකි. නොවිමසා පැමිණි ගමනින් ඔහු මා ගැන කෙසේ සිතාපිදැයි මසිත වූයේ නොසන්සුන්කමකි. ආපසු

හැරී යන්නට තරම් සිත ශක්තිමත් නොවීය. එසේම මට නොකියාම ඔහු යන්නට සැරසෙන මේ ගමන නිසා මසිත වූ සසල වීම මදක්වත් අඩුව නොතිබුණි.

සිතට දිරිගත් මම ගැහෙන ඇඟිලිතුඩු වලින් ගේට්ටුවට සවිකර තිබුණු විදුලි සිතුව නාද කළෙමි. මසිත වේගයෙන් සැලෙන්නට විය. මේ වනවිටත් ඔහු පිටව ගොස් ඇත්නම් මුළු ජීවිත කාලයම පසුතැවිලි වෙමින් ජීවත් වන්නට මට සිදුවනු ඇත. එම සිතුවිල්ලත් සමගම නෙතට කඳුළු පුරා ආවේය. එය එසේ නොවේවායි මම සිතින් අයැදිමි. ගේට්ටුව සෙලවෙන හ ඩින් මසිත තිගැස්සුණි. විවර වූ ගේට්ටුවෙන් පිටතට එබී බැලුවේ වයස්ගත පුද්ගලයෙකි. ඔහු පිළිබඳව දිනක් නර්මදා මා හා පැවසුවා මට මතකය. විපරම් ඇසින් මදක් නිහඬව ඔහු මදෙස බැලුවේය.

“ඇයි කාව හම්බවෙන්නද..?”

ඔහුගේ හඬ මදක් රළු විය.

“මට කාංචන මුදන්තායක මහත්තයව හම්බවෙන්න පුළුවන්ද?”

ඔහුගේ දෙනෙතෙහි වූයේ කුතුහලයකි.

“ඔය ළමයා කවුද..?”

“මම මහත්තයා වැඩ කල ෆැක්ටරියෙ වැඩ කරන්නෙ.. මහත්තයා ඉන්නවද..?”

මසිත මෙනෙක් වේලා නොසන්සුන් කළ පැනය මම විමසුවෙමි.

“ඔව්..”

“සියෙ.. අරුන්දිකා ඇවිත් ඉන්නවා කියලා කියනවද..?”

“ඔහොම ඉන්න.. මම මහත්තයට කියන්නමි..”

ඔහුගේ විමසුම් බැල්මෙහි අඩුවක් නොවීය. ඔහුගේ භාමිපුතා මුණගැසීමට පැමිණි මා කවුදැයි ඔහුට ගැටළුවක් වන්නට ඇත. කාංචන සිටින්නේයැයි ඇසූ විට මසිත මදක් සැහැල්ලු විය. ඔහුගෙන් අවසන් වරට බැණුම් අසා හෝ යන්නට පැමිණි මේ ගමන මසිත ඇති කළේ බලාපොරොත්තුවකි.

“අරුන්දිකා.....”

ඒ හඬ සන්සුන් වුවද මගේ හදවත තුළ මහා හඬක් නංවමින් දෝංකාර දුන්නේය. තිගැස්සුණු නෙතින් මම ඔහු දෙස බැලුවේ බියපත්වය. ඔහු බැණ වදිතැයි මසිත වේගයෙන් සැලෙන්නට විය. ඔහු දෙනෙත් විසල් කරගෙන මදෙස බලා සිටියේය.

“තනියෙමද ආවෙ..?”

“ඔව්..”

“මට කෝල් කලා නම් මම එනවනේ..”

එය චෝදනාවක්දැයි මම නොදනිමි.

“මම ආව එක කරදරයක්ද..?”

“මට කරදරයක් නෙමෙයි.. ඔයාට හොඳ නෑ මෙහෙම ගමන් එන එක.. එන්න ඇතුළට.. අර සියත් බයවෙලා වගේ බලන් ඉන්නවා.. ඔයා කවුද කියලා..”

ඔහුගේ ආරාධනයෙන් මම ගෙවත්තට ඇතුළු වුණෙමි. ඔහු පසුපසින් මා ඇවිද ගියේ සිහිනයෙන් මෙනි. කුඩා ගෙවත්තකින් සෑදුණු නිවස මනහර විය. නමුදු සිතේ පැවති නොසන්සුන්කම නිසා එහි විසිතුරු බලන්නට මට සිත් නොවීය.

“ඉඳගන්න අරුන්දිකා..”

ආලින්දයට ගොඩ වැදුණු ඔහු අසුනක් පෙත්වමින් මදෙස බැලීය. මා හිඳගත් පසු අසළ වූ අසුනකට බර වූ ඔහු මදෙස බැලුවේ විමකියෙනි. මනෙතු බිමට නැඹුරු විය.

“සමාවෙන්න මෙහෙම ආවට..”

“මට ඔයාව දැක්කම පුදුම හිතූනා..”

“මට එන්න හිතූනා..”

“ඒ ඇයි..?”

“මම දන්නැ..”

“පහුගිය දවස් වල ගොඩක් තීරණගන්න මට සිදුවුණා..”

“මම දන්නවා..”

“මම හෙට ආයෙමත් ඇමෙරිකා යනවා..”

මගේ උගුරේ යමක් හිරවෙන්නා සේ දැනුණි. මා පැමිණි ගමනේ තේරුම කුමක්දැයි මම සිතීමි.

“ඒ ගමන නොගිහිත් ඉන්න බැරිද?”

මා එලෙස පැවසුවේ ඇයිදැයි යන්න පවා මට නොවැටහුණි.

“ඇයි..?”

මනෙතු කඳුළු පුරා ආවේය. ඒ ඔහුගෙන් සමුගන්නට මසිත දිරියක් නොවූ නිසාය.

“මං වෙනුවෙන් ඒ ගමන නොගිහිත් ඉන්න බැරිද?”

මනෙතු පුරා නැගුනු කඳුළුල් කම්මුල් දිගේ ඉබාගාතේ ඇදෙන්නට ඉඩදී මම ඔහු දෙස බලා සිටියෙමි. දින ගණනාවක් තිස්සේ හිත තුළ

දැවෙමින් තිබුණු වේදනාව පිට කරන්නට මට අවැසි විය. ඔහුගෙන් කඳුළු සගවා ගන්නට පෙර දිනක සේ මට නොසිතූණි.

මම උතුරායන සතුටින් ඔවුන් දෙස බලා සිටියෙමි. ජීවිතය මේ තරම් සුන්දර වේ යැයි දුක් විදි කාලයේ මට නොසිතූණි. දිනක් මට ගිනිකා කී වදන් සිහිපත් විය. “උඹට කවදාවත් වරදින්නො නෑ අරුණි ” එවදන් මසිත දෝංකාර දුන්නේය. මම කිසිවෙකුට හිංසාවක් , පීඩාවක් කරන්නට කිසිවිටෙක නොසිතුවෙමි. මට ඇවැසි වූයේ කාටවත් වරදක් නොවී, ලද දෙයින් සතුටුව ජීවත් වන්නටය. මගේ සතුට මා වෙනුවෙන් පමණක් නොව අප්පච්චි හා නංගිලා දෙදෙනා වෙනුවෙන්ද කැප කළෙමි. ඒ පරිත්‍යාගයෙන් මම බොහෝ දේ ලැබුවෙමි. මේ සියල්ලේම ගැලමුවිකාරයා මා ආදරණීය වූ ඔහු විය. අහම්බෙන් හෝ ඔහු මගේ ජීවිතයට එබී නොබලන්නට මා මෙතරම් වාසනාවන්ත නොවෙන්නට තිබුණි.

අද උදෑසන මම කාංචන මුදන්නායකගේ මනාලිය වීමි. එය මා මේ ජීවිතයෙන් ලද එකම ත්‍යාගය විය. ඔහු මගේ පමණක් නොව අප්පච්චිගේත්, නංගිලාගේත් ජීවිත නව මගකට ළං කළේය. ඔහුගේ ඉල්ලීම පිට ගමෙන් පිටව ආ අපි ඔහුගේ නිවසේ නතර වුණෙමු. අප්පච්චි හා නංගිලා වෙනුවෙන් සියලු දේ කරන්නට ඔහු මට පොරොන්දු විය. මට ඔහු පෙනුනේ දෙවියකු ලෙසය.

අකාලයේ තම දෙමව්පියන් අහිමිවීම නිසා ඔවුන් වෙනුවෙන් අපේ ජීවිත බාරගැනීම ඔහු භාග්‍යමයක් කොට සැලකීය.

අප දෙදෙනාගේ විවාහය වෙනුවෙන් පුංචි උත්සවයක් පැවැත්වුණි. ඒ සඳහා සහභාගී වූයේ අපේ සමීපතමයන් පමණි. නැන්දාත් , මාමාත්, ජනක අයියාත් ඔහුගේ බිරිඳත් විය. මගේ දයාබර මිතුරිය වූගීතිකා මට සැමවිටම සෙවනැල්ලක් විය. මට තවත් පියෙකු වූ දිසානායක මහතාත් මගේ පවුලේ අයත් මගේ සතුට අභියස සතුටු කඳුළු වැගිරුහ. තමාගේම වියාපපාරයක් පටන් ගැනීමට කාංචන බලාපොරොත්තු විය. ඊට අවශ්‍ය සහය ඔහු මගෙන් පැතුවේ නිරහංකාරවය.

සියල්ලන්ගේම සතුටු කළු අතරින් සමුගත් අප දෙදෙනා අපේ ලොවක් බලා පිටත් වුණෙමු. දිගු ගමනකින් වෙහෙසුණු මා නවාතැනට පැමිණි විගස සීතල වතුර නා ගනිමි. නා අහවර සීතැල්ලු ගවුමනික් සැරසි අපේ කාමරය ඉදිරිපස වූ සැල්ලට ගියෙමි. රත්පැහැ ගැන්වුණු අහසත් වේගයෙන් රළ පෙළ ඉහළ ඇදෙන මහ මුහුදත් මේ සොදුරු බිම තවත් සොදුරු කළේය. සැල්ලේ සිමෙන්ති බැම්මට වැරැවුණු මා අවට සිරි නැරඹුවේ මුළු ලොවම අමතක වූවා සේය.

ගෙට පිටුපසින් දැනුණු උණුසුම් සුසුමින් මම තිගැස්සි පසුපස බැලුවෙමි. ඔහු මා අසලට එනවා මට නොදැනුණි. සැතැල්ලු කමිසයක් හා කලිසමකින් ඔහු සැරසි සිටියේය. ඔහු සිටියේද බොහෝ සේ සැතැල්ලුවය. මසිත ඔහු කෙරෙහි ඇති වූයේ ආදරණිය බැඳීමකි. මේ පරිත්‍යාගය කළ හැක්කේ දෙවිකෙනෙකුට මිස මිනිසෙකුට නොවේයැයි මට සිතූණි. මම ඇහිපිය නොසොල්වා ඒ ආදරණිය හුව විදගනිමි.

“මොකද මේ ඇස් ලොකු කරගෙන මං දිහා බලන්න?”

මගේ දැසට එබෙමින් ඔහු සිනාසුනේය. මුවගට වදනක් නගාගත නොහැකි වූයේ සිත සතුටින් උතුරා ගිය නිසාය. ඒ සතුට දැසට කළුලක් එක් කළේය.

“අරුති ඇයි මේ..?”

මගේ උරහිස මත ඔහුගේ උණුසුම් දැත් සිරවිය.

“ඇයි ඔයා දුකින් වගේ..?”

ඒ දැස් දුක්බර විය. දුකක් නොවේ යැයි කියන්නට මම හිස පිටුපසට සැලුවෙමි.

“එහෙනම්..”

ඒ දැස් සෙනෙහසින් පිරි තිබුණි.

“සතුටට..”

මම සෙමෙන් කටහඬ අවදි කළෙමි.

“සතුටට..”

“හේම..”

“අරුණි..”

මම හිස නගා ඔහු දෙස බැලුවෙමි.

“මට පොරොන්දුවක් වෙන්න..”

මම නෙතු විමල් කරගෙන ඔහු දෙස බැලුවෙමි.

“මීට පස්සෙ අඩන්තේ නෑ කියලා.. සතුටටවත් දුකටවත් අඩන්තේ නෑ කියලා.. මම ආස නෑ ඔයාගෙ ඇස්වල කඳුළු දකින්න..”

මම ඔහුගේ උණුසුම් පපුවරේ මුහුණ හොවා ගනිමි. නෙතු පුරා නැගී කඳුළුල් වල සිතල ඔහුගේ පපුවරට දැනෙන්නට ඇත. නෙතු අගින් ගිලිහුණු එකම කඳුළක් කම්මුල් දිගේ පහළට ගලා ගියේය. මම දෑස් පියා ගනිමි.